CU DRAG, MERIT

ROMAN

COLLEEN HOOVER

AUTOARE DE BESTSELLERE INTERNAȚIONALE

COLLEEN

HOOVER

CU DRAG, MERIT

COLLEEN HOOVER

CU DRAG

MERIT

Traducere din limba engleză şi note de

CRISTINA STAN’

EPICLOVE

Editura Epica, Bucureşti, 2024

Această carte este pentru Cale Hoover. Pentru că sunt mama ta şi te iubesc, uneori simt o nevoie copleşitoare să te învălui într-o bulă şi să te protejez de lume. Şi, totodată, simt nevoia de a învălui lumea într-o altă bulă şi de-a o proteja de tine, deoarece ştiu că, într-o bună zi, o vei întoarce cu susul în jos.

Abia aştept s-o faci.

Capitolul unu

Am o colecţie impresionantă de trofee pe care nu le-am câştigat.

Pe majoritatea le-am cumpărat din magazine secondhand sau de pe la târguri de vechituri. Pe două dintre ele le-am primit de la tata, când am împlinit şaptesprezece ani. Doar pe unul l-am furat.

Trofeul meu furat mă încântă cel mai puţin. L-am luat din dormitorul lui Drew Waldrup, imediat după ce s-a despărţit de mine. Eram împreună de două luni şi îi dădusem voie, pentru prima oară, să-şi strecoare mâna

sub tricoul meu. Tocmai când mă gândeam cât de plăcută e senzaţia, Drew s-a uitat la mine şi mi-a zis:

>

— Nu mai vreau să fim împreună, Merit.

în timp ce eu mă bucuram că mâna lui îmi atinge sânul, Drew se gândea că nu mai vrea să-l atingă niciodată. Cu fruntea sus, m-am retras de sub el şi m-am ridicat de pe pat. După ce mi-am aranjat tricoul, m-am îndreptat spre un raft cu cărţi

şi am luat de pe el cel mai marc trofeu al lui Drew. El nicio vorbă. Mi-atn zis că, dacă tot îmi dă papucii în
mă pipăie, ar trebui măcar să primesc un trofeu pentru treaba
asta.

Acel trofeu pentru câştigarea unui campionat regional de fotbal a dat startul colecţiei mele. Apoi, de fiecare dată când treceam prin ceva nasol, cumpăram trofee la întâmplare, la vânzări de bunuri folosite sau din magazine secondhand.

N-am reuşit să obţin permisul de conducere? M-am consolat cu un trofeu pentru primul loc în competiţia de aruncare a greutăţii.

Nu m-a invitat niciun băiat la balul celor din clasa a unsprezecea? Am făcut rost de trofeul pentru cea mai bună distribuţie într-o piesă cu un singur act.

Taică-miu a cerut-o de nevastă pe amanta lui? Mi-a venit în ajutor trofeul campionatului Ligii Mici.

Au trecut doi ani de când am şterpelit prima dată un trofeu. Acum am douăsprezece. Dar, după ce Drew Waldrup m-a trimis la plimbare, mi s-au întâmplat mai mult de douăsprezece chestii nasoale. În mod surprinzător, e cam complicat să găseşti trofee pe care alţii nu le mai vor. De aceea stau acum într-un magazin de antichităţi, cu ochii la trofeul pentru locul şapte, obţinut la un concurs de frumuseţe. Mi-l doresc de când l-am văzut prima oară, acum şase luni. Are

aproape jumătate de metru în înălţime şi a fost oferit la un concurs din Dallas, din 1972, numit Boots and Beauties.

Trofeul îmi place datorită numelui ridicol al concursului, dar adevăratul motiv pentru care mă încântă este faptul că

are în vârf o statuetă placată cu aur, care reprezintă silueta unei femei. Poartă o rochie de gală, o coroniţă şi o pereche de cizme cu pinteni. Totul cu privire la trofeul ăsta e absurd. Mai ales preţul lui: 85 de dolari. Am început să strâng bani pentru a-l cumpăra încă de când am pus ochii pe el. Acum, în sfârşit, am destui ca să-l cumpăr.

îl iau şi mă răsucesc spre casa de marcat. Observ un tip la etajul doi al magazinului. Stă aplecat peste balustradă şi se holbează la mine. îşi sprijină relaxat bărbia în palmă. Pare că stă de ceva vreme în poziţia aia. îmi zâmbeşte imediat ce privirile ni se întâlnesc.

îi întorc zâmbetul. Nu prea îmi stă în fire să fac aşa ceva. Nu sunt genul de fată care flirtează şi, cu siguranţă, nu ştiu cum să reacţionez când cineva flirtează cu mine. Dar zâmbetul lui e plăcut şi, în plus, nici măcar nu ne aflăm la acelaşi etaj, deci nu mă tem că s-ar putea isca o situaţie jenantă.

— Ce faci? îmi strigă el.

Mă uit peste umăr, ca să verific dacă mie mi-a vorbit.

Poate că vorbeşte cu cineva din spatele meu. Dar, în afară de

o mamă care şi-a făcut curaj să intre în magazin împreună cu băieţelul ei, nu mai e nimeni în apropierea mea. Iar femeia şi copilul stau cu faţa în

direcţia opusă. Asta înseamnă că mie mi-a pus întrebarea.

Mă uit din nou la el. Stă în aceeaşi poziţie. Surâsul lui nu a dispărut.

îi răspund:

— Cumpăr un trofeu.

Am impresia că are un zâmbet plăcut, dar e un pic departe ca să-mi dau seama dacă băiatul ăsta mă atrage adevărat. încrederea lui în sine chiar este atrăgătoare. Are ♦ negru, puţin ondulat şi ciufulit. însă n-o să-l judec din cauza asta, mai ales dat fiind că, de ieri-dimineaţă încoace, nu m-am mai pieptănat. Poartă un hanorac gri, cu mânecile suflecate până deasupra coatelor. Braţul în a cărui palmă îşi sprijină bărbia este acoperit de tatuaje, însă de aici nu pot să le disting Pare un pic prea tânăr şi un pic prea tatuat ca să scotocească după obiecte vechi, dimineaţa, într-o zi lucrătoare. Dar cine-s eu să-l condamn? La urma urmei, acum ar trebui să fiu la şcoală îi întorc spatele şi mă prefac că-mi văd mai departe de cumpărături, dar sunt conştientă că stă cu ochii pe mine, încerc să-l ignor, şi totuşi ridic din când în când privirea spre el, ca să mă asigur că e tot acolo.

Poate că lucrează în magazinul de antichităţi şi de aceea zăboveşte în acelaşi loc. Totuşi, asta nu explică de ce nu-şi dezlipeşte privirea de mine. Dacă aşa înţelege el să flirteze, e un mod ciudat de a face avansuri cuiva. Din păcate, pe mine mă atrage ceea ce e neconvenţional, straniu. Cât timp mă uit prin magazin mă străduiesc să par impasibilă, deşi în realitate sunt foarte tulburată. îi simt privirea la fiecare pas. Privirile pătrunzătoare n-ar trebui să aibă o greutate propriu-zisă, dar simt că paşii mi se

îngreunează tocmai pentru că ştiu că el e cu ochii pe mine. Am senzaţia că un bolovan îmi apasă stomacul.

Deja m-am uitat la toate obiectele din magazin. încă nu vreau să plătesc pentru produs şi să plec. Jocul ăsta îmi place prea tare.

învăţ la o Şcoală publică mică' într'un Ora? foarte m'C' hr când zic „mic”, e puţin spus. în şcoala noastră sunt cam două- zeci de copii la fiecare nivel educaţional. Nu într-o singură clasă, ci la un singur în clasa mea — a douăsprezecea — sunt douăzeci şi doi de elevi în total. Douăsprezece fete şi zece băieţi. Opt dintre băieţi mi-au fost colegi de clasă încă de când aveam cinci ani. Din cauza acestui fapt, numărul tipilor cu care aş putea ieşi la întâlniri se micşorează mult. E greu să ţi se pară atrăgător un băiat cu care ai petrecut aproape fiecare zi din viaţa ta, de când erai de-o şchioapă.

Habar n-am cine e tipul ăsta, care îşi concentrează atenţia doar asupra mea. Din simplul motiv că nu-l cunosc, sunt mai atrasă de el decât de oricare băiat din şcoala mea.

Mă opresc pe un culoar. în mod clar, este vizibil din punctul lui de observaţie. Mă prefac interesată de unul dintre semnele expuse pe raft. E un semn vechi, alb, care are cuvântul MĂCIUCĂ scris pe el şi o săgeată care indică spre dreapta. Pufnesc în râs. Lângă el e un alt semn vechi. Pare să fi fost luat dintr-o benzinărie. Pe el scrie LUBRIFIANT. Mă întreb dacă cineva a pus în mod intenţionat semnele astea laolaltă, ca să facă o aluzie sexuală, sau dacă e ceva întâmplător. Dacă aş avea suficienţi bani, le-aş cumpăra şi aş începe o colecţie de semne sugestive sexual, pe care le-aş ţine în camera mea. însă obiceiul meu de-a colecţiona trofee este deja destul de

costisitor.

Băieţelul pe care l-am observat acum câteva minute a dat o raita prin magazin, împreună cu mama lui. Acum stă la câţiva metri de mine. Pare să aibă vreo patru ani. E de-o seamă cu

. băiatului l-a avertizat de
Moby, fratele meu mai j| porcu?or
câteva ori să nu at'nSa^ De ce or fi copiu
de sticlă de pe ra .. sclipesc în timp ce #
d' T' t i«r»' " f"""d' studiază. Apreci *Y* de mama jui
satisfacă propria curiozi

— Mami, îmi cumperi asta?

Mama lui e la distanţă de un culoar, scotocind printr-un teanc de reviste vechi. Nici măcar nu se răsuceşte ca să vadă c ţine fiul ei în mână. Pur şi simplu îi răspunde cu *nu.*

Privirea băiatului se întunecă imediat. Se încruntă şi pune porcuşorul la loc pe raft. Dar mâinile lui micuţe sunt stân
gace. Porcuşorul îi alunecă dintre degete şi se sparge la picioarele lui.

— Nu te mişca! îi zic.
>

Ajung lângă el înaintea mamei lui. Mă aplec şi încep să adun cioburile. Femeia îl smuceşte şi îl trage deoparte, ca să-l ferească de sticla spartă.

— Ţi-am zis să nu atingi nimic, Nate!

Băieţelul se uită lung la cioburi, de parcă tocmai şi-a pierdut cel mai bun prieten. Mama lui duce o mână la frunte, cu un gest de frustrare ostenită, apoi se apleacă şi mă ajută să strâng cioburile.

— Nu el e de vină, îi spun femeii. Eu l-am spart.

Se uită în spate, la fiul ei, care mă priveşte ca şi cum nu-şi dă seama dacă îl supun la vreun test. îi fac cu ochiul, iar în clipa următoare femeia se

răsuceşte din nou spre mine.

îmi continui explicaţia:

__ N-am observat că băiatul era aici. M-am ciocnit de el, apoi a scăpat porcuşorul.

Femeia pare surprinsă şi, poate, chiar puţin vinovată pentru că a presupus că fiul ei este de vină. Scoate un sunet care-i trădează surpriza şi mă ajută cu strânsul cioburilor mai mari. Bărbatul care stătea la casa de marcat când am intrat în magazin apare cu o mătură şi un făraş şi ne spune:

— Mă ocup eu.

Apoi ne face semn spre un perete, unde scrie: DACĂ SPARGI, PLĂTEŞTI.

Femeia îşi ia băieţelul de mână şi se îndepărtează. El îmi aruncă o privire peste umăr şi îmi surâde. Zâmbetul lui merită să iau vina asupra mea. Mă întorc spre tipul cu mătura.

— Cât costă porcuşorul?

— 49 de dolari. Dar o să-ţi iau doar 30.

Oftez. Nu sunt sigură că merită să irosesc 30 de dolari pe zâmbetul băieţelului. Duc trofeul înapoi la locul lui şi iau un altul, mai ieftin şi mai banal. II duc la casă. Plătesc pentru porcuşorul spart şi pentru trofeul menit câştigătorului premiului întâi la bowling. După ce tipul îmi înmânează sacoşa şi restul, mă îndrept spre ieşire. Exact când dau să deschid uşa, îmi aduc aminte de tipul de la etaj. Mă uit în sus înainte să ies, dar băiatul a dispărut. Această constatare mă face să mă simt şi mai aiurea.

Ies din magazin şi traversez strada, mergând spre una

dintre mesele de lângă fântână. Deşi locuiesc de-o viaţă în districtul Hopkins, ajung rar în piaţetă. Nu ştiu de ce. Locul ăsta a început să-mi placă de când au instalat nişte semne ciudate,

• toni Pe indicatoare a f°st zugrăvițj „enu» <■««*,de. '“”w, trave'S“" S"ld’' d“ H- Im.ff»« de sus, încât parcă ar fi un aer«,

ciotul W = <** “ M de ««medie Monry Python.

to-uo sper«“1 6 y ţoalele public«, instalate acum câţi,, În piavetă sunt do seamănă cu doua cuburi mi. Din ®«ior. s«»ţ®- dln inteti„r permit sa vezi

mari,' .¿„tor că oamenii care stau pe roa- ee se p««« b " le „ee pe stradă, în timp ce el Işl le» se p«r »» arog

torurile neobişnuite, aşa

fac nevoii«, te P« a„ „ mândresc cu roa-
ca nu număr ptmtre puţ

letele acestea stranii.

— Pentru cine e trofeul?

Că tot vorbeam despre atracţia faţă de chestii neobişnuite...

Tipul din magazinul de antichităţi stă lângă mine. Acum pot să spun cu certitudine că îl are pe vinoncoa. Ochii lui au o nuanţă unică de albastru-deschis. E prima trăsătură care iese în evidenţă. Par că nu se potrivesc cu pielea lui măslinie şi cu părul foarte închis la culoare. Mă holbez preţ de o clipă la părul lui. Nu cred c-am mai văzut vreodată un păr atât de întunecat, la o persoană cu ochi aşa de albaştri. Mi se pare un pic bulversant.

îmi zâmbeşte la fel ca adineauri, când stătea sprijinit de balustradă, în magazin. Mă întreb dacă surâde tot timpul. Sper că nu. îmi place gândul că, poate, îmi zâmbeşte fiindcă nu se poate abţine. Face

semn spre sacoşa din mâna mea. îmi amintesc brusc că mi-a pus o întrebare despre trofeu.

A, da! L-am cumpărat pentru mine!

îsi înclină capul într-o parte. Nu-mi dau seama dacă se simte amuzat sau mirat.

__ Colecţionezi trofee pe care nu le-ai câştigat?

Dau aprobator din cap. Băiatul râde uşor, abia auzit, ca şi cum vrea să-şi păstreze râsul pentru sine. îşi bagă mâinile în buzunarele de la spate ale jeanşilor.

__ De ce nu eşti la şcoală la ora asta?

Nu mi-am dat seama cât de evident este că încă sunt elevă de liceu. îmi las sacoşa pe masa de lângă noi şi mă descalţ de sandale.

__ E o zi frumoasă. N-am vrut să stau închisă într-o sală de cursuri.

Mă îndrept spre fântâna din beton. în realitate, nu e tocmai o fântână. E doar o bucată plată, în formă de stea, turnată din beton. Apa ţâşneşte din găurile din jurul betonului şi se prelinge spre mijlocul stelei. Pun o talpă pe una dintre găuri şi aştept atingerea apei.

Suntem în ultima săptămână din octombrie, deci vremea e prea rece pentru ca puştii să se joace în apă, aşa cum fac în timpul verii. Dar încă nu e atât de frig încât să nu-mi ud puţin picioarele. îmi place când apa îmi atinge talpa. Dat fiind că nu am bani să merg la salonul de cosmetică, pentru o pedichiură, să mă las udată pe picioare e o alternativă binevenită.

Tipul mă urmăreşte. încep să mă obişnuiesc cu prezenţa lui. Am senzaţia că băiatul ăsta a devenit umbra mea, doar că puţin mai atrăgătoare decât mine. Nu mă

uit direct la el. Se descalţă, cu un aer nonşalant. Vine lângă mine şi îşi apasă talpa pe o gaură.

Trag cu ochiul spre braţul lui, ca să-i văd nui aiele. Am avut dreptate: doar braţul stâne P ' *! I* ,n & C$tC fn. *cel drept nu arc absolut* niciun desen. Dar e ia*tuajel*e / sunt aşa cum mă *aşteptam. Par făcute la întâmp*/ar *nicio legătură între ele. Unul ilustrează un prăji*tOr *J minuscul, din care iese o felie de pâine. îl are p*e ^m(*afară a încheieturii. Observ un ac de siguranţă* ^m *cot. Cuvintele „E* rândul rău, *Doctore" se întind pe^n^ Privirea mea urcă. Băiatul se uită la propriile picioare^* cât *pe ce să-l* întreb cum *îl cheamă, dar apoi, brusc, a* a *i^ loveşte talpa. Râd şi mă retrag. Urmărim amândoi cum^* de apă ţâşneşte spre centru.

După aceea apa îi atinge piciorul, dar el nu reacţionează. Pur şi simplu se uită lung în jos, până când jetul de apă se mută la gaura alăturată. îşi ridică privirea. De data asta nu zâmbeşte. Seriozitatea care i se citeşte *pe chip îmi provoacă o* strângere de inimă. Când vorbeşte, îi sorb fiecare cuvânt.

— Dintre toate locurile în care am putea *fi, suntem* chiar aici. în acelaşi timp.

în voce i se ghiceşte amuzamentul, şi totuşi *tipul* are o expresie uluită. Scutură din cap şi face un pas spre mine. Işi ridică braţul tatuat şi îmi dezmiardă o şuviţă de păr. Gestul e intim şi neaşteptat, la *fel* ca scena din această clipă, însă nu mă deranjează deloc. Vreau să repete gestul, dar braţul lui coboară.

Nu mi amintesc să mă fi privit cineva vreodată aşa cum n *ve$tc În această clipă: de parca îl fascinez. Ştiu că

nu

» [ef]n deloc şi că, probabil, legătura care pare să se fi

Cu drag,
Merit

înfiripat între noi se va evapora imediat ce vom purta prima noastră conversaţie serioasă. Poate voi descoperi că e nesimţit sau el mă va considera ciudată, după care situaţia va deveni stânjenitoare şi amândoi vom fi foarte bucuroşi să ne vedem fiecare de drumul lui. Aşa decurg de obicei interacţiunile mele cu băieţii. Dar în clipa asta, a nu şti despre el decât faptul că mă priveşte atât de pătrunzător îmi permite să-mi imaginez că el e perfect. îmi imaginez că e isteţ, respectuos, amuzant şi că are o fire de artist. Dacă ar fi tipul perfect, ar avea toate aceste calităţi. Atata vreme cat stă în faţa mea, mă mulţumesc să-mi închipui că le are pe toate.

Mai face un pas spre mine. Brusc, mi se pare că i-am înghiţit inima mă pomenesc că în pieptul meu răsună mai multe bătăi decar ar fi normal. Ochii ii coboară spre gura mea Sunt sigură c-o să mă sărute. Sper să o facă. Având în vedere că am schimbat cu el doar câteva vorbe, e ciudat că-mi doresc aşa ceva. Dar uite că vreau să mă sărute în timp ce-mi imaginez că băiatul ăsta e fără cusur, fiindcă asta ar însemna că şi sărutul lui e perfect.

îmi atinge uşor încheietura. Mie îmi pare mai degrabă că-mi strânge plămânii în pumni. Mă trec fiorii. Degetele lui îmi urcă pe braţ. în cele din urmă, se opresc pe gâtul meu.

Mi s-au înmuiat picioarele. Nici nu ştiu cum de mai pot sta dreaptă. îmi las capul pe spate. Gura lui e doar

Cu drag,
Merit

la câţiva centimetri distanţă, ca şi cum ar ezita. Zâmbeşte şi murmură:

— Mă îngropi.

Habar n-am ce înseamnă cuvintele astea, dar îmi plac, îmi place cum buzele lui se ating delicat de ale mele imediat

după ce Ie rosteşte. Am avut dreptate: sărutul '
Seamănă cu cele *din filmele vechi,* în care er,>..i« . °
PerPect. pe talia eroinei, iar ea îşi arcuieşte spatele sub
sărut ' n'arta *bărbatul o trage spre el. Exact aşa* e sărutul nostru

Mă trage spre el. Limba lui mi se strecoară printre b exact ca în filme, braţele îmi atârnă de-o parte şi de al pulul, până când îmi dau seama cât de mult îmi dor se petrece. *îi răspund, în sfârşit, la sărut. Are gust de în* T** cu mentă. E minunat. Momentul ăsta se numără prinL^ mai *frumoase dintre* toate câte am trăit E ne ar^I ■ T ***

. , _ r aceiaşi loc cu
savurarea unui desert. E aproape comic: acest străin mă ' ca şi cum ar fi *ultimul lucru pe care îşi* doreşte să-l facă înainte să moară. Mă *întreb ce anume i-a dat ghes să facă* un aseC
nea gest.

îmi *cuprinde faţa în* palme. Ai crede că avem tot *din lume. Sărutul lui* timpul e pripit. Cu siguranţă, *nu suntem în public.* nu-i pasă că în mijlocul piaţetei. Deja am fost

Exact în clipa când îşi trece degetele pun îmi ţâşneşte sub tălpi. Surprinsă, scot un mic ţip dar nu se

desprinde din sărut. Ne udăm, pentru meu nu acoperă în întregime jetul, însă nu ne pasă absurdă a sărutului nostru iese în evidenţă.

Când telefonul lui sună, scena devine şi mai caraghioasa. Bineînţeles că suntem întrerupţi tocmai acum! Clipa era prea

Se trage înapoi, cu o expresie deopotrivă mulţumită şi înfometată. îşi scoate mobilul din buzunar şi se uită la el.

îmi zice:
__ Ţi_ai pierdut telefonul sau e o glumă?

Ridic din umeri. Habar n-am ce anume crede el că ar fi o glumă. Faptul că i-am permis să mă sărute? Faptul că îl sună cineva exact când ne sărutăm? Râde şi duce telefonul de ureche.

— Alo?

Zâmbetul lui dispare. Pare derutat.

— Cu cine vorbesc?

Tace câteva secunde, după care îndepărtează telefonul de ureche şi se uită la ecran. Apoi se uită la mine.

— Vorbesc serios! E o farsă?

Nu ştiu dacă vorbeşte cu mine sau cu persoana de la telefon. Ridic iar din umeri. Duce din nou mobilul la ureche şi

> se
îndepărtează puţin.

— Cine e la telefon?

Scoate un hohot de râs agitat şi începe să-şi maseze

ceafa.

— Dar eşti chiar aici, în faţa mea.

Pălesc când îi aud vorbele. în acest moment ridicol, lângă acest băiat necunoscut, rămân complet fără vlagă. Mă simt precum o copie ieftină a lui Honor Voss, sora mea geamănă, lata cu care — din câte deduc — băiatul discută în clipa de faţă.

fata cu o mână şi îi întorc spatele. îmi îmi
acopăr aţ reuşJ m_ îndepărtC7
sandalele şi saCO?a'_ , P fata pe care tocmai a sărutat-o
mult pot, înainte sa mţeleag
nu e Honor. _ întâmplă asta! Tocmai l-am săru-
^u-mi vine sa ere
cat pe iubitul sora'"^o intenţionat. Honor nu prea stă mult
Sigur că n-am bănuit de curând(sora mea
pw“â în ■ L7h i-« »un * *Dar' 7"?’’, « i„«pv » j e| M nimeri,
să ie mtn.ul
bă‘e,ii Î ¿Xl. ^să nu mp. să mă indepă,« sufi-

___ Hei’

A crezut ca sunt ea. De-asta mă urmărea cu privirea, în magazin. De-asta m-a întrebat de ce nu sunt la şcoală. Dacă o cunoaşte suficient *de bine pe* Honor încât s-o sărute, ştie că ea n-ar chiuli niciodată.

Acum totul are noimă. Nu a fost vorba despre o legătură întâmplătoare, înfiripată între doi străini. M-a confundat cu iubita lui. Am fost o mare fraieră pentru ca nu mi-am dat seama imediat ce se întâmplă.

Mă apucă de cot. N-am de ales — mă răsucesc cu faţa spre el. Vreau să-i spun clar că Honor nu trebuie să afle niciodată despre ce s-a petrecut între noi. Când ni se întâlnesc privirile, nu se mai uită la mine ca şi cum l-as fascina. Se holbează la telefon, apoi la mine, din nou la telefon, după care îmi spune:

— îmi cer scuze! Am crezut că eşti...
>
— Te-ai înşelat!

Cu drag,
Merit

l-am vorbit răstit, cu toate că greşeala lui a fost nevinovată.

Eu şi Honor suntem identice, dar, dacă ar cunoaşte-o câtuşi de puţin pe sora mea geamănă, ar trebui să ştie că ea n-ar permite niciodată să fie văzută în public arătând aşa cum arăt eu acum. Nu sunt deloc machiată, am părul ciufulit şi port aceleaşi haine pe care le-am purtat ieri.

îşi pune telefonul în buzunar, dar începe să sune iar. Când îl scoate, observ numele lui Honor pe ecran. îi iau repede mobilul şi glisez pe ecran, ca să răspund la apel.

— Bună!

Honor izbucneşte în râs.

__ Merit? Ce se întâmplă? De ce eşti cu Sagan?

Sagan? Până şi numele lui e perfect.

— Păi, nu sunt. Pur şi simplu am... dat peste el, din întâmplare. A crezut că eu sunt tu, dar apoi ai sunat şi... Hai să zicem că era confuz.

Spun toate astea în vreme ce îl fixez cu privirea pe Sagan. El mă priveşte drept în faţă. Nici măcar nu încearcă să-şi recupereze telefonul. Honor râde iar.

— Ce haios! Mi-ar fi plăcut să-i văd faţa când şi-a dat seama de încurcătură.

Răspund pe un ton cât mai neutru:

— Avea o expresie supercomică. Ar fi trebuit să-ţi avertizezi iubitul că ai o soră geamănă.

Ii înapoiez lui Sagan telefonul şi fac câţiva paşi în spate. Nu mă scapă din ochi.

îi şoptesc:

— Să nu spui nimănui, niciodată, ce s-a sa>ntamplat neauri!
ad

Sagan dă aprobator din cap. Imediat ce obţin confi că nu-i va dezvălui lui Honor păţania noastră, mă " călcâie şi plec. Nimic nu poate fi mai jenant decât ce^** întâmplat acum două minute. Nimic! Sıa

Capitolul doi

Cât de fraieră sund

Dar, Doamne, a fost atât de neaşteptat şi de frumos! jresia lui intensă m-a descumpănit, iar în clipa când m-a sărutat, m-am topit toată. Sagan avea gust de mentă şi o gură atât de caldă! Apoi apa ne-a stropit, iar eu îmi doream ca toate simţurile să-mi fie copleşite. Voiam totul. Voiam să simt totul. Acel sărut neaşteptat m-a făcut să mă simt vie pentru prima oară de când... De fapt, nu ştiu dacă m-am mai simţit vreodată aşa.

Şi tocmai de aceea nu mi-am dat seama că avea impresia că o sărută pe Honor. Deşi pentru mine sărutul acela a însemnat enorm, pentru el nu era nimic nou. Probabil că o sărută foarte des pe soră-mea.

Iar asta e derutant. Sagan părea... sănătos. Nu cred

că e genul de tip care îi place lui Honor.

Apropo de Honor...

— Bună!

— Mai eşti cu Sagan? mă întreabă Honor.

închid ochii şi expir uşor. Sărutul acela mi-a tăiat răsufl — Nu. are

Soră-mea oftează.

— Ce ciudat! Nu răspunde la telefon. O să încerc să mai sun.

— Bine.

Sunt pe punctul de-a închide, dar apoi Honor spune

— Hei! De ce nu eşti la şcoală?

— Nu mă simţeam bine, aşa că am plecat..

— Aha! OK. Ne vedem diseară.

— Honor, aşteaptă! E ceva în neregulă cu Sagan?

— La ce te referi?

— Ştii la ce mă refer. Te-ai cuplat cu el pentru că... e pe moarte?

Tace pentru o clipă. Sesizez iritarea din glasul ei:

— Isuse! Merit, bineînţeles că nu! Ce nesuferită poţi fi uneori!

îmi închide în nas. Rămân cu ochii la ecran.

N-am vrut s-o jignesc. Sunt sincer curioasă dacă e iubita iui Sagan din acest motiv. După ce Honor s-a cuplat cu ICirk, când ea avea treisprezece ani, nu a mai avut niciun iubit cu o durată normală de viată.

Sora mea încă are inima frântă.

>

Cicatricile provocate de relaţia cu Kirk o sufocă şi acum.

Kirk era un tip simpatic, crescut la o fermă. Conducea tractoare, balota fân, ştia cum să umble cu un panou electric. Odată, a reparat mecanismul de transmisie al unei maşini pe care nici măcar tata nu fusese în stare să-l repare.

Cam la o lună după ce noi două am împlinit cincisprezece ani — şi la două săptămâni după ce Honor şi-a pierdut virginitatea cu Kirk —, tatăl lui l-a găsit zăcând pe pământ, în mijlocul păşunii lor, aproape inconştient şi sângerând. Kirk căzuse de pe tractor. Maşina trecuse peste el şi îi vătămase braţul drept. Rana nu era gravă. Dar, în timp ce îi acorda îngrijiri, doctorul a încercat să înţeleagă de ce căzuse Kirk de pe tractor. S-a descoperit că suferise un atac de apoplexie, din cauza unei tumori care i se dezvoltase în creier. Doctorul a adăugat că, probabil, Kirk avea tumoarea aceea încă din fragedă copilărie.

Kirk a mai trăit trei luni. În tot acest timp, soră-mea abia dacă s-a clintit de lângă el. Honor a fost prima şi ultima fată pe care a iubit-o el şi, totodată, ultima persoană pe care a văzut-o Kirk înainte să-şi dea ultima suflare.

După ce prima ei iubire a murit din cauza unei tumori cerebrale, Honor a început să dezvolte o obsesie nesănătoasă: îi era imposibil să iubească băieţi care se bucură de o sănătate bună şi care au o durată de viată normală. Honor îsi

Cu drag,
Merit

> > > petrece zilele şi nopţile pe internet, pe grupuri de chat destinate persoanelor cu boli în fază terminală, şi se îndrăgosteşte nebuneşte de ţipi a căror speranţă de viaţă este, în medie, de şase luni sau chiar mai puţin. Intr-adevăr, oraşul în care locuim e prea mic ca să-i pună lui Honor la dispoziţie mulţi

băieţi bolnavi, însă oraşul Dallas se află la mai puţin de ore de mers cu maşina. Dat fiind câte spitale pentru boli minale au acolo, soră-mea a găsit doi băieţi care se află distanţă rezonabilă de casa noastră. în ultimele lor săpţj^., de viaţă, ea le-a fost alături, hotărâtă să fie ultima persoană*[111] care o văd ei şi ultima fată pe care o iubesc, înainte să treacă pe lumea cealaltă.

Obsesia ei este să fie iubită pe veci de un bolnav fără speranţă de vindecare. Prin urmare, sunt curioasă ce anume a atras-o la Sagan, care pare sănătos. Dacă mă iau după fostele ei relaţii, nu sunt de condamnat fiindcă am presupus că Sagan este grav bolnav. Pentru soră-mea, această deducţie mă transformă într-o nesuferită.

Opresc maşina pe aleea din faţa casei, uşurată că sunt singură. De fapt, sunt singură doar dacă nu-l punem la socoteală şi pe locatarul permanent de la subsol. îmi iau sacoşa cu trofeul. Dacă aş fi ştiut, când eram în magazinul de antichităţi, că voi avea parte de cel mai umilitor eveniment dintre toţi cei şaptesprezece ani ai mei, aş fi cumpărat toate trofeele de acolo. Asta ar fi presupus să folosesc cârdul de credit al lui taică-miu, dar ar fi meritat din plin.

Cât timp străbat curtea, arunc o privire spre panoul de afişaj. De când ne-am mutat aici, n-a trecut nici măcar o zi fără ca fratele meu, Utah, să pună un mesaj nou acolo, cu aceeaşi promptitudine şi precizie pe care le acordă oricărui alt aspect din viaţa sa.

Se trezeşte zilnic în jur de 6:20 dimineaţa, face duş la 6.30. La 6:55 pregăteşte două smoothie-uri cu legume unU^

Cu drag,
Merit

pentru el şi unul pentru Honor. (Dacă nu le pregăteşte ea întâi.) La 7:10 e îmbrăcat şi se îndreaptă spre panoul de afişaj, ca să actualizeze mesajul zilnic. în jur de 7:30, în fiecare

dimineaţă, îi ţine un discurs încurajator fratelui nostru mai mic, după care pleacă la şcoală, sau, dacă e weekend, se duce la sala de fitness. Acolo, merge 45 de minute pe banda de alergat, la nivelul de înclinare 5, după care face 100 de dotări şi 200 de abdomene.

Lui Utah nu-i place spontaneitatea. în ciuda acelei zicale bine-cunoscute, Utah nu se aşteaptă să aibă parte de lucruri neaşteptate. El se aşteaptă doar la lucruri previzibile. Nu-i plac surprizele.

Acum câţiva ani, când părinţii noştri au divorţat, lui Utah nu i-a convenit deloc. Nu i-a convenit nici când tata s-a recăsătorit. Şi nu i-a convenit mai ales când mama noastră vitregă ne-a anunţat că este însărcinată.

însă îl simpatizează pe fratele nostru vitreg, care a rezultat în urma acelei sarcini. E greu să nu-l placi pe Moby Voss. Nu datorită personalităţii lui, ci pentru că are patru ani. în general, copiii de patru ani sunt simpatici.

Astăzi mesajul de pe panou este următorul: „N-ai cum să îngâni dacă te ţii de nas”. E adevărat. Azi-dimineaţă, când l-am citit, chiar am încercat s-o fac. Şi încerc din nou acum, în timp ce mă îndrept spre uşile duble de la intrare, din lemn de cedru.

Fără discuţie, locuim în cea mai neobişnuită casă din tot oraşul. Spun *casă* pentru că nu este un cămin. Iar în această casă locuiesc cei mai neobişnuiţi locatari. Privind din afară,

nimeni nu şi-ar da seama că familia noastră şapte membri include un ateu, un om care des dj o fostă soţie care suferă de o formă severă de <^Sh'cii adolescentă a cărei obsesie stranie se apropie peric0^^'6 o de necrofilie. U∘St^eir>u|t

Nici dacă ai privi *din interiorul casei* n-ai put lucruri. Noi, cei din familia Voss, ne pricepe ■ a<*s'e secrete. ” P^strănj

Casa noastră se află în apropierea unei şosele fOart late, într-un oraş minuscul din nord-estul Texasului Cl- ^' în care locuim a fost cândva cea mai frecventată bi •* orăşel. A devenit casa noastră atunci când tata, Barn h a cumpărat biserica şi le-a închis credincioşilor uşa în n termen nelimitat. Aşa se explică de ce avem un panou de^ în curtea din faţă. •

Tata e ateu, însă nu din acest motiv a ales să cumpere sălaşul Domnului şi să-l smulgă din mâinile enoriaşilor. Nu. Dumnezeu n-a avut niciun cuvânt de spus în povestea asta. Tata a cumpărat biserica şi i-a alungat pe credincioşi pur şi simplu pentru că îi urăşte din tot sufletul pe câinele pastorului Brian şi pe pastor însuşi.

Wolfgang era un labrador negru uriaş, care impresiona prin mărime şi lătrat, dar care nu avea pic de minte. Dacă potăile ar putea fi împărţite în găşti de liceu, Wolfgang ar fi fost, mai mult ca sigur, şeful puştilor sportivi şi aroganţi. Era un câine gălăgios, insuportabil, care lătra noaptea, rară încetare, cel puţin

şapte ore. Iar tata avea nevoie de opt ore de somn.

Cu drag,
Merit

Acum câţiva ani, am avut marele ghinion de a deveni vecinii lui Wblfgang. Pe atunci locuiam în casa din spatele bisericii Dormitorul părinţilor mei dădea spre partea din spate a bisericii, care era totodată spaţiul câinelui. Iar câinele tropăia şi alerga deseori, de obicei în orele când tata ar fi preferat ’a animalul să doarmă. Dar lui Wolfgang nu-i plăcea să i se spună ce să facă şi când să doarmă. De fapt, facea fix opusul indicaţiilor care i se dădeau.

Pastorul Brian îl cumpărase pe Wblfgang când acesta era doar un căţeluş. A luat acea hotărâre la mai puţin de o săptămână după ce o gaşcă de puşti din oraş a intrat prin efracţie în biserică şi a furat zeciuiala din acea săptămână. Pastorul s-a gândit că prezenţa unui câine pe proprietate o să descurajeze furturile. Totuşi, nu se pricepea aproape deloc să dreseze un câine, şi cu atât mai puţin unul cu intelectul unui sportiv nesuferit, de liceu. Aşadar, în primul său an de existenţă, cu excepţia stăpânului său, Wblfgang nu prea a interacţionat cu oamenii. Cum Wolfgang nu excela deloc la capitolul intelect şi interacţiune, toată energia lui debordantă şi toată curiozitatea s-au îndreptat, în mod nedrept, spre „victima” care ocupa proprietatea aflată direct în spatele bisericii: tatăl meu, Barnaby Voss.

Tata l-a antipatizat pe Wolfgang încă de când l-a

Cu drag,
Merit

văzut prima dată. Ne-a interzis mie şi fraţilor mei să interacţionăm cu animalul. Nu era ieşit din comun să-l auzim ameninţând că o să-l omoare pe Wolfgang. Uneori profera ameninţarea asta în şoaptă, iar alteori o repeta răstit.

Tata nu crede în Dumnezeu, dar crcdp .
CQ
karma. Oricât de mult visa el să-l omoare pe aCărare ¡h
voia să comită păcatul omorârii unui animal —. 8an?'
dacă animalul respectiv era cel mai nesuferit r>P n*C1 rc
care-] u vreodată.

Sentimentele lui Wolfgang erau reciproce ni
i c sau aşa
reieşea din comportamentul câinelui. îşi petre parte din
viată lătrând şi mârâind la tata fira ¿5 •
' a_1Pesedacx e zi,
noapte sau weekend. Doar uneori îl mai distrăgea A
veveriţa pusa pe şotii.

De-a lungul anilor, tata a încercat tot felul de metode ca w pună capăt hărţuirii neîncetate: de la dopuri de urechi şi adre$ oficiale, prin care i se cerea pastorului să ia măsuri, până la a lătra la câine, timp de trei ore în cap. Chestia asta s-a întâmplat într-o vineri seară, după ce tata băuse trei pahare de vin în plus, faţă de consumul Iui obişnuit. Toate au fost în zadar. Tata îşi dorea cu atâta disperare să doarmă liniştit noaptea, ca a petrecut o vară întreagă încercând să se împrietenească cu Wolfgang, în speranţa că animalul o să înceteze cu lătratul.

N-a încetat.

Nimic n-a funcţionat şi se părea că nici n-o să funcţioneze vreodată. Pastorului Brian îi păsa mai mult de Wolfgang decât de vecinul lui, Barnaby Voss. Din păcate pentru pastor, biserica lui o ducea mai prost cu banii decât oricând, pe când afacerea cu maşini secondhand şi setea de răzbunare a tatei o duceau foarte

bine.

Tata i-a făcut băncii din oraş o ofertă de nerefuzat. Pastorul Brian nu a reuşit să strângă destule fonduri încât să poata

o contraofertă. Pe tata l-a ajutat şi faptul că a inclus în negociere un Volvo la mâna a doua, pentru ofiţerul de împrumuturi care se ocupa de scoaterea la licitaţie a bisericii.

Când pastorul Brian şi-a anunţat enoriaşii că a pierdut licitaţia în favoarea tatălui meu şi că tata urmează să închidă biserica şi să-şi mute toată familia acolo, noi toţi am devenit subiect de bârfa în oraş. Iar din acel moment bârfele nu au încetat.

Acum cinci ani, după ce a semnat documentele de vânzare-cumpărare, tata le-a impus pastorului şi potăii un termen de două zile ca să plece de pe proprietate. A durat trei zile ca foştii locatari să dispară. în a patra seară, imediat după ce ne-am mutat în biserică, tata a dormit treisprezece ore încontinuu.

Pastorul Brian a fost forţat să-şi ţină în alt loc predicile de duminică, dar, dat fiind că avea Providenţa de partea sa, nu i-a luat decât o zi ca să găsească un asemenea loc. A redeschis Casa Domnului o săptămână mai târziu, într-un hambar ceva mai pretenţios, pe care îl folosea un diacon ca să-şi adăpostească întreaga colecţie de tractoare. în primele trei luni, enoriaşii au stat aşezaţi pe baloturi de fân, în timp ce pastorul Brian îşi ţinea predicile stând pe o platformă improvizată din placaje şi paleţi.

Pentru şase luni, pastorul Brian a avut grijă să se roage, într-un fel cât de poate de public, pentru tata şi

Cu drag,
Merit

pentru sufletul lui rătăcit. Rostea rugăciunea cu pricina în fiecare duminică, înainte de încheierea slujbei. „Fie ca Barnaby să-şi dea seama că a apucat pe cărări greşite!" se rugau pastorul şi credincioşii.

„Şi fie ca Barnaby să ne înapoieze lăcaşul sfâ convenabil!”

U

Vestea că se află în capul listei de rugăciu

Brian l-a tulburat pe tata, căci el nu crede * ^torUjl,-vicue ca areSuA mite unul rătăcit! Tata nu dorea ca enoriaşii să se presupusul său suflet.

La vreo şapte luni după ce am transformat bis * domiciliu pentru familia noastră, pastorul Brian a f conducând un Cadillac decapotabil, nou-nour î J VA2UT • • 1

'' ln duiHinir3

următoare, ca pnntr-o coincidenţă, Barnaby Voss nu fost obiectul rugăciunii pasiv-agresive de încheiere a slujb^ Stăteam în parcare când tata şi pastorul Brian au înch ' *înţelegerea.* Eram mult mai mică, dar îmi amintesc ca şi

>

CUIT] s-ar *fi întâmplat ieri. Tata* i-a zis: „Dacă încetezi să te rogi pen tru sufletul meu inexistent, o să scad două miare din preţul acelui Cadillac roşu”.

Au trecut câţiva ani de când am fost obligaţi să-l ascultăm pe Wblfgang lătrând noaptea şi tot atâţia ani de când tata se trezea cu faţa la cearşaf. Familia noastră a renovat destul de mult interiorul bisericii, însă au rămas trei elemente care încă amintesc *de* clădirea *de* dinainte:

1) Vitraliile.

2) Statuia *de* aproape doi metri şi jumătate a lui Isus, aflată pe peretele dinspre est.

3) Panoul de afişaj al bisericii, pe peluza de la intrare.

Cu drag,
Merit

Acelaşi panou a rămas în faţa casei ani la rând, mult timp după ce tata a schimbat numele *de* deasupra panoului, din

Biserica Crossroads Lutheran”, clădirea a devenit „Dollar Vbss”. A ales acest nume pentru că biserica e împărţită în patru secţiuni[I]. Iar numele nostru de familie este Voss. Mi-aş dori să existe o explicaţie mai inteligentă.

Deschid uşile din faţă şi intru în Prima Secţiune. E alcătuită dintr-o capelă veche, transformată în living, şi dintr-o bucătărie extinsă, ambele renovate pentru a reflecta noile lor întrebuinţări. însă statuia lui Isus răstignit pe cruce a rămas agăţată pe peretele dinspre est al livingului. Utah şi tata s-au chinuit o vară întreagă să dea jos statuia, însă fără succes. După zile de încercări nereuşite de-a o desprinde, s-a dovedit că, de fapt, statuia face parte din structura clădirii şi că nu poate fi îndepărtată fără a scoate, odată cu ea, pilaştrii şi tot peretele dinspre est al casei.

Tatei nu i-a convenit ideea de a distruge un perete. Ii place să petreacă timp în aer liber, dar crede cu tărie că interiorul casei ar trebui să rămână separat de mediul exterior. în schimb, a luat decizia ca statuia lui Isus să rămână la locul ei. „Oferă puţină personalitate Primei Secţiuni” — aşa şi-a explicat el hotărârea.

E ateu, ceea ce înseamnă că pentru el statuia este doar o decoraţiune de perete, nimic mai mult. O decoraţiune cu un Isus gigantic în mijloc. Eu am mereu

---

I Referire la faptul ca un dolar este alcătuit din patru „sferturi” a câte 25 de cenţi.

Cu drag,
Merit

grijă ca Isus să fie îmbrăcat în ton cu sărbătorile. Acum e acoperit cu un cearşaf alb deoarece e costumat în fantomă.

în A Doua Secţiune, care la un moment d săli de clasă pentru cursurile de duminică al$_e$ b adăugat câţiva pereţi. Acum e împărţită î$_n$ şase'^"’ mici, fiecare suficient *de* încăpător pentru ui dubiu şi un dulap. Eu şi cei trei fraţi ai mei .

olo COCP rinrmitmro Al ___________________•! _

0">iat

într-o cameră de oaspeţi, iar al şaselea este biroul l-am văzut niciodată folosind biroul ăsta.

A Treia Secţiune este vechea sală de mese, care a f$_0$ formată în dormitorul matrimonial. Aici doarme niştit, cel puţin opt ore în fiecare noapte, alături de •' Finney-Voss. Victoria locuieşte în Dollar Vbss de patru ani şi două luni. S-a mutat aici cu trei luni înainteT finalizarea divorţului părinţilor mei şi cu şase luni înainte de naşterea celui de-al patrulea — şi, sper eu, ultimul — COpi| j] tatei, pe care l-au botezat „Moby”.

A Patra şi totodată ultima secţiune din Dollar Vbss este cea mai izolată şi mai controversată dintre toate.

>

Subsolul.

Este amenajat ca o garsonieră: are o baie cu duş, o chici- netă şi un mic spaţiu care ţine loc de living, unde se găsesc o canapea, un televizor şi un pat.

Mama mea, Victoria Vbss — a nu se confunda cu actuala soţie a tatei, care poartă acelaşi prenume —, ocupă A Patra Secţiune. Este regretabil că taică-miu a divorţat de o Victoria doar ca să se însoare imediat cu o

alta. Dar nu e nici pe departe la fel de regretabil precum faptul că ambele femei locuiesc în Dollar Vbss.

Relaţia tatălui meu cu actuala Victoria Voss nu a apărut după divorţ, ci mai degrabă s-a suprapus peste căsnicia cu prima Victoria, iar acest lucru încă este un mare prilej de ceartă între cei trei adulţi.

Deşi mama mea, Vicky, urcă rar din locuinţa ei aflată în A Patra Secţiune, cu toţii îi simţim prezenţa. Totuşi, nimeni nu este aşa de afectat de acest aranjament locativ precum actuala soţie a tatei. încă din ziua când mama mea vitregă s-a mutat în Dollar Voss, nu i-a convenit că mama mea biologică ocupă A Patra Secţiune.

Sunt convinsă că este greu să locuieşti în aceeaşi casă cu soţul tău şi cu fosta lui soţie. însă nu cred că e la fel de greu pe cât i-a fost mamei mele, recent vindecată de cancer, să descopere că tata facea sex cu asistenta medicală care se ocupa de ea, în secţia de oncologie a spitalului.

însă toate astea s-au întâmplat acum câţiva ani, iar eu şi fraţii mei i-am iertat tatei greşelile pe care le-a săvârşit faţă de mama.

De fapt, n-am iertat nimic. Nici măcar un pic.

Dollar Voss a trebuit să fie renovată şi redecorată în ultimii ani, ca să poată adăposti corespunzător întreaga familie Voss. Tata e un om răbdător.

în ciuda acestor lucruri, noi, familia Voss, semănăm foarte mult cu o familie normală, iar Dollar Voss seamănă cu o casă normală — cu excepţia

Cu drag,
Merit

ferestrelor cu vitralii, a statuii de pe perete şi a panoului de afişaj.

În fiecare sâmbătă, pastorul Brian schimba cu sârguinţă mesajul de pe panou, folosind întorsături de frază isteţe,

precum NU FI ATÂ7 DE *DESCHIS LA MlbjŢ RĂMÂI FĂRĂ* CREIER! şi PREDICA ACESTEI Â $Ă 50 DE NUANŢE DE RUGĂCIUNE[1]. SAPT'M|I.

Câteodată mă întreb ce cred localnicii ar,.„ • atunci când aici cu maşina şi citesc informaţiile şi citatele pu pe panou. De pildă, ieri, pe panou scria: FATA MP^ PREMIULUI NOBEL PENTRU PACE ILUST^' TREI BĂRBAŢI GOI. R£A2Â

Uneori mi se pare amuzant, dar de obicei mă Majoritatea locuitorilor din orăşelul nostru deja cred '■ avem ce să căutăm în această biserică. Iar *faptele* noastre fac decât să întărească această părere. Anul trecut, tata chi a făcut eforturi ca să se integreze în comunitate şi să facă M încât biserica să arate mai mult a casă locuibilă. A muncit două săptămâni ca să împrejmuiască frumos curtea cu un gard alb, drăguţ.

însă gardul nu prea a avut efectul dorit. Acum locul arată pur şi simplu ca o biserică veche înconjurată de un gard alb, care pare nelalocul lui. Chiar şi aşa, tata merită nota zece pentru efortul depus.

Mă duc în camera mea şi închid uşa. îmi arunc sacoşa pe podea, lângă pat, după care mă trântesc pe el. E aproape trei după-amiaza, deci Moby şi Victoria se vor întoarce m cur Apoi vor sosi Honor şi Utah. Pe urmă va sosi şi tata. Iar P aceea vom lua cina în familie. Ce bucurie!

. |ui E.L JaITieS'

[1] !n original, *fifty shades of pray.* Aluzie la celebra tri °g* *50*

Cu drag,
Merit

Shades of Grey.

Până acum, ziua de azi deja a fost copleşitoare. Nu ştiu câte mai pot îndura.

Mă duc la baie şi scotocesc prin sertare, în căutarea unui somnifer. în mod normal nu iau aşa ceva decât dacă sunt bolnavă, dar câteva guri dintr-un sirop de tuse[II] sunt singurul lucru care o să mă ajute să îndur seara asta fără să mă gândesc obsesiv la sărutul cu iubitul lui Honor. Găsesc siropul sub chiuvetă. Iau câteva guri, apoi mă bag sub pătură. îi trimit un mesaj tatei.

Nu mâ simt bine. Am plecat devreme de la şcoală. O să mă culc.

Cel mai probabil, n-o să vin la cină.

Dau telefonul pe modul silenţios şi îl strecor sub pernă, închid ochii, dar asta nu mă ajută să-mi scot din minte imaginea lui Sagan. Eu şi Honor nu mai suntem la fel de apropiate ca altădată. Prin urmare, nu e neobişnuit că n-am ştiut despre noul ei iubit. Am observat că pleacă des de acasă, dar n-am întrebat-o de ce. Din câte ştiu, niciodată nu l-a adus pe Sagan aici. Azi, când l-am văzut prima oară, habar n-aveam cine-i el.

Dacă i-aş fi văzut faţa înainte de întâmplarea din piaţetă, aş fi putut evita situaţia aceea jenantă. Aş fi

---

II în original, NyQuil. Acest sirop de tuse conţine doxilamină, un ingredient care provoacă somnolenţă.

Cu drag,
Merit

ştiut pe loc cine este. Iar dacă Sagan are măcar un strop de bun-simţ, o să rupă relaţia cu ea şi n-o să calce în veci în casa asta. Doar nu sunt îndrăgostiţi. Abia dacă se cunosc. N-au trecut decât câteva

. • tficiun om întreg la minte 1111 ar

SăPtaTnă surori- Şi cu atât mai puţin î .

în'peae*âp^miindtscAcăared'8i"d!i*<1K,

dC „ limba în 6U» nw ^.a>
să-şivarc albai probabil căi-a povestit lui Honotces.}
încurcătura, * n dQ. se prapadesc de râs.
i t inţ' acum 411 întâmplat, Merit, care a crezut

că tipul

RâddeSârmXesaXea. drăguţ chiar e intere^ tărăşenia asta. Ar

fi trebuit să-l pâlmu.

Mi-e tare ruşine fi procedat acura

iese atunci cano în schimb, m-arn agăţat de el şi am
râde cot la cot cu agai muR M-am delectat cu
savura, acel »>»' car « mu acea MIaţie. ta »
Sap». Vrea» »'“eK ,ui „„ doresc să 6» i««4~
<Jmal«<'Nidin“iP din cauza unui lucru sau a unei persoane care-i aparţine surorii mele. Simplul gând că Sagan o sărută aşa cum m-a sărutat pe mine azi îmi stârneşte atâta invidie, încât, dacă m-ar înjunghia cineva, sângele care s-ar scurge din mine ar fi verde[III].

Mereu mi-a fost teamă c-o să se întâmple aşa ceva: cineva o să mă confunde cu soră-mea, iar eu o să mă fac de râs. Singura deosebire dintre noi două este faptul că Honor poarta lentile de contact, pe când eu, nu. Nu contează că am făcu tot ce mi-a stat în puteri ca să nu semăn cu Honor, mc

III Aluzie la expresia englezească *green with envy.*

Cu drag,
Merit

sa-rni tund şi să-mi vopsesc părul, să mă înfometez, apoi să mănânc prea mult. în ciuda atâtor eforturi, mereu părem că avem aceeaşi greutate. Arătăm la fel, vorbim la fel.

însă nu suntem identice.

Eu nu sunt deloc ca sora mea geamănă, care preferă inimi de cadavru în locul unora complet funcţionale.

Nu semăn deloc cu taică-miu, Barnaby, care ne-a întors viaţa cu susul în jos pur şi simplu pentru că îi purta pică unui câine.

Cu siguranţă, nu semăn cu Utah, care îşi petrece absolut fiecare clipă trăind cu precizie, cu perfecţiune şi punctualitate, ca să compenseze toate imperfecţiunile sufleteşti din trecutul său.

Şi, fără urmă de îndoială, sunt complet diferită de mama, Vicky, care îşi petrece zilele şi nopţile în A Patra Secţiune, uitându-se la filme pe Netflix, savurând chipsuri cu sare, trăind cu ajutorul alocaţiei de handicap şi refuzând să plece din casa unde locuiesc fostul ei soţ şi noua lui soţie, Victoria.

Chiar în clipa când aud cum se deschide uşa de la intrare, siropul de tuse începe să-şi facă efectul. în hol răsună vocea lui Moby. Victoria îi strigă să se spele pe

Cu drag,
Merit

mâini înainte de a-şi mânca gustarea.

Mă întind spre noptieră şi iau căştile. Prefer să adorm ascultând melodiile trupei Seafret decât auzind vocile familiei mele.

Capitolul trei

Speram să nu-l mai văd niciodată pe Sagan. Speram c-o să se despartă de soră-mea înainte ca ea să-l prezinte familiei noastre. După 24 de ore, speranţa aceasta s-a ofilit. Şi, de aproape două săptămâni încoace, continuă să scadă.

în tot acest timp, Sagan a trecut pe la noi acasă de nenumărate ori. A fost la cină în fiecare seară, la micul-dejun în fiecare dimineaţă şi în aproape fiecare oră a zilei.

N-am mai vorbit deloc cu el de când a apărut prima oară la noi acasă, într-o dimineaţă, la nici 24 de ore după ce şi-a băgat limba în gura mea. Ieşisem din dormitor, încă în pijamale, şi l-am văzut la masă. Imediat ce ni s-au încrucişat privirile, m-am răsucit pe călcâie şi am deschis frigiderul. Inima îmi sălta în piept ca o bilă dintr-un joc mecanic de pinball.

în acea dimineaţă am reuşit să îndur micul-dejun fără să scot nicio vorbă. Odată ce toţi au plecat la treburile lor, am oftat de uşurare, dar apoi mi-am dat seama că el era tot în bucătărie şi că nu părea să fie

pe picior de plecare, la fel ca

. pe Honor luându-şi la revedere dcljd
restul- ei M-ant întrebat dacă s-au
srăteam cu încât să mă răsucesc ,i săv^
n am fost atât de Sagan împreună *
„dea eorio*'"* timin5 În«- c» ™ după « E« a® ci“‘ ,lâ sl
totuşi«»“ ““1 *“'■ 1 ■ ce duce la Ş‘°ala’ ’ - __ în afară de Sagan

pupă « »" pk“Lj de buci.»*- N» •“ “»«k Sr„j « >m ,.

ă fac ii '"c0“oSâ “

° P Jar nu ‘ .. c „e muă-A “““în b"®>

"d ' ,lt la»P ®,ne- apasâwMc Din »' “*... o linii® . dedt M 6

S'* “a muh d‘a"““« s-a
SC‘M P V«i şi P

el, într-un *sfârşit.*

A deschis maşina de spălat vase, ca şi cum avea tot dreptul să se ocupe de veselă în casa asta. A pus cele trei pahare pe primul raft, apoi a închis maşina. Şi-a şters mâinile cu un prosop. L-a lăsat pe hiatul de bucătărie. Aştepta un răspuns dinpanea mea. Am scuturat din cap, în semn că nu vreau să discutăm despre acel subiect.

— Merit..., a spus Sagan, cu un oftat.

M-am uitat în ochii lui. A fost o idee proastă, pentru câ apoi Sagan şi-a aplecat bărbia în *piept şi* mi-a aruncat o p vire blândă, plină de regret, iar mie mi-a *fost cu* neputinţa

lUdi 5111U 1U11C lairf tac W.

— îmi pare rău. Pur şi simplu... am crezut că eşti ea. aş fi ştiut adevărul, nu te-aş fi sărutat nici în ruptul cap

Cu drag,
Merit

Cuvintele lui păreau sincere, dar nu m-am putut abţine să analizez ultima parte: „Daca aş fi ştiut adevărul, nu te-aş fi sărutat nici în ruptul capului”.

Replica asta mi s-a părut mai degrabă o insultă decât o scuza. Da, ştiam că situaţia e stupidă şi că a fost, într-adevăr, rezultatul unei greşeli. Honor habar n-avea ce se întâmplase între mine şi el, aşa că n-ar fi trebuit să iau incidentul în serios. Dar nu eram în stare să-I trec cu vederea. îmi venea greu să râd de un lucru care mă afecta atât de tare. însă am încercat din răsputeri să mă prefac.

__ ISIu-i nimic, i-am zis, ridicând din umeri. Serios! Oricum, a fost un sărut foarte stângace. Mă bucur că s-a întâmplat din greşeală. Eram pe punctul de a-ţi da o palmă.

Expresia lui a devenit şovăitoare. Am afişat un zâmbet forţat şi m-am dus în camera mea, iară să privesc în urmă.

Atunci am vorbit cu Sagan ultima oară. Nu vorbim nici la micul-dejun, nici la cină, nici când el pierde vremea în living, uitându-se la televizor.

însă faptul că nu discutăm nu înseamnă că nu simt atunci când mă priveşte. încerc tot timpul să-mi domolesc bătăile inimii. Mă simt vinovată că sunt atrasă de el. Nu-mi place să fiu invidioasă pe Honor. îmi tot repet că nu de Sagan mă simt atrasă, ci de ideea că un străin m-a dorit suficient de mult încât m-a

sărutat cu atâta pasiune. Sunt invidioasă pe o idee. Nu are legătură cu Sagan şi nici cu cine este el ca om. Nici măcar nu-l cunosc suficient de bine încât să ştiu dacă l-aş plăcea. Nici nu vreau să aflu răspunsul. Tocmai de aceea îl evit.

Cu drag,
Merit

ru sunt convinsă: el nu e genul lui De UO U-
hirnie. Sau poate că doar îmi doresc să ei nu exista c
1 răsputeri să tolerez, situaţ
Deşi an1 incer nu vor – -Or încă o fiinţi

E trecut de miezul nopţii. Deschid uşa de la
de insuportabile, căci acum am în faţa ochilor'
intrare uit în ochii înspăimântaţi ai lui Wolfgang. E chiar câinele l_a terorizat pe tata ani la rând, când eram mai mică!

Hopa! Ce surpriză plăcută!

Tata n-a observat că nu mă mai duc la şcoală C
vreme. Pentru mine, zilele şi nopţile s-au ceva

M-am trezit acum câteva minute, după ce a adormit toată lumea M-am dus în Prima Secţiune, ca să caut de mâncare, dar, până să ajung în bucătărie, am auzit nişte racaituri la uşa de la intrare. Cum noi nu avem animale de casă, primul impuls ar fi trebuit să fie să-l anunţ pe tata că e posibil să avem un intrus. în schimb, am deschis imediat uşa, ca să cercetezcese petrece. Dacă viaţa mea ar fi un film de groază, aş fi primul personaj care este ucis.

Wolfgang scheaună la picioarele mele. E plin de noroi şi tremură din cauza ploii reci. Pare pierit de spaimă. În seara asta, când a început furtuna, tunete puternice au zguduit casa şi m-au trezit de câteva ori. Probabil că Wolfgang s-a speria şi a luat-o la goană până când a ajuns într-un loc care i cunoscut.

1 ana acum n •
copii n; . 3rn atlns nicl °*dată câinele ăsta. Când eram r 111*
S~a 1 m r, v
Us sa stăm *departe de el. întind o mâna,*

Cu drag,
Merit

şovăielnic, lata ne-a spus odată că l-a văzut pe Wolfgang mâncând un grup de cercetaşe. îmi dau seama că a fost o minciună, dar acum atmosfera este rău-prevestitoare, amplificată de vizita câinelui şi de întunericul de afară. Ce-o să mă fac dacă Wolfgang îşi închipuie că ascund bomboane mentolate în buzunare?

Dar el nu sare să mă mănânce. Din contră.

începe să mă lingă.

îsi trece iute limba peste degetul meu mic. Asta aduce a ofertă de pace. Nu cred că vrea să-mi mănânce degetul. Deschid uşa puţin mai larg, iar Wolfgang înţelege gestul meu de bun-venit. Intră repede, străbate numaidecât Prima Secţiune şi se duce direct la uşa din spate. începe să râcâie acolo, de parcă vrea să ajungă în curtea din spate.

Am presupus dintotdeauna că Wolfgang este un câine ignorant. Prin urmare, mă surprinde că şi-a amintit de vechiul lui teren de joacă. Dar şi mai mult mă miră că vrea să fie afară, în curte, şi nu înăuntru, unde e uscat. Dacă n-ar fi un câine lipsit de darul vorbirii, l-aş întreba de ce face o alegere aşa de neinspirată.

Deschid uşa din spate. Animalul mai scheaună o dată, după care împinge cu hotărâre plasa, până când aceasta se deschide. Aprind lumina. Wolfgang coboară treptele. Goneşte prin ploaie, spre vechea căsuţă pentru câini. N-a fost mutată şi nici folosită de câţiva ani, încă de când tata l-a exilat pe Wolfgang.

Vreau să-l avertizez pe Wolfgang că e posibil ca păianjeni şi alte creaturi să-i fi ocupat fosta locuinţă, însă nu cred că această posibilitate îl deranjează. Se face nevăzut în vechea

căsuţă pentru câini. Aştept o clipă, ca să Câinele rămâne acolo. Va^ dacă k

închid plasa şi uşa, apoi trag zăvorul. O să * * înapoi la pastorul Brian, mâine-dimincajă S^X. malul o să-şi găsească un mod de-a sări, ?

,iri garda) M

muieşte curtea noastra din spate şi va ajunge si$_n$,

îmi pregătesc un sendviş şi deschid televizai *4 sesc nimic interesant de văzut. Am dormit atât de mă simt plină de energie. Nu mă gândesc ap$_{ro}$ Honor şi nici la iubitul ei. Hotărăsc să-mi fi^U

' 111 miosesc eneroi

să fac curat în camera mea. »”s

îmi pun căştile şi mă apuc de curăţenie. E surpri$_{n2}$j$_t$ de multe melodii vorbesc despre dragostea interzisă sau d' cum e când săruţi pe cineva. Schimb melodia de fiecar /■ când îmi fuge mintea la subiectele astea. Sar peste cântece până când ajung la melodia *Ocean.* Iau un tricou vechi Q să-mi şterg de praf toate trofeele. De fiecare dată când cumpâr unul, le şterg şi le rearanjez pe cele din colecţie. Noul trofeu de bowling, pe care l-am cumpărat acum două săptămâni, va sta în faţă, în mijlocul celorlalte. întind o mână spre cele din spate şi iau trofeul de fotbal *pe care* l-am furat de la Drew Waldrup. îl pun deoparte. îmi va fi de *folos* ceva mai târziu, în noaptea asta, când am de gând

să schimb ţinuta pe care o poartă Isus.

în următoarele ore mă bucur de liniştea din casă, în timp ce toţi dorm. Fac duş fără să mă întrerupă nimeni. Ma uit primele zece minute din opt seriale diferite, pe Netflix. C că am probleme cu concentrarea, fiindcă nu *pot* să mă

Cu drag,
Merit

„„Jj ta un eptaud « » ™ P"“““' Re”'V U" "j“S

“Li«', p³»'»î™p»™‘>fae_Nu s“”c "n

* U litere pentru *cuvânt. Când observ* primele raze de soare *A nrintr-o* fereastră cu vitraliu, *mă hotărăsc să schimb* hainele *lui Isus,* înainte să se trezească lumea din casa.

' Alun toate lucrurile de care am nevoie. După ce proptesc scara de perete, în living, urc pe ea ţinând în mână trofeul de *fotbal* furat. îmi *scot de* pe încheietură rola de scotch şi pun trofeul în mâna dreaptă a lui Isus, după care îl potrivesc acolo, cu scotch. *îi* aşez o pălărie-caşcaval *pe* coroana cu spini. După ce termin, cobor de pe scară şi fac un pas în spate, ca să-mi admir opera.

De obicei, îi dau lui Isus câte o poreclă temporară, în funcţie *de* tematica *ţinutei pe care o poartă. Luna* trecută, *din motive evidente, l-am poreclit „Duhul Sfânt”. Acum, având în vedere că e îmbrăcat ca un fan al echipei de fotbal Green BayPackers, cu un tricou în culorile echipei şi* purtând o *pălărie-caşcaval*[1]*, ţinând în mână trofeul* furat de *la Drew Waldrup, îmi vine ideea să-l poreclesc Cheesus Christ.*

Aud o voce:

- *Tata şi* Victoria o să-şi iasă din minţi când o să vadă *chestia asta.*

Mă răsucesc şi dau nas în nas cu Honor. E proaspăt ieşită

marefanT h∘Ibează Ja Cheesus. Zâmbesc. Tara e j^pei Cowboys şi a

tot vorbit despre meciul din boitorii acestui în stat“I Wisconsin.

mu,tep-

seara asta: Dallas contra Green Bay. Tocniai d dat atâta osteneală cu statuia. O să fie furios pentr 3 'S Sl-am îmbrăcat pe Isus de parc-ar fi un fan al echipej er$. pac^ Pe de altă parte, Victoria se va enerva pur şi sim nj l-am îmbrăcat. Spre deosebire de tata, ea crede în Du în Isus şi în caracterul sacru al religiei. Detestă

v w • i pe Isus costumat. Zice ca e un sacrilegiu, o lipsa de respect

Nu sunt de acord cu perspectiva ei. Ar fi o lipsă de respect daca Isus Hristos în persoană s-ar afla în sufrageria noastră, iar eu l-as forţa să se schimbe deseori de haine. Dar acest Isus e fals, e făcut din lemn şi plastic. Am încercat să-i explic asta Victoriei. I-am spus că una dintre cele Zece Porunci este să nu te închini unui chip cioplit. Să deghizez de dragul distracţiei — şi nu pentru a-l venera — această copie a lui Isus înseamnă să respect cu adevărat această Poruncă.

Victoria mă contrazice. în mod evident, dezaprobarea ei nu m-a convins să încetez cu deghizările.

Iau scara şi o duc înapoi în garaj. Tata o să se trezeascăd clipă-n clipă. Mă descotorosesc de dovezi, deşi se ştie că ' v *rribrace singura persoană din casa asta care depune eforturi sa i statuia lui Isus. Acum câţiva ani, după ce a devenit *o* de bolnavii în fază terminală, lui Honor a încetat să i de viaţa veşnică. . c:

• D « nri idenfice^

°ate ca eu şi Honor arătăm la fel, avem v facem

gesturi foarte asemănătoare, dar suntem COin j

Majoritatea gemenilor identici îşi termina Pr°P°ziţiile, ştiu ce gândeşte celălalt şi au pa*unl r eu şi Honor ne derutăm al naibii de tare tina P

Cu drag,
Merit

,\nl încercat din răsputeri sa ne ridicăm la înălţimea standardului care li se impune gemenilor identici, însă, după ce am ajuns la pubertate, pur şi simplu am renunţat.

Apoi. după ce s-a cuplat cu Kirk, moartea lui ne-a îndepărtat şi mai mult. Până atunci, noi două experimentaserăm aproape totul împreună. După ce Kirk a apărut în peisaj, so- ră-mea a trăit nişte lucruri pe care eu nu le-am experimentat: s_a îndrăgostit, şi-a pierdut virginitatea, a jelit moartea cuiva. După aceea ni s-a părut că nu mai suntem pe aceeaşi lungime de undă. Sau cel puţin ea a avut impresia că a ajuns la un alt nivel. Şi, odată cu trecerea timpului, ne îndepărtăm tot mai mult una de cealaltă.

Mă întorc în bucătărie. Când îl văd pe Sagan, îmi înceti
nesc paşii.

Stă la masa din bucătărie, cu spatele la mine. În casa noastră! E un moment total nepotrivit. Cine îşi vizitează iubita la şapte dimineaţa? Sagan devine o prezenţă constantă în casa Dollar Vbss. De fiecare dată când Sagan alege să fie aici, mă simt din ce în ce mai invidioasă pe soră-mea. Care om în toate minţile s-ar întoarce de bunăvoie în casa asta? Adică nu mi-a cunoscut familia? Oare chiar atât de mult îl orbeşte dragostea sa neîmpărtăşită pentru Honor?

Stă cu umerii încovoiaţi, concentrat asupra caietului de schiţe din faţa lui. Când am aflat că Sagan chiar este

Cu drag,
Merit

artist, m-am amuzat. Cu o secundă înainte să mă sărute, îmi dorisem să aibă o fire de artist. Cu cât stau mai mult în prezenţa lui, cu atât mai perfect îmi pare băiatul ăsta. Aşa-mi trebuie, dacă sunt atrasă de iubitul surorii mele gemene!

Moby intră în bucătărie şi se apropie de gurul din familia asta care îmi aduce bucurie^ copiii de patru ani sunt simpatizaţi de mare ° Iar Moby are timp berechet ca să mă dezamăgea

— ’Neaţa, amice! îl salută Sagan, ciufulindu-l Spre deosebire de mul ti copii de vârsta lui M matinal. Ursuz, îşi fereşte capul şi se asaza land r '

w .. r . J. . ’ 5 iubind

sora-mii rupe o foaie din caietul lui, o pune în faţa 8^ ■ apoi ia un creion dintr-un suport şi i-l întinde. Şi uJte ' l-a cucerit instantaneu pe frate-miu. Nu există copil de pami ani care să nu fie încântat de un creion şi de o foaie de bir- tie. Moby încearcă deseori să copieze desenele pe care le fice iubitul lui Honor. E de-a dreptul amuzant, pentru ca Sagan face numai desene morbide. Ieri am dat peste o schiţă care o înfăţişă pe soră-mea: Honor stătea într-un mormânt proaspăt săpat şi se ruja. Pe verso, Sagan scrisese: „Până când moarta ne va despărţi”.

Habar n-am care-i semnificaţia desenelor lui, însă nu fascinează. Dar nu vreau ca *el s-o afle. Şi nici* nu vreau să şt că, de fiecare dată când desenează ceva pentru Hono, lasă desenul pe unde apucă, de parcă nu i-ar păsa e eu îl fur. Am adunat câteva desene făcute de Sagan învelit într-un halat şi le-am pus în sertar comodei mele. Uneori le privesc şi ma p desenat pe mine, nu pe Honor.

O

¡o

Cu drag,
Merit

Sunt sigură că schiţa pe care o face acum v

sertarul meu. Honor nu-i apreciază latura artişti

*Moby îm** aruncă 0 privire ?i duce ⚬ mână k gUfâ' ?⚬P'
■ *... , r* ar vrea să aud doar eu. De fiecare dată când îi
tind ceva ce <• . . . A .
încredinţează cuiva un secret, işi lipeşte palma de gura m
loc
ţma • *z* F adorabil! Nu ne lasă inima să-i zicem că nu $a o
- ,J«tm nimic din ce ne spune. Pe de altă parte, eu nu am nevoie să înţeleg, pentru ca ştiu foarte bine ce îmi cere.

îi fac cu ochiul. Iau de pe frigider cutia cu gogoşi. Au mai rămas două. Iau una pentru mine şi pe cealaltă i-o dau lui Moby Ia gogoaşa din mâna mea şi se piteşte imediat sub masă, ca să o mănânce. Nici măcar nu e nevoie să-i spun că trebuie să se ascundă de maică-sa. Moby ştie foarte bine că, în opinia Victoriei, mâncarea care lui i se pare delicioasă e inadmisibilă.

Utah intră în bucătărie, cu obişnuitul lui aer de superioritate, şi mă ia la rost:

— îţi dai seama că-l înveţi să mănânce pe ascuns mâncare nesănătoasă? Dacă o să devină obez, o să fie vina ta!

Nu sunt de acord cu teoria lui, însă nu încerc să mă apăr. Dacă aş vorbi, mi-aş întrerupe muţenia care durează de trei zile. Deşi nu-i răspund lui Utah, asta nu înseamnă că nu se înşală. Dacă Moby va deveni obez, va *fi* numai din vina Victoriei, fiindcă i-a eliminat din dietă categorii întregi de alimente. Nu-i dă voie să mănânce zahăr, carbohidraţi, gluten Şi nici să consume ingrediente al căror nume se termină în *-oză.* Sărmanul băiat mănâncă tărâţe de ovăz la micul-dejun, zilnic.

Cu drag,
Merit

unt şi iară zahăr. Mai mult ca sigur, dieta asta nu-i face bine.

a0oi» saro<l P« «este., drept ™uk„mi„. ş,^
Honor, ap mine cu afecţiune frăţească şi cu V(.
cazul să se apr» drept dovadă ADN-ul nostru,
DaCă 0bă Utah şi Honor sunt fraţi gemeni. U că mai
defa * lete^ unul altuia propoziţiile, au urmei, ei 1Ş1 corn $.
petrec împreună majoritatea w ştiute numai de ei , > pului
liber.

Eu şi Utah avem doar un lucru în comun: suntem singu- 1 Lrsoane care cunosc cel mai mare şi mai urât secret ai ÎX Voss. Dat, dat I— “ d“” **-
"”dent de când s-a întâmplat, secretul cu poezia ne mai leagă.

Pe deasupra, nu semănăm deloc fizic. Eu şi Honor semănăm cu mama — sau cel puţin cu mama aşa cum era în tinereţe. Pe atunci, părul ei era de un blond strălucitor, aşa cum e părul nostru acum. Dar mama n-a mai ieşit la soare de ceva vreme. Am observat că acum culoarea părului ei a devenit ternă. Utah seamănă cu tata: are păr şaten-deschis fi piele foarte albă. Eu şi Honor suntem palide, însă nu atât d palide precum Utah. Frate-miu trebuie să se dea cu lop pentru protecţie solară dacă vrea să stea afară mai m jumătate de oră; altfel, se pârleşte. Eu şi Honor sunte coase. Vara, ne bronzăm iară probleme.

Moby seamănă cu toată lumea. Uneori cu ta Victoria. Dar, în cea mai mare parte a timptil

Cu drag,
Merit

imime de o p«âre dintr-o reclamă pentru detergent! de vase pe care am văzut-o anul trecut. Nu e o asemănare urâtă Era o pasare drăgălaşă.

Utah se aşazâ pe un scaun şi se apleacă să se uite sub masă.

— Neaţa, amice! Eşti nerăbdător pentru ziua de azi’

Cu mâneca tricoului, Moby îşi şterge urmele de glazură lipicioasă de pe buze *şi* dă aprobator din cap.

— Da!

__ Cât de nerăbdător?

__ Foarte! răspunde Moby, cu gura până la urechi.

__ Cât de nerăbdător?

__ *Cel* mai nerăbdător! strigă Moby.

Azi nu e prevăzut să se întâmplă ceva deosebit, pentru care Moby ar fi cazul să se bucure. Schimbul acesta de replici e un obicei zilnic de-al lor. Utah spune că e important să le stârneşti copiilor entuziasmul pentru ziua care începe, chiar dacă aceasta nu are nimic special. Frate-miu pretinde că aşa ajuţi la dezvoltarea unui mediu neurologic pozitiv. Habar n-am ce-o fi însemnând asta.

Utah vrea să lucreze ca profesor. Deja şi-a alcătuit programul pentru toată perioada facultăţii. Imediat ce termină liceul — adică peste şase luni —, o să-şi ia un weekend liber. Iar în lunea următoare va începe cursurile la o universitate din partea locului. Şi Honor s-a înscris la cursurile unei facultăţi. Le va începe la două zile după ce absolvă liceul.

Cât despre mine, încă nu m-am hotărât nici măcar dacă azi o să mă duc la şcoală, darămite dac-o să merg la facultate,

peste şase luni!

Cu drag,
Merit

E neobişnuit ca trei fraţi să fie în acel • . an de liceu. Mama l-a născut pe Utafi î '' "n’P 'n “ta , * »
r 1 În august O i J
târziu, a ramas însărcinată cu mine şi <->, u ' ’“'’v şi cu Honor teoria cum că alăptatul împiedică ovulaţia este d

Când Utah urma să înceapă clasa întâi
w I * • - - ’ ^UjInrLL
sa-l mai ţină acasa un an, ca noi trei să fim m,i î rs
– •< • i . m toî£ În secaşi
cias•
De ce sa-ţi baţi capul cu trei programe diferite
1 • • ••> ’ a poţi jvtj
unul singur pentru toţi trei?

Nu cred că ai mei au gândit pe termen lung, aşaîncât $j B în calcul necesitatea de a plăti simultan trei taxe de ficultat De fapt, chestiunea taxelor nici măcar nu contează. Ai mei nu au bani suficienţi nici măcar pentru o taxă, ce să mai zicem de trei! Dacă vreau să merg Ia universitate, va fi nevoie sa fie un împrumut bancar pentru studii. Spre deosebire de mine.

Honor şi Utah nu trebuie să-şi facă griji în privinţa taxelor. Ei sunt cu mult înaintea altor colegi, în competiţia pentru udul de şef de promoţie şi de elev care va susţine discursul de sfârşit de an. Nu încape îndoială că unul dintre fraţii Voss se va alia în fruntea clasei şi va obţine mult-râvnita bursă care vine ii pachet cu aşa ceva. întrebarea care se impune este următoarei care dintre ei va fi premiantul? Eu pariez că va fi Utah. A. un motiv bine întemeiat: în cazul lui, e mai mic riscul deveni, înainte la absolvire, obsedat de un om sufe o boală terminală.

Nu am o fire competitivă. Pentru mine notele nu importanţă pe care le-o acordă fraţii mei. La un media mea era cam pe la mijlocul clasei. Sunt sig zut destul de mult în ultimele două săptămâni.

Cu drag,
Merit

dus ia şcoală din ziua când am plecat mai devreme de la ore « m-am dus în piaţetă. Aş putea să merg iar la ore, însă nu prea vreau.

Utah se va muta de acasă peste vreo două luni, dar probabil că mutarea n-o să-i afecteze media generală. Nu e genul de tip petrecăreţ, care îngăduie ca media lui s-o ia la vale. în ¿fără de asta, probabil că tot pe-aici va sta mai mult, deoarece nu se va muta departe. Acum înlocuieşte podelele din vechea noastră casă cea chiar lângă casa noastră de acum. Imediat
ce termină treaba, se va muta acolo. La drept vorbind, liniştea de care va avea parte în noua lui locuinţă îl va ajuta să înveţe şi mai mult. Şi să facă mai des curat. Şi să-şi calce hainele. Cu siguranţă, Utah este elevul de-a douăsprezecea cu cele mai conservatoare haine pe care Lam întâlnit vreodată, într-o şcoală publică unde nu se impune o uniformă. Sincer, mă voi bucura când o să se mute în vechea noastră casă. De Ia un timp încoace, relaţia dintre noi doi este cam tensionată.

îmi torn suc într-o cană şi mă aşez la masă, în faţa lui Sagan. Nu pare ca mă ia în seamă, dar îşi acoperă desenul, ajutându-se de braţul lui tatuat. îmi sar în ochi câteva tatuaje pe care nu le-am observat până acum. Văd un fel de scut, o şopârlă micuţă, cu un singur ochi. Sau poate că face cu ochiul. L-aş întreba care este semnificaţia desenului, însă pentru asta ar trebui să-i vorbesc. Tac şi încerc să privesc pe furiş. Mă aplec spre el, ca să văd mai bine. Sagan îşi ridică

privirea şi o întâlneşte pe a mea. Ignor agitaţia pe care mi-o provoacă acest contact vizual şi mă străduiesc să adopt o expresie imobilă. Sagan ridică dintr-o sprânceană. îşi ia caietul, apoi se lasă pe

Cu drag,
Merit

spătarul scaunului. Clatină încet din cap îmi nu mă voi bucura de privilegiul de a-l privi în timp C

Foarte bine! Oricum nu ţineam morţiş să văd^^^ Când îi vibrează telefonul, Sagan se repede la el ecran. Expresia lui e indescifrabilă. Dă volumul la • şi îşi pune telefonul pe masă, cu faţa în jos. Hono/^ aici, în bucătărie. Şi atunci, oare cine îl nelinişteşte atât d încât iubitul soră-mii nu-i răspunde la apel? Sagan şi sori se privesc în tăcere. Simt un gol în stomac la gândul ca pro_ babil, au secrete de cuplu.

îmi îndrept atenţia spre Moby. E tot sub masă. A reuşit mai degrabă să se mânjească la gură cu gogoaşa decât sâ o mănânce.

— îmi mai dai una? mormăie el, cu gura plină.

îi fac semn că nu. E nevoie de moderaţie. în plus, nu mai avem gogoşi.

Victoria intră grăbită în bucătărie.

— Moby, vino să-ţi iei terciul de ovăz!

Strigă suficient de tare încât se aude în toată casa. Dacă ar fi mai atentă la propriul copil decât la machiajul ei, ar observa că băiatul e deja treaz, îmbrăcat şi hrănit.

Victoria ia o banană şi scoate un cuţit din sertar. * peste uniforma ei roz, de asistentă medicală. Vrea sa cât de curat este cuţitul. Se pare că rezultatul nu e mu,

— Cine trebuia să spele vasele ieri?
r J m la întreoa[11]
Nu-i răspunde nimeni. Rareori îi răspun e

Dacă tata nu e în cameră, puţin ne pasă de Victor

Mama noastră vitregă continuă:

__ Cel care scoate vasele din maşină trebuie să verifice că sunt curate, înainte de a le pune la loc. Astea sunt dezgustătoare.

Pune cuţitul în chiuvetă şi scoate altul, din sertar. Se uită la copiii ei vitregi, aşezaţi în jurul mesei. Eu sunt singura care o priveşte. Oftează şi începe să cureţe banana.

Habar n-am de ce o place tata. Sigur, dacă iei în considerare vârsta ei, Victoria arată bine. Tocmai a împlinit treizeci şi dnci de ani. E cu zece ani mai tânără decât mama. însă acestea două sunt singurele ei calităţi. Este extrem de protectoare cu Moby. îşi ia slujba de asistentă prea în serios. Nu că n-ar fi o carieră respectabilă, însă problema ei este că nu ştie cum să separe viaţa profesională de cea personală. Tot timpul sc poartă cu Moby de parcă ar fi bolnav, deşi el este un copil de patru ani foarte sănătos. Unde mai pui că Victoria poartă mereu uniformă roz, deşi are voie să poarte orice culoare sau model vrea.

Cred că uniforma roz este lucrul care mă deranjează cel mai mult la ea. Dacă ar purta măcar o dată altă culoare, aş fi mai dispusă s-o iert pentru mizeria pe care a comis-o faţă de mama.

îmi aduc aminte de ziua când a început să poarte uniformă roz. Aveam doisprezece ani şi stăteam chiar la masa asta. Ea ieşise din A Treia Secţiune, pe vremea când acolo locuiau

Cu drag,
Merit

tata şi mama mea suferindă. De şase luni, Victoria era asistenta mamei, iar eu chiar o simpatizam. Simpatia mea a secat în acea dimineaţă.

fata stătea aşezat în faţa mea, citind ziarul. Şi-a ridicat privirea şi i-a zâmbit.

— îţi stă bine în roz, Victoria

Ştiu că eram mai mică, dar până şi Co când adulţii flirtează, mai ales atunci când °P"1K lor flirtează cu o altă persoană decât cu r>, U〃Ui

Pr°pnul so-,.

"S pna soţie.

Din ziua aceea, Victoria a purtat doar unif de roz. Mă întreb adesea dacă aventura lor a' sau după acel flirt din bucătărie. Uneori sunt atât d ? că-mi vine să-i întreb la ce oră din ziua respectivăair^ să distrugă viaţa mamei mele. însă, dacă aş pUne 0 /

întrebare, ar însemna să discutăm deschis despre un sec iar în această familie nu facem aşa ceva. Ne păstrăm secr tele într-o linişte de mormânt. Precum mormântul în Victoria şi-ar dori ca mama mea să cadă.

Tata şi Victoria s-au văzut pe ascuns cam un an, suficient cât să înţelegem că, până la urmă, cancerul nu avea s-o răpună pe mama. Victoria a rămas însărcinată. Atunci, tata era între ciocan şi nicovală. Indiferent ce hotărâre ar fi luat, tot nesimţit ar fi fost considerat. Pe de-o parte, ar fi putut alege să nu-şi abandoneze soţia, care tocmai învinsese în lupta împotriva cancerului. Dar, dacă alegea să rămână împreună cu soţia lui, ar fi însemnat să-şi abandoneze amanta însărcinată.

S-a întâmplat cu atâta timp în urmă, că nu mai ştiu cum a luat tata o hotărâre. Nu-mi amintesc să fi avut loc o cear între adulţi. Totuşi, îmi aduc aminte când ai mei au disc despre unde vor locui noua lui soţie şi copilul ei. Man sugerat tatei să se mute în vechea noastră casă, aflată î P clădirii Dollar Voss, şi să o lase pe ea să se ocupe de *P*

Cu drag,
Merit

Tata a refuzat-o, pe motiv că mama nu era suficient de stabilă mintal şi fizic pentru a se ocupa de noi iară ajutorul lui. Din nefericire, tata avea dreptate.

Când era însărcinată cu mine şi cu Honor, mama a suferit un accident de maşină în urma căruia nu şi-a revenit niciodată. Pentru noi, copiii, ea e aceeaşi dintotdeauna. Nu avem idee cum era înainte de accident, însă ştim că s-a schimbat, pentru ca tata deapănă amintiri: „înainte de accident, când mama voastră putea să...”; „înainte de accident, când plecam în concediu...”; sau: „înainte de accident, când nu era atât de bolnavă...”

Nu cred că spune lucrurile astea cu ranchiună. Pur şi simplu descrie situaţia aşa cum e. Există o Victoria Voss de „dinainte de accident” şi, pe de altă pane, există mama noastră de acum. Dacă nu pui la socoteală spatele ei şubred, lupta de doi ani cu cancerul cerebral, o uşoară şchiopătate, agorafobia ei severă, care de doi ani o sileşte să stea la subsol, câteva cica- trici pe braţul drept şi incapacitatea ei de a petrece măcar o zi iară să doarmă de vreo două ori, mama este relativ normală.

înainte, noi încercam s-o convingem să iasă din subsol şi să interacţioneze cu noi. Ultima oară când şi-a părăsit garsoniera, s-a întâmplat la înmormântarea lui Kirk. Mama a acceptat să vină doar pentru că Honor a plâns şi a implorat-o să vină. însă, după ce a trecut un an de izolare, iar mama părea să ducă un trai normal, în subsolul ei, n-am avut de ales — a trebuit să acceptăm situaţia. Eu, Utah şi

Cu drag,
Merit

Honor o vizităm zilnic. lata face cumpărături pentru ea, iar eu şi soră-mea ne asigurăm că mama are tot ce îi trebuie în bucătărie. Nu

plăteşte facturi, pentru că tata ocupâ
se utilităţi ale casei.

În cei doi ani de când s-a izolat, sino.
i – j – » ’ §Ura PrᵒWemi
s-a ivit este legata de sanatatea ei. Din fericire
doctor care, la nevoie, oferă consultaţii la domicili
gÎS''1111 mama refuză să consulte un psihiatru, ca să-şi
trat socială, nu ne rămâne decât să ne împăcăm cu
situai’ puţin deocamdată. Presimt că anul viitor,
după ce eu Ho şi Utah vom pleca de-acasă, Victoria
îi va cere mamei să se mute. Nu cred că Victoria va
dori să înceapă această luptă mai devreme decât e
cazul, mai ales ştiind că eu şi fraţii mei vom sări
imediat în apărarea mamei.

Victoria pur şi simplu s-a resemnat şi se preface
ca mama nu există, aşa cum şi noi ne prefacem că
Victoria nu există. De ce să ne împrietenim cu o
femeie pe care o antipatizam? Doar pentru că e
mama fratelui nostru vitreg?

De când a intrat Victoria în viaţa noastră, familia
asta nu mai e la fel. Cu toate că îl învinuim pe tata
pentru jumătate dintre problemele familiei, el are, în
continuare, obligaţia de-a ne iubi. Prin urmare, ne
vine mai greu să-l învinovăţ pe el decât pe Victoria,
care nici măcar nu ne simpatizează în clipa asta,
maică-mea vitregă aranjează feliile de pe terciul de

ovăz pentru Moby.

— Moby, vino să mănânci micul-dejun!

El iese de sub masă şi se ridică.

•— Nu mi-e foame.

Cu drag,
Merit

își șterge de pe buze urmele de glazură, cu mâneca tricoului. Nu are cum să ascundă faptul că tocmai a mâncat o gogoașă. Și nu are sens să ascund că eu i-am dat-o. -

__ Moby! Ce Dumnezeu ai la gură?

Hopa! Uite că începe!

__ Merit! Ţi-am zis să nu-i dai gogoși!

O privesc cu inocență. Tata intră în bucătărie. Victoria își îndreaptă atenţia spre el. Agitând prin aer cuţitul cu care tocmai a tăiat banana, începe să se lamenteze:

__ Merit i-a dat lui Moby o gogoașă la micul-dejun!

Tata o apucă blând de încheietură și îi cuţitul din mână. Se apleacă, o sărută pe obraz, după care pune cuţitul pe blatul de bucătărie. Tata se uită la mine.

— Merit, am mai discutat despre asta. Dacă se repetă, o să te pedepsesc.

încuviințez din cap. Sper că au terminat cu dojenile. Dar Victoria nu renunță. Pentru ea, o gogoașă la micul-dejun echivalează cu sfârșitul lumii, ceva pentru care merită să intre în panică.

— Niciodată nu-i pedepsești, îi reproșează tatei.

Ia bolul cu terci, se duce la coșul de gunoi și, furioasă, aruncă terciul în cos.

— Nu te-am văzut niciodată pedepsindu-i, Barnaby. De-asta se poartă ei așa.

Ei, adică eu, Utah și Honor. Victoria are dreptate. Tata amenință de multe ori, dar rareori își pune amenințările în

Cu drag,
Merit

aplicare. Asta îmi place cel mai mult la el.

— Scumpo, relaxează-te! Poate că Merit nu trebuie să-i dea o gogoaşă. ** Hi

Nimic n-o irită mai mult pe Victoria decât să , e de partea noastră, nu a ei. a

Imediat, maică-mea vitregă protestează-

- Bineînţeles că Merit ştie că nu trebuie să-i d

Doar că nu mă ascultă. Niciunul dintre ei nu măaj?*

Victoria aruncă bolul în chiuvetă. îl ridică pe Mob^ îl aşază pe blatul de bucătărie, lângă chiuvetă.

cnroi-zU eî <1 ___P . «

— Moby, nu trebuie să mănânci gogoşi. Nu îţi fer kiw le fac sa hi somnoros, iar când eşti somnoros, nu poţi ta, bine la şcoală. P

Nu contează că fratele meu are patru ani şi nici măcar nu merge la şcoală.

Tata soarbe din cafeaua lui, apoi se întinde spre Moby şi îl ciufuleşte.

>

— Ascult-o pe mămica ta, amice!

îşi ia ziarul şi cana de cafea, se apropie de masă, apoi sc aşază lângă mine. îmi aruncă o privire care îmi dă de înţeles că nu e mulţumit de mine. Mă uit la el în tăcere. Chiar sper să-mi zică să-mi cer scuze sau să mă întrebe de ce am încâlcat iar una dintre regulile Victoriei.

Dar nu-mi zice nimic. Vasăzică perioada tnea de muţea se prelungeşte şi în a patra zi. .

Mă întreb dacă o să observe cineva că suntucltun* e vorba că refuz să vorbesc cu vreunul.

Am ani. Nu mai sunt copil. însă în mare parte din timp m

Cu drag,
Merit

. ţn casa asta şi mă întreb cât va dura până când cineva O să bage de seamă că nu vorbesc.

îrni dau seama că am o atitudine cam pasiv-agresivă. Nu încerc să demonstrez ceva cuiva. Tac doar fiindcă vreau să-mi demonstrez mie ceva. Sunt curioasă dacă pot să rezist o săptămână fără să scot o vorbă. Odată, am găsit un citat: „Nu-ţi face cunoscută prezenţa! Fă-ţi simţită

Nimeni din familia asta nu-mi observă prezenţa şi nici absenţa. în cazul lui Honor, toţi ar băga de seamă. Dar eu m-am născut după ea, şi acest fapt mă transformă într-o copie nereuşită a originalului.

— Ce avem azi pe panou, Utah? întreabă tata.

Şi-aşa < neplăcut că toţi foştii enoriaşi ai acestei biserici încă îi poartă pică tatei pentru că a cumpărat-o. Panoul de afişaj pune sare pe rană. Sunt sigură că citatele zilnice ale lui frate-miu, care nu au nicio legătură cu creştinismul, îi scot pe localnici din pepeni. Citatul de ieri a fost: CHARLES DARWIN A MÂN-

CAT FIECARE ANIMAL PE CARE L-A DESCOPERIT.

A trebuit să caut pe Google ca să confirm informaţia asta. Părea prea nebunească încât să fie adevărată. Dar mesajul lui Utah este adevărat.

— O să vezi peste cinci minute, răspunde Utah.

îsi termină de băut smoothie-ul şi se ridică de la masă.
> >

— Stai! spune Honor. Poate ar fi bine ca azi să nu mai schimbi mesajul. Ştii tu, în semn de respect.

Utah se uită cu nedumerire la Honor, iar ea îşi dă imediat seama că niciunul dintre noi nu ştie despre ce vorbeşte ea. Soră-mea se uită la tata şi spune:

— Pastorul Brian a murit azi-noapte.

La auzul veştii, îmi îndrept pe loc sPre tata. atenţia nifestă rar emoţiile. Nu ştiu ce îs, simte la auzul sunt sigură că va acestei reacţiona. Oare va lăcrima?

O priveşte neclintit pe Honor.

— A, da?

Honor încuviinţează din cap.

— Da. Am văzut pe Facebook, azi-dimineaţă. A &ut infarct.

Fata se sprijină de spătarul scaunului, cu cana de cafea în mână.

— E mort?

Victoria îşi sprijină o palmă pe umărul lui şi îi spune ceva, dar nu sunt atentă. Până acum câteva secunde, uitasem cu totul că Wolfgang şi-a făcut apariţia azi-noapte.

Duc iute o mână la gură. Brusc, vreau să le zic că animalul a venit la noi, la miezul nopţii, dar am senzaţia că n-aş reuşi să vorbesc.

Oare ce spune despre mine faptul că n-am avut niciun fel de reacţie la auzul veştii despre moartea pastorului Brian, însâ venirea câinelui la cealaltă casă care îi e cunoscută mă face sa lăcrimez?

Odată, când ne certam, Honor mi-a spus că sunt sociopatâ. O să caut cuvântul în dicţionar, mai târziu. Ar putea fi ceva adevăr în ce-a zis soră-mea.

— Nu-mi vine să cred că e mort, spune tata. Nu era c mult mai în vârstă decât mine.

Se ridică, iar mâna Victoriei coboară pe spatele lui.

Cu drag,
Merit

Bineînţeles că vârsta pastorului este cea care îl preocupă. Nu îl afectează moartea unui bărbat cu care s-a ciondănit ani la rând. Mai degrabă e îngrijorat că este aproape de-o seamă cu un bărbat suficient de bătrân încât un infarct i-a fost fatal.

Utah a rămas în prag. Pare uluit.

__ Nu ştiu ce să fac, spune el. Dacă nu comemorez moartea lui prin mesajul de pe panou, oamenii ne vor acuza că suntem insensibili. Dar, dacă o fac, ne vor acuza că suntem ipocriţi.

Ce bizar că-şi face griji pentru aşa ceva tocmai în clipa asta!

Iubitul lui Honor rupe din caiet foaia pe care a desenat şi se uită la ea. îi zice fratelui meu:

— Se pare că, indiferent ce ai face, o să pici prost. Aşa că, dac-aş fi în locul tău, aş face exact ce vreau să fac.

Vorbeşte iară să-şi ridice privirea din foaie. Dar Utah îi aude vorbele. După o scurtă pauză se îndreaptă spre uşa de la intrare.

Două lucruri mă derutează. în primul rând, prezenţa constantă a iubitului lui Honor la micul-dejun, la noi acasă. în al doilea rând, faptul că toţi membrii familiei par să-l cunoască atât de bine, încât nu-i deranjează că el se amestecă în conversaţie. Mi s-ar părea firesc să nu poată vorbi din cauza emoţiilor, mai ales în prezenţa tatei. Sagan vine pe la noi abia de vreo două săptămâni. Se pare că îi prieşte de minune că a cunoscut familia iubitei sale. Urăsc treaba asta.

Cu drag,
Merit

Urăsc şi că nu pare genul de om care vorbeşte mult, însă puţinele cuvinte pe care le rosteşte au mai multă greutate decât dacă ar fi spuse de altcineva.

S-ar putea ca acesta să fie unul dintre motivele perţr m-am hotărât să intru într-o grevă a muţeniei. M-am ca vorbele mele să nu aibă greutate pentru nimeni. Am să mai scot vreun cuvânt. Vreau ca, atunci când chiar o besc, cuvintele mele să însemne ceva. Momentan, mi« că de fiecare dată când zic ceva, cuvintele mi se întorc în ca un bumerang, şi că sunt forţată să le înghit.

__ Ce-i aia „infarct”? întreabă Moby.

Victoria se apleacă pentru a-l ajuta să se îmbrace cu geau şi îi spune: .

’ __ Infarctul e atunci când inima nu-ţi mai funcţionau, ul tău se duce la culcare. Dar se întâmplă doar când eTtifoTrm bătrân, aşa cum era pastorul Brun.

__ Corpul lui s-a dus la culcare? zice Moby.

Victoria încuviinţează din cap.

Băieţelul insistă:

Pentru cât timp? Când o să se trezească?

— Peste mult timp.

— O să-l îngroape?

Da, răspunde ea, puţin iritată de curiozitatea firească a băieţelului ei de patru ani.

îi trage fermoarul gecii, apoi adaugă:

— Du-te să-ţi iei pantofii!

— Dar ce-o să se-ntâmple când o să se trezească. în fratele meu mai mic. O să poată ieşi din pământ.

Zâmbesc. Ştiu cât de mult detestă Victoria să i P Moby adevărul. El pune întrebări fireşti despre via/

• E nrice pentru *

născoceşte cele mai bizare răspunsuri, race t Cu drag, Merit
. „kvir. L.„, »zlr oda.â încrebând-o « I»—' r""°' " –
Maia-» i-« ~ " »"î"8""°r «r .r*ul» « ulce nldoda.â.
'"vw*iîiP«"*P almck °bra i".*
_ *Da o să poată ieşi din pământ când o sa se* trezească.
paswful Brian o să fie îngropat împreună cu un telefon mobil ca să-i poată suna pe gropari atunci când va trebui sa-1
dezgroape-
Honor izbucneşte în ras, împroşcand cu suc peste tot.
Utah ii dă un şerveţel şi *îi şopteşte:*
__ Oare *crede că, dacă-i toarnă gogoşile* astea, e mai *să-nătos decât dacă i-ar spune adevărul?*
Fascinaţi, urmărim cu toţii conversaţia lor. Victoria e conştientă că suntem cu ochii pe ea. Deşi nu-i iese deloc, încearcă din răsputeri să pună punct întrebărilor lui Moby.
— Hai să-ţi luăm rucsacul! zice ea şi *îl trage de mână.*
Băieţelul se opreşte chiar înainte de a ieşi în hol.
— Dar dacă bateria telefonului moare cât timp corpul lui doarme? O să fie blocat în pământ pentru totdeauna?
Tata îl ia pe Moby de mână şi intervine ca să o salveze pe Victoria, care e disperată.
Hai, amice! E timpul să mergem.
Exact când cotesc ca să ajungă în hol, *Moby adaugă-*
" * c"pu'* _ d<"rraă? *
P "l'' N" ™ «¡t la el. îmi acopir

gura. Abilităţile de părinte ale Victori ’ zante. Oare

dacă râd înseamnă că-n/*'SUnt Ce| Putu în şolduri.

Chipul îi devine la fel de ro? ’’ Se îndreaptă iute spre A

Treia Secţiune.2 Unifor%

Dacă nu şi-ar fi făcut-o cu mâna ei, ■ pentru ea. ’
‘ar " părut rv

chiuveta şi îmi fac de lucru. Sper că nu mă vor j du< azi
mă duc la şcoală. De obicei merg la ore cu a| pentru
că Honor şi Utah rămân la şcoală şi după^ are
antrenament pentru majorete, iar Utah... Habar face n-am
el după ore. Mă duc în camera mea, mai degrat
evit pe iubitul lui Honor. De fiecare dată când mă uit Ud, parcă îi simt iar gura pe a mea, ca în ziua aceea, în piaţetă.

Aştept să aud uşa de la intrare. Rămân în camera mea alte câteva minute, după ce se închide. Când în sfârşit s-a făcut linişte în casă şi sunt sigură că Sagan a plecat, ies din camera şi mă îndrept încet spre bucătărie, ca să mă asigur că toată lumea a plecat. Mama e la subsol, dar probabilitatea ca ea să iasă de acolo şi să mă întrebe de ce chiulesc e mai mica decât probabilitatea ca echipa Cowboys să bată în seara asta echipa Packers.

Apropo: sunt un pic dezamăgită că nici tata, nici Victoria **nu** l-au observat pe Cheesus înainte să plece. Panoul de afi^j **de** afară îmi atrage atenţia. Citesc cuvintele alese de U • ,

ÎN LUME EXISTĂ MAI MULŢI FLAMINGI FALŞI D

FLAMINGI REALI.

Cu drag,
Merit

Cu drag,
Merit

Oftez. Sunt puţin dezamăgită de frate-miu. Să fi fost în j lui, i-aş fi adus un omagiu pastorului Brian. Ori asta, ori n-aŞ fi Pus niciun mesab Sa'1 schimbe să ia în seamă oartea bărbatului care a instalat acel panou pare puţin... Nu ştiu... Pare un lucru la care oamenii s-ar aştepta din partea unui membru al familiei Voss. Nu-mi place să le confirmăm ca părerea lor proastă despre noi este îndreptăţită.

Arunc o privire prin sufragerie şi prin bucătărie. Mă întreb ce să fac azi. Alt rebus? Devin din ce în ce mai pricepută la rebusuri. Mă aşez la masă, cu revista mea de rebus completată pe jumătate. O deschid la rebusul pe care l-am terminat vineri şi îl încep pe următorul.

Când îndoiala mi se strecoară în minte, sunt deja la a treia întrebare pe orizontală. Nu e mare lucru. De când nu mă mai duc la şcoală, mi se întâmplă zilnic. O senzaţie de panică mă cuprinde şi mă face să-mi pun alegerea la îndoială.

Încă nu-mi dau seama de ce nu mai merg la şcoală. Nu a avut loc niciun eveniment catastrofal sau ruşinos care să-mi influenţeze decizia. Doar mici întâmplări care s-au tot adunat, până când n-am mai putut să le ignor. Am capacitatea de a lua hotărâri fără să stau prea mult pe gânduri. Acum eram la şcoală, iar în secunda următoare am hotărât că prefer să vizitez un magazin cu obiecte vechi decât să mi se predea despre înfrângerea noastră îngrozitoare în bătălia

Cu drag,
Merit

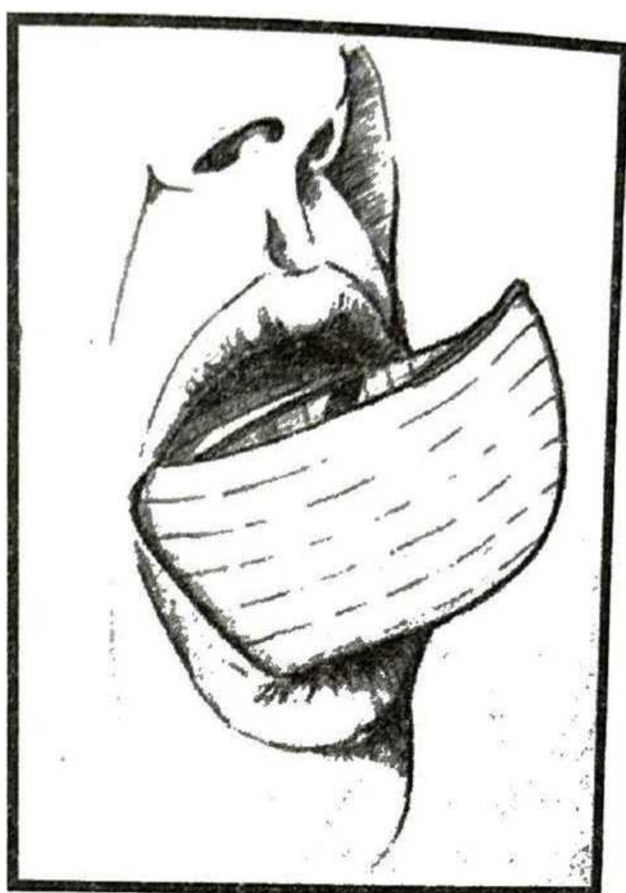
de la Alam

o , . că preferinţa mea se explica
îmi place spontaneitatea. Poat p ni
prin faptul că Utah detesta spontaneitatea
ptm raptut c stresante arc ceva

Refuzul de-a te agita 1 gândeşti înainte de-a
eliberator. Indiferent cât de mult timp g

lua o hotărâre, doar două rezultate »unt posik'i dreptate, fie nu. În plus, am învăţat mai ^vţj mâna asta, dezlegând rebusuri, decât aş fi J 1UCfUri sfo fi dus la şcoală tot anul. De aceea rezolv doar^ 01; Nu vrea să le-o iau înainte, din punct de v P'zi lui Honor şi lui Utah. ere ınte lec.-.jA

Abia după ce termin rebusul şi închid revistaoL nul lăsat pe masă. E cu susul în jos. îl tr Serv dese_ o sPre mine M răsucesc. ,c il

Desenele lui nu au niciun sens. Ce i-o fi venit să deseneze un om care înghite o barcă? Mă uit pe verso. în josul paginii scrie: „pacă liniştea ar fi un fluviu, limba ta ar fi o barcă .

Mă uit iar la desen, preţ de o clipă, complet surprinsă. Pe mine m-a desenat? Dintre toti cei ai casei, numai Sagan a > observat că de vineri încoace n-am vorbit deloc?

— Chiar a observat, şoptesc eu.

Trântesc imediat hârtia pe masă şi scot un sunet de exaspe rare. Tocmai mi-am întrerupt greva de muţenie?

— Fir-ar sâ fieî

Capitolul patru

Pun pe tejghea sacul greu, plin cu mâncare pentru câini.

— Cât timp o să-mi ajungă? o întreb pe casieriţă

— Ce fel de câine ai?

— Un labrador negru, adult.

— Doar unul?

Ii fac semn că da. Ea spune:

— O să-ţi ajungă cam vreo lună, o lună şi jumătate.

Eu credeam că o să fie de-ajuns pentru o săptămână.

— Nu cred că labradorul o să stea atât de mult la noi.

Casieriţa calculează totalul, iar eu plătesc cu cârdul tatei. A spus să-l folosesc doar pentru urgenţe. Sunt sigură că pentru Wolfgang mâncarea este o urgenţă.

— Ai nevoie de ajutor ca să-l cari? mă întreabă un tip din spatele meu.

îmi iau bonul.

— Nu, mersi!

Mă răsucesc cu faţa spre el.

— N-am decât sacul ăsta... Ce naiba porţi>

N-» vru. şi vorbesc tare, d„ „„ mâ tip îmbrăcat precum cel la care mă holbez acum

De sub şapcă i se iţesc şuviţe răzleţe de păr roşcat. Cui e prea intensă ca să fie naturală. E un roşu atât de • e aproape jignitor. Chipul lui e plăcut, cu mici imperfe^ pe ici, pe colo. Dar nu l-am cercetat cu mare atenţie pcm că privirea mi-a zburat direct la kiltul pe care îl poani [). fapt, nu atât kiltul mă surprinde, cât hainele cu care a ala să-l combine. Poartă un tricou asemănător cu cele purtate de baschetbalişti şi nişte pantofi sport Nike de un verde fosforescent. O tinută interesantă.

J

Tipul îşi priveşte ţinuta.

— E un tricou de baschet, spune el cu inocenţă. Nu-ţi place Blake Griffin?

îi răspund clătinând din cap: — Nu mă pasionează sportul.

Pune pe tejghea o cantitate enormă de pungi cu carne de vită uscată. Iau în braţe sacul cu mâncare pentru câini şi mă duc la maşină.

>

Maşina cu care am venit aici nu este a mea. Tata nu păstrează niciodată o maşină suficient de mult încât vreunul dintre noi să o revendice. Pe aleea din faţa casei noastre apar mereu alte şi

alte maşini, iar singura regulă este câ persoan care pleacă prima de acasă poate să aleagă orice maşina Cred că aceasta este adevărata explicaţie pentru punctuali extremă a lui Utah.

Cu drag,
Merit

Luna trecută, pc aice şi-a făcut apariţia un Ford EPX roşu, un model din 1983. E o maşină atât de proastă, încât a fost şcoasâ din producţie imediat după lansare. Am impresia că tara nu reuşeşte să o vândă. E singura care a rămas atât de mult timp nevândută. Şi, dat fiind că rareori ies din casă la timp, am condus mai des acest Ford oribil decât l-au condus restul membrilor familiei mele la un loc.

Pun sacul cu mâncare în portbagaj şi dau să deschid portiera. Din senin, apare tipul îmbrăcat în kilt. Mestecă o bucată de carne de vită şi îmi analizează maşina de parcă vrea s-o fure. Se îndreaptă spre botul maşinii şi bate în roata din faţă de două ori, cu pantoful lui verde fosforescent.

— Ai putea să mă duci şi pe mine undeva?

Se sprijină de Ford. în ciuda kiltului, nu vorbeşte cu accent scoţian. Şi nici cu unul texan. Dar când a pronunţat cuvântul *minty* mi s-a părut că aud un vag accent britanic.

— Ce accent e ăsta? îl întreb.

Deschid portiera şi păşesc în spatele ei, ca să pun un obstacol între noi. Tipul pare inofensiv, dar nu-mi place cât de sigur pe el este. Trebuie să mă protejez. Niciodată nu e bine să ai încredere în oamenii care sunt foarte siguri pe ei înşişi.

Ridică din umeri.

— Sunt de ici, de colo, de peste *tuot.*

Cu drag,
Merit

A rostit *tuot* cu accent australian.

— *Tuot?* Eşti australian?

— N-am fost niciodată în Australia. Ce maşină e asta?

Se îndreaptă spre partea din spate a Fordului. Vrea să identifice fabricantul şi modelul.

>

îi răspund:

— E un Ford EPX. Nu se mai produce. Unde

Se întoarce spre botul maşinii, însă de J
* j [r-r
aceeaşi parte unde stau eu. pe

— Acasă la soră-mea. E la câţiva kilometri distanţă de

îl măsor din cap până-n picioare. Sunt constieJ^ absolut nesăbuit să duci un străin cu maşina. Mai ales un • îmbrăcat în kilt şi care pare incapabil să-şi identifice proprii accent. Omul ăsta transmite clar ideea de instabilitate psihici, dar spontaneitatea mea şi refuzul de a cântări consecinţele propriilor decizii sunt aspectele care-mi plac cel mai mult la mine.

îi răspund:

— Sigur! Eu mă îndrept spre est.

Mă aşez pe locul şoferului şi închid portiera. El îmi rânjeşte şi dă fuga spre portiera din dreapta mea. Mă aplec peste scaun, ca s-o deblochez.

— Aşteaptă o secundă, să-mi iau lucrurile!

Aleargă prin parcare, spre un morman de obiecte aflate în faţa intrării în magazin. Ia un rucsac şi îl propteşte pe un umăr, apoi înşfacă un sac negru pentru gunoi, de vreo patru kilograme, şi un troller micuţ.

Am fost de acord să-l duc cu maşina, dar nu

cu tot cala bal acul lui.

Deschid portbagajul şi aştept să-şi aranjeze toate bagajele După ce urcă în maşină, îşi pune centura de siguranţă şi i zâmbeşte.

>

— Sunt gata.

Cu drag, Sx
Merit

_ Eşti fåra adăpost?

_ Defineşte „iară adăpost”!

_ Un om iară casă.

Mijeşte ochii, gânditor, apoi îmi cere:

— Defineşte cuvântul „casă”!

Scutur din cap.

___ Eşti cel mai ciudat om pe care l-am cunoscut vreodată.

Pornesc motorul şi dau cu spatele.

__ E clar ca n-ai cunoscut prea mulţi oameni. Cum te cheamă?

— Merit.

— Eu sunt Luck.

îi arunc iute o privire. Intrăm pe autostradă.

— Luck? E o poreclă?

— Nu.

Desface ambalajul unei pungi cu carne de vită şi îmi oferă o bucăţică. II refuz cu un gest din cap.

— Eşti vegetariană sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Doar că nu vreau carne de vită.

— Am batoane de miisli în troller.

— Nu mi-e foame.

— Ţi-e sete?

— De ce întrebi? Chiar dacă mi-ar fi sete, n-ai ce să-mi oferi de băut.

— Voiam să-ţi sugerez să oprim la un local cu servire în maşină. îţi este sete?

— Nu.

— Câţi ani ai?

Cu drag,
Merit

încep să-mi regret spontaneitatea.

— Şaptesprezece.

De ce nu eşti la şcoală? Azi e vreo sărbăt Nu. Am terminat-o cu liceul. oare

Nu e o minciună. A o termina cu liceul şi a absolvi liWu| sunt două lucruri diferite.

— Eu am douăzeci de ani, spune Luck.

Se uită pe geam.

Bâţâie din genunchi şi bate darabana cu mâna dreapta pe picior. Agitaţia lui mă face să-mi pun la îndoială hotărârea de a-l duce acasă la soră-sa. Când se va răsuci iar cu faţa spre mine, o să mă uit la pupilele lui. Nu-i exclus să fi luat cu mine un străin care îşi revine după efectul drogurilor.

— Câţi câini ai? mă întreabă, fără să-şi desprindă privirea de la geam.

— Niciunul.

Se întoarce cu faţa spre mine şi îşi arcuieşte o sprânceană. Profit de ocazie şi mă uit la pupilele lui. Nu sunt dilatate. Nu pare să se fi drogat.

— De ce cumperi mâncare pentru câini, dacă nu ai câine.

— Am cumpărat-o pentru un câine care stă acasă la mine, dar care nu e al meu.

— Esti bonă de câini?

— Nu.

— L-ai furat?
— Nu.
— Ce rasă este?
— Un labrador negru.

Zâmbeşte larg.
_ îmi plac labradoril negri. Unde locuieşti? probabil că expresia de pe chipul meu îi transmite foarte
dar ce părere despre întrebarea asta indiscretă, pentru că tipul adaugă imediat:
__ N-am cerut să ştiu adresa exactă. Voiam să-mi dau seama unde stai în raport cu locul unde vreau să ajung. Nu ştiu. Habar n-am încotro vrei să mergi tu.
__ Acasă la soră-mea.
— Unde locuieşte?
Tipul ridică din umeri. Gesticulează vag în faţă, după care işi scoate telefonul din buzunar.
— Pe aici. Am o poză cu casa ei.
— Nu îi ştii adresa?
Luck scutură din cap.
— Nu, dar, dacă mă laşi prin zonă, o să-i întreb pe localnici.
— Care zonă?
— Zona unde stă soră-mea.
îmi duc o mână la frunte. Deşi îl cunosc pe tipul ăsta abia de cinci minute, deja sunt copleşită. Nu-mi dau seama dacă îl plac sau dacă nu-l suport. Este oarecum fascinant, dar într-o manieră cam agasantă. Probabil că e unul dintre acei indivizi pe care îi poţi tolera doar în reprize scurte. Cam ca o furtună cu tunete. E distractivă doar dacă începe când ai chef de una. însă, dacă furtuna se stârneşte când nu e dorită — de pildă, la o nuntă în aer liber —, strică tot.
— Cum de-ai terminat deja şcoala? se interesează Luck.

Cu drag,
Merit

Nu cumva eşti unul dintre oamenii ăia care se pricep la toate

mai bine decât toţi ceilalţi? La fel ca AiU T . arn devine? pr. cânţi la chitară. ^il

Ce naiba vrea să spună?

— Nu, nu cânt la chitară. Şi nu sunt mai pricepe ceilalţi. De exemplu, nu sunt la fel de pricepută ca tine I

— Şi nici să răspunzi la ele nu te pricepi.

Serios? Chiar îmi insultă abilitatea de a face conversaţie

— Ţi-am răspuns la fiecare întrebare pe care mi-ai pu,s-0

— Dar nu aşa cum se presupune că ar trebui să răspunzi la întrebări.

— Mai există şi un alt mod de a răspunde la întrebări în afară de a da răspunsul corect?

Dă aprobator din cap şi explică:

— Tu dai răspunsuri scurte, ca şi cum nu vrei să porţi o conversaţie. Conversaţiile ar trebui să fie ceva bidirecţional, ca un meci de ping-pong. Dar să-ţi pun întrebări seamănă mai degrabă cu o partidă de... bowling.

Râd şi îi zic:

— Ar fi cazul să înveţi să interpretezi indiciile nonverbale. Dacă cineva îţi răspunde la întrebări ca şi cum nu are chef să răspundă, poate că n-ar trebui să mai întrebi.

Se uită la mine pentru o clipă, apoi deschide din nou punga cu carne de vită uscată.

. — Deci nu vrei o bucăţică?

— Nu!

Mă simt din ce în ce mai iritată.

— Eşti bătut în cap? Adică... eşti retardat la modul clinic

Cu drag,
Merit

Nu De faPf'sunt foarte 'Ste '

''r:'

Pufneşte în râs.

_ Iau, dar nu de'alea ilegale-

Ui zâmbeşte- Ia conversaţia asta la modul lejer. Oare pen- TJ f| e ceva normal? Tipul e total relaxat. Mă întreb ce gen de ^neni a cunoscut până acum, aşa încât acum are impresia ca ceea ce se întâmplă este firesc.

Ieşim de pe autostradă. Hotărăsc că ar fi mai înţelept să-l las la singura benzinărie din oraş.

— Ai un iubit, Merit?

Scutur din cap.

— Ai o iubită?

Repet gestul.

— Păi, şi nu există cineva care îţi stârneşte interesul?

— Te dai la mine sau doar pui întrebări?

— Nu mă dau la tine propriu-zis, dar asta nu înseamnă că n-aş face-o. Eşti drăguţă. însă acum doar fac conversaţie. Ping-pong.

Las să-mi scape un oftat de frustrare.

Eşti pe punctul de-a lovi un curcan, îmi spune Luck.

Apăs brusc pedala de frână. Ce caută un curcan pe drumul asta? Scrutez cu privirea şoseaua din faţă şi din jurul nostru, dar nu văd nimic.

— Nu văd niciun curcan.

Am vorbit la modul metaforic.

Ce naiba?

Mă răstesc la el:

— Isuse Hristoase! Să nu-i spui niciodată unui pe cale să lovească ceva! Nici măcar la modul metaforic

Ridic piciorul de pe frână, iar marina se mişcă iar

— E o expresie din bowling, îmi explică Lude. Trei Ion. turi reuşite consecutiv se numesc „curcan”[IV].

— Nu înţeleg deloc!

Se îndreaptă de spate. Işi sprijină o talpă pe scaun şi răsuceşte cu faţa spre mine.

— O conversaţie ar trebui să fie ca un joc de ping-pons îmi repetă Luck. Dar cu tine e ca la bowling. E o pistă lunga cu un singur sens. Trei lovituri reuşite, una după alta, se cheamă un „curcan”. Fiindcă nu-mi răspunzi la întrebări, am folosit metafora asta ca să descriu lipsa ta de...

Ridic o palmă, ca să-l reduc la tăcere.

— Bine! Am înţeles ce vrei să zici. Da, îmi place de un tip. Mai vrei să ştii şi altceva înainte să continui cu metaforele despre accidente rutiere?

Observ că s-a entuziasmat fiindcă acum sunt de acord să iau parte la conversaţie. Dar scopul meu este să-l fac să taci

— El ştie că îl placi?

Scutur din cap, în semn că nu.

— Băiatul nu-i de nasul tău?

— Ba da! răspund iute. E *nepoliticos să zici* aşa ceva!

IV în original, *three strikes i$ a turkey — expresie des* întâlnită în jocul e bowling. Expresia provine de la obiceiul americanilor de a le oferi, în lele XVIII-XIX, un curcan viu celor care reuneau să doboare toate popică, *de trei ori* la rând.

Cu drag,
Merit

. ¡ntrebarca lui a fost nepoliticoasă, m-a pus pe gân- de antichităţi, chiar mi-a fost puţin teamă că nu e de n- „eu. Dar când am aflat că e iubitul lui Honor, nici măcaT mi-a trecut prin minte că ea nu-i de nasul lui Mă enerv b maximum c-am crezut că ea îl merită mai mult decât l-as > merita eu.

. Şi tipul ăla de ce nu e iubitul tău?

Strâng volanul intre degete. Suntem cam la jumătate de kilometru distanţă de benzinărie. După următorul semn de stop, voi putea să-l dau afară din maşină.

_ Hei, nu lovi în curcanul metaforic! îmi zice Luck. De ce nu eşti iubita flăcăului de care vorbeşti, ăla care te atrage?

Flăcău? Chiar a folosit cuvântul ăsta vorbind despre un alt tip! în plus, metafora curcanului nici măcar nu are sens.

îi zic:

— Nu ştii să faci analogii.

— Nu evita întrebarea! Tu şi tipul ăsta de ce nu sunteţi împreună?

Oftez şi îi răspund:

— E iubitul soră-mii.

Imediat ce cuvintele îmi ies pe gură, Luck izbucneşte în râs.

— Soră-ta? Fir-ar să fie, Merit! Ce naşpa eşti!

Ii arunc o căutătură urâtă. Oare chiar crede că nu-mi dau . seama cât de aiurea este că sunt atrasă de iubitul soră-mii?

— Ea ştie că îl placi?

— Bineînţeles că nu. Şi nici n-o să afle vreodată.

Fac semn spre telefonul lui.

Arată-mi casa surorii tale! S-ar putea să ştiu
unde e. ot să scap dc el.
^’Vcaută printre pozele din telefon. Exact când
ajun^ LUC. i. stop, îmi arată ecranul.
semnu' o m jne>! îmi joacă o farsă, nu? Opresc
maşina
îşi bate joc imagine, Victoria stă în faţa
casei
imediat- Măresc po ° ¿e ţmi
Dollar Voss. Pare sa fotografie nu se vede gardul alb pe
seama de as P ../»rut
«re l-a ““.“^-mea locuia '"<« fa,ă b“'
_ Din câte vad, sora
spune Luck.
P _ Victoria e sora ta.
T 11Ck e atent.
Brusc, LUCK
— O cunoşti?

Ii înapoiez mobilul. *Strâng volanul între degete, apoi îmi* apăs fruntea de el. O maşină din spatele nostru ne claxonează. Mă uit în *oglinda* retrovizoare. *Tipul de la volan ridică* mâinile, cu un gest *de frustrare. Pornesc motorul.*

— Da, o cunosc.

— *Ştii unde locuieşte?*

— Da.

Luck *se* întoarce iar cu fata *spre mine.*

— Asta-i bine.

începe să bată iar *darabana pe* picior.

— Şi mă duci acasă la ea? Chiar acum?

Pare agitat.

— Nu acolo vrei să ajungi?

Dă aprobator din cap, dar încuviinţarea lui *pare nesigur*

_ Sora n ţrie ci vii în viziri?

oajă din ufnen ţi w uiţi pe geamul din dreapta lui. îmi

Mu exişti un răspuns corect la întrebarea asta.

_ De tapv există doua răspunsuri care pot fi corecte.

jDi* sau .nu*.

— E posibil să nu ştie câ vin la ea azi. Dar nu poate să . abandoneze ftră sâ se aştepte să-mi fac apariţia» la un mo-

mcntdat.

Habar n-aveam că Victoria are un frate. Nu ştiu dacă tata ştie nevastă-sa are un frate. Luck e atât de... diferit. Nu jeamănâ deloc cu Victoria.

Cotesc pe stradă şi parchez maşina pe aleea din faţa casei. Luck se holbează la casă, bâţâind în continuare din picior. Nu dă niciun semn că ar vrea să coboare.

— De ce locuieşte soră-mea într-o biserică?

Pronunţă „biserică“ iară r. *Biseică.* încrederea lui sâcâitoare de mai înainte a dispărut, înlocuită de vulnerabilitate. înghite în sec şi ia de pe podeaua maşinii punga cu carne de vită.

— Mersi că m-ai adus aici, Merit!

Pune mâna pe portieră şi îmi aruncă o privire.

— Ar trebui să ne împrietenim cât voi fi în oraş. Vrei să facem schimb de numere de telefon?

Scutur din cap, în semn că nu.

— Nu-i nevoie.

Cobor din maşină.

— Pot să-mi iau singur lucrurile. Nu-i nevoie să mă ajuţi.

— Nici n-aveam de gând să te ajut.

Vrea u să pentru

Mă chinui să scot sacul de sub Luck. După îl apuc bine, mă îndrept spre uşa de la intrare.

— De ce duci mâncarea pentru câini acasă la soră-mea?

Nu mă opresc să-i răspund. Luck vine după mine.

— Merit!

Ajunge în dreptul meu exact când în yală. Uşa se deschide. Mă întorc cu faţa spre el şi văd că Luck se holbează la

— Soră-ta e măritată cu taică-

Răbdătoare, îl las să asimileze informaţia. Când pricepe, se trage în spate şi îşi înclină capul.

— Locuieşti aici? Cu soră-mea?

— Da.E mama mea vitregă.

Se scarpină în bărbie.

— Deci asta înseamnă că eu sunt... unchiul tău?

— Unchi vitreg.

Intru pe uşă şi las mâncarea pentru câini pe podea. Lud zăboveşte în prag. Işi trece o mână prin păr, după care o duce ia ceafa.

— Deja mi te-am imaginat goală, mormăie el.

— Ar fi bine să nu mai faci asta.

Priveşte în spate, spre maşină, apoi bagă capul pe uşă.

— Ea e acasă? întreabă în şoaptă.

— Se întoarce peste câteva ore. la-ţi bagajele! O să-fi arii

unde să le pui.

Qt timp lAick se duce înapoi la maşină, eu târăsc până în sacul cu mâncare pentru câini. îl las lângă uşa din (ásese două holuri vechi. Pe primul îl umplu cu apă, jar pe al doilea — cu bobiţe pentru câini, după care le scot în currea din spate. Wolfgang stă pe jumătate înăuntrul căsuţei pentru câini, tolănit pe burtă. Ciuleşte urechile când aude că se închide uşa, dar nu se clinteşte. Când mă vede, urechile i se blegesc iar. Se uită cum pun holurile lângă căsuţa lui. Nu vine să devoreze mâncarea, deşi n-a mâncat nimic toată ziua.

îl mângâi pe cap.

— Eşti trist?

N-am mai văzut până acum un animal care jeleşte. Nici măcar nu ştiam că animalele pot jeli.

__ Poţi să rămâi aici atât cât ai nevoie. O să încerc să te ascund cât mai mult de tata. Ai face bine să nu latri toată noaptea!

Imediat ce mă ridic, Wolfgang se ridică şi el, suficient cât să ajungă la bolul cu mâncare. Adulmecă mâncarea, apoi apa, dar se pune iar cu botul pe labe şi scânceşte.

Luck se iveşte lângă mine.

— A mai mâncat mâncare produsă de firma asta?

încă are cu el trollerul, sacul de gunoi şi rucsacul. Mă uit în spatele meu, spre casă.

— De ce nu ţi-ai lăsat lucrurile înăuntru?

îşi priveşte bagajele şi ridică din umeri. Schiţează un gest spre câine.

— Ce-i cu el? E pe moarte?

— Nu. Stăpânul lui a murit ieri. Câinele a venit aici, în toiul nopţii. Altădată, asta a fost casa lui.

— Ce impresionant! exclamă Luck, încjj într-o parte. Cum te cheamă, câine?

Wolfgang îl scrutează cu privirea, fără să •

— Nu poate să-ţi răspundă.

E la mintea cocoşului că nu poate să-i răspund . sunt convinsă că unchiul meu vitreg înţelege cum fi lucrurile în realitate.

— II cheamă Wolfgang.

— Ce? întreabă Luck, cu o grimasă. E un num-' tor. Ar fi trebuit să fie botezat „Henry”.

— Evident!

Am spus-o pe un ton sarcastic. Dar sigură ca pricepe

— Eşti în doliu? îl întreabă el pe Wolfgang.

— Nu-i mai pune întrebări câinelui! Nedumerit, Luck se uită la mine.

— Mereu eşti asa de furioasă?

— Nu sunt furioasă.

Ii întorc spatele şi mă îndrept spre casă.

— Păi, orice s-ar zice, nu eşti «¿’furioasă, bombăne Luck în spatele meu.

Odată ce intrăm în casă, vine după mine, în A Doua Secţiune. II duc în camera de oaspeţi. E pe acelaşi hol cu camera mea.

— Poţi să stai în camera pentru oaspeţi. Deschid uşa. Mă opresc în prag şi adaug:

Cu drag,
Merit

— Sau poţi să nu stai aici. Faci cum vrei.

în camera pentru oaspeţi sunt o mulţime de lucruri: pantofi azvârliţi pe podea, un pat nefacut, produse de toaletă pe o mâsuţâ. Cine naiba stă aici? Mă duc la şifonier, deschid uşa şi dau cu ochii de câteva dintre tricourile lui Sagan.

— Nu se poate!

Cum de i-a permis tata să doarmă în aceeaşi casă cu sora-mea? E o dovadă în plus că tatei nu-i pasă. Nu l-ar interesa nici măcar dacă Honor ar rămâne însărcinată la şaptesprezece

ani!

Luck trece pe lângă mine şi se apropie de peretele de vizavi de uşă. Pe măsuţa de toaletă sunt câteva desene. Un desen îi atrage atenţia: un bărbat atârnă, legat de un şirag din pene, de un ventilator de tavan.

— Cred că am un coleg de cameră cam morbid.

îi zic:

— N-ai niciun coleg. El nu locuieşte în camera asta. Habar n-am ce caută lucrurile lui aici.

Luck ia o periuţă de dinţi de pe noptieră.

— Eşti sigură că nu locuieşte aici?

Mă urmează până în capătul holului.

— Poţi să dormi în biroul tatei. Aici avem o canapea extensibilă. Când pleacă Sagan, poţi să te muţi în camera de oaspeţi.

— II cheamă Sagan?

Intră în cameră şi îşi lasă rucsacul pe canapea.

— îmi dau seama de ce băiatul ăsta îţi stârneşte

interesul. Desenele lui sunt... interesante.

— Nu-mi stârneşte interesul.

— Când eram în macină ai spus altceva, râde ■ e iubitul soră-tii?

închid ochii şi las să-mi scape un oftat de exis zis informaţia aceea doar pentru că aveam imprr^ Q mai văd niciodată.

Luck îşi reazemă trollerul de birou şi se uita în jux.

— Camera asta nu e cine ştie ce, dar tot e o îmbtnSr^ faţă de locurile unde am dormit în ultima vreme

— Să nu mai repeţi chestia aia!

Se uită la mine ca şi cum eu aş fi cea ciudată.

— Ce anume? Că e o îmbunătăţire faţă de locurile am dormit?

— Nu. Cealaltă chestie. Ţi-am spus despre iubitul sori-tr doar fiindcă am crezut că n-o să te mai văd.

Luck zâmbeşte.

— Relaxează-te, Merit! Viaţa ta amoroasă nu mâ interesează suficient de mult încât să repet detalii din ea.

Nu ştiu de ce, îl cred.

— Mersi! Vrei să facem un tur al casei?

încuviinţează din cap.

— Da, ceva mai târziu. Mai întâi vreau să-mi desfac bagajele

— Bine.

Mă răsucesc pe călcâie, gata să plec. îmi închipui că vrea intimitate. În schimb, Luck întreabă:

— Ce caută o statuie a lui Isus Hristos pe peretele de-

acok>? îşi deschide valiza şi începe să-şi scoată hainele.

Cu drag,
Merit

— Şi de ce e îmbrăcat ca un fan al echipei Packers?

îi explic:

!n»init, cm * fost « biscrică- *Cu draţ. Merit*

bagaje.

—

M’ aşc l canapea şi nu uit cum îşi scoate lucrurile din

_ Din contra.

_ Qre e opusul unui predicator? Un mim ateu? Taică-tău c

___ Ţara nu crede în Dumnezeu, dar a cumpărat biserica asta la un preţ bun, iar acum câţiva ani ne-am mutat aici. Qyar înainte ca el sa înceapă sa se culce cu asistenta mamei.

Luck priveşte peste umăr.

— Taică-tău pare să fie un nesimţit.

Chicotesc.

— Eşti prea amabil!

îşi scoate un tricou din troller şi se duce la şifonier.

__ Ce s-a întâmplat după ce mama ta a aflat despre aventura lui taică-tău?

— Tata a divorţat de ea şi s-a însurat cu amanta.

— Bănuiesc că amanta e soră-mea.

Dau din cap, în semn de aprobare.

— Cum de nu ştiai asta? N-ai mai văzut-o pe Victoria de foarte multă vreme?

Se aşază pe canapea, lângă mine. Se sprijină de braţul canapelei şi îşi duce mâinile la ceafa.

— De ce nu locuieşti cu mama ta? mă întreabă.

— Locuiesc cu ea. S-a mutat la subsol.

Mă aştept să capete o expresie şocată, însă Luck pur şi simplu ridică dintr-o sprânceană.

Locuieşte aici? în subsolul casei?

— Da. De ce ai zis că soră-ta te a abandon^,

— E complicat.

— Unde sunt părinţii tăi?

Cu drag,
Merit

— Au murit, zice el simplu. Ar trebui r W _ un P*11 >

somn înainte să ajungă soră-mea acasă. A trecut – ; când am dormit.

Pare obosit. Mă îndrept spre uşă.

— Noapte bună!

Ies pe hol. Deodată, conştientizez cât de ciudate r fog ultimele 24 de ore: pastorul Brian a murit, Woltgana tors aici, am luat cu maşina un autostopist îmbrăcat în kilr care s-a dovedit a fi unchiul meu vitreg. După o asemenea ? e nevoie să-mi măresc colecţia de trofee.

În timp ce străbat A Doua Secţiune, mă opresc Ia uşa camerei de oaspeţi. Mă uit în stânga şi în dreapta, deşi în casă nu e nimeni, în afară de Luck şi de mine. Şi de mama, bineînţeles. Deschid uşa. Cercetez camera în care stă Sagan. De cât timp şi-o fi adus aici lucrurile personale? Am presupus că vine la noi la micul-dejun şi că stă până seara târziu. Chiar daca uneori tata este foarte indulgent, faptul că permite aşa ceva mă surprinde.

Mă aşez pe pat şi iau în poală caietul lui de schiţe. Ştiu ca n-ar trebui să-mi bag nasul în lucrurile lui, dar, de vreme ce nu mi s-a adus la cunoştinţă că familia noastră are un nou membru, mi se pare că am dreptul s-o fac. Răsfoiesc caietul Cu excepţia unei singure pagini, toate celelalte sunt goale. Chiar la sfârşitul caietului văd un desen: două fete înlănţuite.

La o privire mai atentă, îmi dau seama că desenul are şi un alt sens. Când mă dumiresc, îmi acopăr gura cu o palmă. Sunt uimită. Sagan ne-a desenat pe mine şi Honor, în timp ce ne înjunghiem reciproc pe la spate.

De ce a desenat aşa ceva?

întorc foaia pe cealaltă parte. Spre deosebire de desenul de azi-dimineaţă, acesta nu are titlu.

— Ce faci? întreabă cineva.

Arunc imediat caietul din poală. Sagan stă în prag. Este al doilea cel mai jenant moment din viaţa mea. E nostim că Sagan e implicat în ambele momente superjenante.

De obicei nu sunt indiscretă. Nu ştiu cum să-mi justific prezenţa aici. Mă ridic. Când sunt atât de ruşinată, habar rr am ce să fac cu mâinile. îmi ţin braţele încordate, de-o parte '?> de alta a corpului. Strâng pumnii, apoi îmi relaxez degetele.

" N-am ştiut că te-ai mutat aici, bâigui eu.

Cu drag,
Merit

Intră în cameră. Vede imediat caietului adineauri. Mă priveşte direct în ochi. Parc pe care'd răsfoi iritat.

— Locuiesc aici de două săptămâni, Merit De două săptămâni?

Până acum nu mi-am dat seama cât de muJt ti una singură, în camera mea. De doua săptămâni vizavi de mine? Şi nu i-a trecut nimănui prin cap să mă

Se holbează la mine, iar eu îi răspund tot cu o privire tentă, pentru că nu ştiu ce altceva să fac.

Urăsc felul cum arată. îi urăscpărul. îi urăsc mai ales gur- Are buze ciudate, fără acele mici adâncituri care se întâlnesc de obicei pe buzele tuturor. Sunt netede şi ferme. Urăsc că de fiecare dară când mă uit la ele, îmi amintesc cum m-am simpt când mă sărutau.

însă ceea ce urăsc *cel mai* mult la el sunt ochii. Detest cum mă simt când mă uit în ochii lui. Nu are o privire acuzatoare, dar, de fiecare când Sagan mă priveşte, mă cuprinde un sentiment de vinovăţie. Indiferent cât de mult mă enervează trăsăturile lui, fiecare în parte, ele se armonizează într-un fel foarte plăcut. îmi las privirea în podea, dorindu-mi ca ultimele cinci minute să nu se fi întâmplat. N-ar *fi trebuit* sa intru aici. N-ar fi trebuit să văd desenul acela şi nici să mă holbez la el. Aş da orice ca Sagan să mă privească la fel ca atunci când m-a confundat cu Honor. Dorinţa asta mă face să mă ruşinez mai mult decât de faptul că m-a

surprins în camera lui.

Trec în fugă pe lângă el şi ies în hol. Refuz să-l privesc. Mă duc direct în camera mea şi trântesc uşa. Mă arunc pe pat

Cu drag,
Merit

rimile îmi înţeapă ochii. Nici măcar nu ştiu de ce m-am £inoţionat- E aut de stup.d!

Ce zi ciudată şi de rahat!

îmi scot telefonul din buzunar. îi trimit un mesaj tatei. Rareori se întâmplă să-i cer ceva, dar acum am o urgenţă.

Poţi sa treci pe la magazinul de antichităţi şi sâ întrebi dacă au primit trofee noi?

Câteva minute, aştept să-mi răspundă. Nu primesc niciun mesaj. Din nefericire, chestia asta nu mă surprinde.

Mă întind în pat, trag pătura peste mine şi mă gândesc la desenul pe care l-a făcut Sagan azi-dimineaţă: cel în care eu înghit o barcă. E o imagine aşa de bizară. Urăsc că îmi place atât de mult. Mă enervează că, indiferent cât de tare mă străduiesc să-l detest pe Sagan, pe zi ce trece îl plac şi mai mult. Mă întreb dacă chiar mă atrage sau dacă sunt, pur şi simplu, invidioasă. N-am invidiat-o niciodată pe Honor. Pe de altă parte, nici n-am avut motive s-o fac. La urma urmei, înainte de Sagan, toţi iubiţii ei au fost pe moarte.

Sunt atât de furioasă că Sagan locuieşte aici! Eram convinsă că o să-mi fie uşor să-l evit, dar acum am aflat că s a mutat în camera vizavi de a mea. O să fiu nevoită să i ăd împreună, să-l văd sărutând-o şi iubind o.

Ta,. nu «ede ta Dumnezeu, ta^. di» fakte, »“

«. ereditar. Ramuri SP»" ' • co mă joc Mă răsucesc pe spate şi un moment foarte potrivit să mă rog.

îmi aţintesc privirea m . . . în r ivan, apoi îmi dreg glasul.

— Doamne, eşti acolo?

E ciudat că vorbesc cu tavanul. Poate ar trebui să îngenun chez, aşa cum fac *personajele din filme.*

Dau pătura deoparte şi îngenunchez lângă pat. îmi aplec capul şi vorbesc din nou, *de data asta cu ochii* închişi:

— Bună, Doamne! Ştiu că nu mă rog la *fel de* mult pe cât probabil c-ar trebui. Iar când mă rog, mereu cer câte ceva şi sunt egoistă. îmi cer scuze *pentru asta! Dar* acum chiar am nevoie de ajutorul tău. Sunt sigură că ai văzut întâmplarea cu iubitul soră-mii, acum câteva *săptămâni. Nu mă pot* abţine să mă gândesc la el. Nu-mi *place persoana în care mă transformă* gândurile astea. Am tot *felul de gânduri stupide, cum ar fi* că el e potrivit pentru mine, nu pentru *Honor. Poate că* l-ai creat ca să fie sufletul meu pereche şi, fiindcă eu şi *Honor* suntem identice, sufletul lui a fost derutat şi *Sagan s-a îndrăgostit de ea.* Ei doi nu se potrivesc *deloc. N-au nimic în* comun. So-
ră-mii nici măcar nu-i plac *cele mai* frumoase *calităţi ale lui.* Dar, chiar dacă s-ar despărţi, o relaţie între mine şi Sagan n-ar merge deloc. Nu i-aş face niciodată aşa ceva soră-mii. *Oricât* . tare mă atrage Sagan, n-aş putea iubi un băiat care a *fost* să r* ^onor' pomeneală! Aşa că nu apelez la tine ca sa-ţi cer sa-i arăţi că s □ i • şi simplu pe altcineva Un h" '
" " " "

CU totul din minte Nu v SCoată Pe
Sau> "i Puţin, nu vreai. ma* am gândurile de acum, iubitul soră-mii. Nu « gândurile mele cu Un alt băiat. Pe\™
să i
[redacted]ăt
Sau măcar ceva care * ' *P do c vorba despre altei

—iNu-mi pasă daca minunat să am ori'-- -'

CU dr<* *Meri,*

poţi sâ'irii dai.

Deschid ochii şi mă bag înapo.

« re *rogi! Poate c-ar trebui s-0 fac m*

P ^ ' Cât est

Capitolul cinci

— Merit, trezeşte-te!

Nu ştiam ca pot să-mi dau ochii peste cap chiar şi înainte să-i deschid. Şi totuşi, uite că reuşesc această performanţă.

— Ce-i? mormăi, trăgându-mi pătura peste cap.

— Trebuie să te trezeşti, spune Honor.

Aprinde lumina din camera mea. îmi scot telefonul de sub pernă, să văd cat e ora.

— E şase dimineaţa, îi zic iritată. Nici unul dintre noi nu se trezeşte aşa de dimineaţă.

Soră-mea ştie că nu mă mai duc la şcoală, deci ce contează dacă sunt sau nu trează?

- E şase seara, tontăloaicol E rândul râu să-i duci mame, cina, adaugă Honor, apoi iese trântind uş

E şase seara? Deci încă e azi. W

O, ce bucurie'.

e de cartofi pe o farfurie, lângă 0 UQ Pun
P'ure ce a dmira la Victoria, dat adevj
rumenit- b*u P tQţuşi cum este să fii nevoită
găteşte bine- a a

în becate P tale.
în subsolul case» ta • ¿ar

Uă răsucesc ca sa M r în spatele meu.
apMe b<“«SP

— Scuze!

încerc să mă mişc pe lângă el înainte de-a apuca parfumul sau — Doamne fereşte! — să mă uit |a Eu mă mut spre stânga, el spre dreapta. în continuare'^ Î unul în drumul celuilalt. Mă mut spre dreapta, el se duce^' stânga. îşi bate joc de mine? '

Sagan râde de micul nostru dans. îi convine! El poate sa respire când e în preajma mea. Rămâne fără suflare doar în prezenţa lui Honor. Intr-un sfârşit, mă răsucesc şi mă duc în direcţia opusă, ocolind insula de bucătărie. Chiar înainte să ajung la uşa subsolului, mă uit în urmă, spre bucătărie. Honor stă lângă iubitul ei, punându-şi mâncare în farfurie. Dar el se uită lung la mine. Are o privire nedumerita.

Probabil mă consideră o mare nesuferită, mai ales când se întâmplă ceva atât de banal precum a-i sta în cale. Spre deosebire de el, nu pot să mă amuz de situaţia asta. Mă enervez şi plec.

— Merit?

Nici măcar nu am ajuns la jumătatea scărilor, dar mama deja şi-a dat seama că eu sunt cea care coboară. A memora mersul fiecărui locatar din această casă. Probabil că, at

Cu drag,
Merit

__ Da, eu sunt.

Stă pe canapea. Îşî închide laptopul şi îl lasă pe podea.

__ Q avem în seara asta la cină?

__ Pui şi cartofi. Din nou.

îi întind farfuria şi mă aşez lângă ea. Se uită la mâncare, apoi pune farfuria pe masa de lângă ea.

__ Nu prea mi-e foame, spune mama. încerc să slăbesc patru kilograme.

— Ai putea să ieşi la jogging. E frumos afară.

Se încruntă. Sunt singura care încă o încurajează să iasă din casa. Dar acum nu o mai zic ca pe o încurajare, ci mai degrabă ca pe o sugestie sarcastică.

— De săptămâna trecută n-ai mai coborât să mă vezi, îmi zice mama.

Se întinde ca să-mi dea părul peste umăr, dar ezită înainte să mă atingă. îşi lasă mâna să-i cadă în poală.

— Ai fost bolnavă?

Am fost mai degrabă frustrată. Cu cât trece timpul, cu atât mai greu îmi este să-i înţeleg fobia. înţeleg dorinţa de a nu ieşi din casă, dar să te închizi într-un subsol ani la rând, în timp ce copiii tăi trăiesc la etaj mi se pare că este nu atât o fobie

Cu drag,
Merit

socială, cât echivalentul unei crize de furie foarte lungi.

— Mda, nu prea m-am simţit bine, îi răspund.

— De-asta nu te-ai mai dus la şcoală?

O privesc printre gene. Mă întreb de unde ştie că am chiulit.

Cu drag,
Merit

Mama mă lămureşte:

Azi a sunat ca să întrebe de tine

directorul Aha! Şi ce

i-ai spus?

Ridică din umeri.

— N-am răspuns la telefon. A lăsat un mesa: ria vocală.

Scot un mic oftat de uşurare. Măcar cei Je L ştiu cât de gravă este fobia ei socială. Atunci rW > w

cand Wopm.

blemă, încă o sună pe mama, înainte de a apela la

tata

Mama dă laoparte pătura din poala ei şi se

ridică

— Poţi să trimiţi ceva prin poştă mâine, în numele meu» Păşeşte prin livingul extrem de mic şi ia o cutie goală de — I-am promis lui Shelly că-i dau nişte cărţi.

Deşi mama nu iese din subsol, are mai mulţi prieteni decât avem eu şi Honor la un loc. E obsedată de cărţi şi este mem

bră a multor cluburi online de lectură. Dacă nu se uita pe Netflix, atunci citeşte o carte sau are întâlniri online, cu prie

tenii ei cititori. Uneori intru la ea chiar în timpul discuţiilor,

iar mama îmi face cunoştinţă cu prietenii săi şi mă obligă şi vorbesc cu ei. încearcă din răsputeri

să pară o mamă normala, care duce o viaţă normală. Dar alteori, când sunt constrânsă să apar în faţa lor, lângă ea, îmi vine să urlu: „N-a ieşit din

subsol de doi ani!”.

— Shelly a zis că mi-a trimis un pachet săptămână trecută. Ar trebui să ajungă mâine.

— O să ţi-l aduc când ajunge.

Cu drag,
Merit

Suie o a,,rcsi P* cutic' Stă cu sPate,e la mine- Brusc> ţ'- . ¡mj sarc în ochi. Poartă o rochie neagră, lungă până

fn pământ.

— O rochie drăguţă ai! E nouă'

Marna dă aprobator din cap, dar nu-mi spune cum a cumpărat-o. Cu siguranţă, îţi comandă online hainele. Nu a venit nimeni la ea, în afară de copiii ei. Ocazional, tata coboară la ca atunci când are nevoie să discute o problemă de *parenting.*

E păcat ca mama nu se mai arată în lume, fiindcă arată minunat pentru vârsta ci. N-are importanţă că n-a ieşit de aici de o veşnicie. încă se îngrijeşte. Se machiază în fiecare dimineaţă, iar părul ei e mereu curat şi aranjat. Probabil că încă se rade zilnic pe picioare. Mi se pare cam fără sens. Dacă eu m-aş hotărî să nu mai ies niciodată din casă, primul lucru pe care l-aş face ar fi să renunţ la a-mi rade părul de pe picioare.

Poate că arc o relaţie online. De regulă nu prea apreciez aşa ceva, dar aş fi de acord cu orice lucru care ar putea s-o motiveze să iasă din subsol la un moment dat, în viitor.

Iau cutia şi mă îndrept spre scări. Altădată petreceam mai mult timp cu mama, însă în ultima vreme mi-e mai greu să fac asta. încep să-i port pică. înainte, îmi părea rău pentru ea şi credeam că nu-şi poate controla fobia socială. Dar, cu cât înaintez în vârstă şi cu cât mama ratează mai multe lucruri din viaţa mea, fiindcă alege să rămână în subsol, cu atât

mai mult înă înfurii. Uneori mă înfurii atât de tare când sunt în
garsoniera ci, că încep să tremur şi trebuie să plec ca să nu răbufnesc.
Exact asta o să fac dacă nu ies chiar acum din subsol.
__ vedem mai târziu, mamă, ii zic în timp ce urc scârfe Mama mă strigă pc nume.

Las uşa care duce spre subsol să se închidă în spatele meu. Victoria e în bucătărie. Taie în bucăţele nişte piept depui, ru Moby. Toţi ceilalţi stau la masă şi mănâncă, iau o fo. fade exact când tata intră pe Ufă. B şase şi jumătate, iat Je fotbal începe la şapte, aşa că i se pune máncate în (A rie înaintea mea. Când mă duc cu propria farfurie h masă. observ că mai e doar un loc liber, cbi« lângă Sagro. Honor 5,á lângă el Se sprijină dc iubi.ul or şi râde.de ceva cer-arpm adineauri- Sunt convinsă că a fost o replica «<a,a.

Mă trântesc pe scaun ,i il apropii de masa. Spmup^ mel. în ceairdú parte ilampeMobydrept.ee».

__ Ai avut o zi bună? îl întreb.

Ia o înghiţitură de porumb şi aprobă din cap.

— Tyler a intrat în belea fiindcă a zis „bastard”.

Noi ne amuzăm, dar Victoria e scandalizată.

— Moby, ăsta-i un cuvânt urât!

— De fapt, dacă stăm să ne gândim, nu e urât, sc baga tata în discuţie.

Victoria îl săgetează cu privirea.

— Este urât când ai doar patru ani şi spui cuvântul

Cu drag,
Merit

asta la grădiniţă.

— Ce-i aia „bastard”? întreabă Moby.

Ii răspund:

— Un copil al unor părinţi care încă nu s-au

căsătorit. Puţin a lipsit ca şi tu să fii un bastard.

. -ini dupâ cum reacţionează Victoria la comentariul

' crrdc *ci* i-am pocnit copilul. Maică-mea vitrega

¡mediat scaunul departe de masă şi se ridică.

* Tpu-te în aw»ta! îmi striSâ'

Rid La început, mi se pare că glumeşte. Dar apoi zambe-

, dispare, căci furia ei e pe bune. Oare glumeşte? Mă

• h tata. FJ se holbează la Victoria, cu furculiţa

încremenită în dreptul gurii. Mă uit iar la Victoria.

_ A întrebat ce-i un bastard. Ai fi vrut să-l mint?

FJ mă sfredeleşte cu privirea. Nările îi freamătă. N-am vizut-o niciodată atât de supărată. Sincer vorbind, n-am spus-o cu răutate.

— Un bastard este un copil care s-a născut în afara căsni- aei, ii zic Victoriei. Moby n-a fost pe punctul de-a fi el însuşi un bastard?

Victoria gesticulează apăsat în direcţia holului.

— Nu-ţi permit să vorbeşti aşa în faţa copilului meu, Merit! Du-te în camera ta!

Se uita la tata, căutând sprijin.

— Barnaby?

Îmi încrucişez braţele la piept. Nu mă dau bătută.

— Deci vrei să-ţi mint copilul?

Mă uit la Moby, care a făcut ochii mari.

— Dacă sexul e un serial prost din anii ’80, atunci bastarzi este reclama din serialul respectiv. E mai bine aşa?

’’ Merit! exclama Utah, de parcă eu aş fi persoana nerezonabilă de la masa asta.

Mă răsucesc spre el.

— Pe bune? Acum eşti de partea VictOri

— Va rog, putem lua măcar o dată
ne certăm? întreabă Honor, enervată 3rn,^^q

— Barnaby? repetă Victoria.

în continuare, maică-mea vitregă stă în ’ •
ca tata să mă pedepsească. '

El o apucă de încheietură şi o trage în jos ca se aşeze. hcj

— O să mă ocup de Merit mai încolo. Hai să

Victoria îşi smulge mâna dintr-a tatei şi îşi ja duce în bucătărie, după care îşi aruncă mâncarea în coşul de gunoi.

— Păstrează resturile! strig în urma ei.

— Poftim?

Fac semn spre cos.

— Wolfgang o să mănânce resturile.

— Wolfgang? întreabă tata. De ce pomeneşti de câinele ăla bastard?

— Iar începem cu acel cuvânt! comentează Honor.

— De-asta e sacul ăla cu mâncare pentru câini la uşa din spate? întreabă Utah.

Tata îşi îndreaptă privirea spre sacul cu mâncare, după care
se ridică de la masă.

— Câinele ăla e aici?

Iau o gură din piureul de cartofi. E posibil să fiu

trimisă – în camera mea, dar mi-e foame, aşa că aş face bine să înfule

Cu drag,
Merit

\ apărut aici azi-noapte, răspund cu gura plină, apoi fi arăt oi degetul mare peste umăr. Wolfgang e în curte. _ bai lăsat în curte?! strigă tata. Victoria tşi ridică braţele în aer, exasperată.

= Minunat! Te-ai supărat pe Merit pentru că a lăsat un c|ine să intre în curte, dar nu te deranjează că ţi-a numit fiul .bastard'?

Ridic furculiţa şi o corectez:

__Am spus că *puţin a lipsit* să fie bastard.

__ De ce faci mereu chestia asta? şopteşte Utah.

O spune cu glas foarte scăzut, deci deduc că întrebarea nu îi este adresată Victoriei, care stă în capătul opus al bucătăriei. Probabil că Utah vorbeşte cu mine.

— Crezi că e vina mea? întreb.

— De obicei, chiar e vina ta, spune Honor. Nu putem să mâncăm nici măcar o dată împreună, fără ca tu s-o scoţi pe Victoria din pepeni.

Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile. Pufnesc în râs.

— Şi e vina mea că-şi iese din pepeni? întreb pe un ton ridicat, aşa încât Victoria să mă audă. Poate se enervează pentru că este o femeie nerezonabilă. întreabă-l despre asta pe frate-său mai mic, pe care l-a abandonat!

Trag cu ochiul spre ea, ca să-i văd reacţia. Bineînţeles, ultima mea frază o şochează.

Cu drag,
Merit

— Ce-ai spus?

Se uită la mine de parcă ori nu m-a auzit, ori nu vrea să mă audă. Dau să repet ceea ce tocmai am zis, dar tata mi-o ia înainte.

— Merit! exclamă el, Du-te în camera ta!

povesti« A«VKV"*!
—' * • eAiat din caP*
£\ scutură uu c despte Luck. Merit put p
„t7*în«^-
curtolWtes»»ii»«e1«V.c™ m,.
Mum mo. d= " 4e vtale,în CTOT»â.
„»»». - • inchti
;¡"" . SO o

înghit mâncarea, mă şterg la gură, după care mă pr€gâEesc să mă justific, deşi nu e necesar să dau explicaţii.

— Wolfgang a venit aici azi-noapte. Ploua. Mi s-a ftcut milă de el, aşa că l-am lăsat în curte. După aceea am aflat despre moartea pastorului Brian şi am uitat să vă zic de câine. M-am dus la Tractor Supply, ca să cumpăr mâncare pentru câini. Un tip ciudat, îmbrăcat în kilt, m-a rugat să-l duc cu maşina acasă la sora lui. Casa respectivă s-a dovedit a fi casa noastră. îl cheamă Luck, e fratele mai mic al Victoriei, iar

acum doarme în biroul tatei, fiindcă Sagan a ocupat camera de oaspeţi. Indiferent dacă vă convine sau nu, definiţia unui bastard este „copil născut din flori". Iar în caz că aţi uitat, Victoria a rămas însărcinată când tata încă era căsătorit cu mama, deci pe atunci Moby era, la propriu, un bastard.

După ce îmi închei tirada, toată lumea se holbează la mine, în tăcere. Mă aplec spre farfurie şi mă concentrez asu pra mâncării.

_ Purta kilt? întreabă Sagan,

Oricât mi-aş Hori să nu mi se adreseze, apreciez că încearcă jă detensioneze atmosfera cu ajutorul umorului.

__Q culoare avea kikul? se interesează el.

Mă forţez să mă uit la Sagan. Buzele lui schiţează un mic zâmbet.

__Verde. Şi avea model ecosez.

Aprobă din cap. Parc plăcut impresionat,

__Abia aştept să-l cunosc, adaugă iubitul soră-mii.

— Frate-miu e aici? întreabă Victoria, cu voce slaba. Luck e aici? în casa asta?

Dau să răspund, dar nu e nevoie, Luck vorbeşte din capătul holului:

— De fapt, asta nu-i o casă. Arară mai degrabă a biserică prost înţeleasa.

începă să pricep la ce se referea Luck când a zis că o conversaţie trebuie să fie ca un meci de ping-pong. Ne uităm toţi ba la el, ba la Victoria, aşteptând să asistăm la o reuniune emoţionantă între fraţi.

Victoria duce o mână la gură. Tata se apropie şi îşi sprijină palmele pe umerii ei, încercând să-i distragă atenţia de la fratele ei mai mic,

îi vorbeşte cu voce liniştitoare:

— Scumpo, hai să mergem toţi trei în camera noastră, să vorbim!

Victoria scutură din cap. Se apropie de Luck.

— Nu poţi să apari aici neanunţat, Luck! Trebuie să pleci. El nu se mişcă. Pare puţin surprins de reacţia ei.

— Nu mă îmbrăţişezi?

Victoria mai face un pas spre el.

— Pleacă! Iar data viitoare când vrei sa vii iară

G »•

QT

i scuze, mai întâi dă un telefon! Aşa, o să economisqtj banjj^ călătorie.

— Victoria, murmură tata, apoi o trage în direcţia Du-te în dormitor! Vin şi eu într-o secundă.

Maică-mea vitregă încearcă imediat să ascundă faptu] cj., curge puţin nasul. Se îndepărtează de Luck. Tata se întoarce cu faţa la el, iar băiatul îi surâde şi se apropie cu mâna înti

— Tu eşti cumnatul meu, aşa-i?

Fără tragere de inimă, tata îi strânge mâna.

— Mă cheamă Barnaby.

— Am crezut că soră-mii i-a trecut deja, zice Luck. Are dreptate: ar fi trebuit să sun mai întâi.

— Ce să-i treacă? întreabă Honor.

Luck îi aruncă o căutătură lui Honor şi îi zâmbeşte într-un fel familiar, dar apoi mă observă şi zâmbetul îi dispare. Se uita când la una, când la cealaltă şi arată cu degetul între noi.

— Care din voi m-a dus azi cu maşina?

Ridic o mână.

— Mulţumesc pentru ospitalitate, Merit!

Luck se apropie de masă şi i se prezintă lui

Utah, Honor, apoi lui Sagan. Când ajunge la Moby, se lasă pe vine în faţa lui.

— Tu trebuie să fii nepotul meu.

— Sunt nepot? întreabă Moby. Merit a spus că sunt bastard.

— *Puţin a lipsit* să fii un bastard, îl corectez eu.

Tata intervine:

Cu drag,
Merit

înainte sa te simţi

â recunosc: Luck e un om vesel.

continuă conversaţia aid, în Prima Secţiune. Chiar mă distram.

— Se paie că ai avut o zi plină, comentează Honor. Bine *ă* măcar nu ţi-ai irosit *toată* viaţa dormind în timpul zilei.

Pot suporu multe, dar atitudinea arţăgoasă a lui Honor cu prmre la decizia mea de a nu mai merge la şcoală îmi pune

— Spune-mi, Honor. ce am ratat săptămâna asta? S-a întâmplat ceva care o să mă pregătească, în mod miraculos, pen- rru viaţa de după liceu?

— Cred că ratezi ocazia de-a absolvi, mi-o trânteşte Honor. îmi dau ochii peste cap.

— Pot să obţin echivalentul diplomei de bac înainte de Crăciun.

— Da, de parcă asta e o alternativă rezonabilă, în loc să obţii o bursă, mi-o întoarce soră-mea.

— Vrei să vorbim despre chestii rezonabile? o provoc. Noul tău iubit ştie cât de rezonabilă ai fost în relaţiile tale de dinainte?

Cu drag,
Merit

Honor strânge din dinţi. Am atins un punct sensibil. Foarte bind Poate că acum o să bată în retragere.

— Nu-i corect, Merit! zice Utah.

__ Mă rog, mormăi eu, apoi rup o bucată de pâine şi o bag în gură. Bineînţeles că îi iei apărarea. Honor e preferau ta.

Utah se reazemă de spătarul scaunului.

__ N-am o soră preferată. O apăr pentru că mereu o aud.

__ Aha, da! zic cu ironie. Uitasem: ne place să ascundem chestii sub preş şi să ne prefacem că Honor n-are nevoie de psihoterapie.

Ea mă sfredeleşte cu privirea şi comentează:

__ Şi te mai întrebi de ce n-ai prieteni!

— De fapt, nu-mi pun deloc întrebarea asta.

Din A Treia Secţiune se aude zgomot de voci ridicate Vasăzică momentul de apropiere frăţească a fost tulburat. Nu desluşim ce anume se spune, dar e clar că Luck nu are parte de primirea la care spera.

Sagan zice: — A mai observat cineva ce accent ciudat are tipul ăsta?

— Exact! exclam. E aşa de straniu! Creierul lui nu se poate hotărî dacă Luck a crescut în Australia sau în Londra.

— Mie mi s-a părut că are accent irlandez, zice Utah.

Sagan scutură din cap.

— Nu... Te-ai lăsat păcălit de kilt.

Râd şi mă uit la Moby, care e tot lângă mine. Se uită în jos, aşa că nu-i pot vedea faţa.

Cu dr«i.
Merit

— Moby?

Nu se uită la mine. Işi trage nasul.

— Hei! De ce plângi?

Moby fornăie mai tare, după care spune:

f d'l liniştesc:
^.¡„WcUn^.^lIOee^.tanu.Me»« jejiriniplâ ceva

grav-

Băieţelul se şterge la ochi cu o maneca.

__ Şi atunci, de ce se ceartă?
vrea să am un răspuns. w

__ Habar n-am, îi zic cu un oftat. Hai să ne spălam. O sa

te bag în pat. A _

Moby doarme buştean. Are propriul dormitor, m A Doua Secţiune, încă de când avea doi ani. Ora lui de culcare a fost mereu şapte seara. Acum câteva zile am auzit-o pe Victoria spunându-i că peste câteva săptămâni o să-l lase să se culce la opt.

Noi, ceilalţi copii, nu avem o oră de culcare foarte strictă. Tata vrea să ajungem acasă înainte de zece noaptea în zilele de şcoală, dar, odată ce ne ştie în camerele noastre, nu vine să verifice dacă ne-am culcat. Eu rareori mă bag în pat înainte de miezul nopţii.

îl duc pe Moby la baie şi îl ajut să se spele pe dinţi şi pe mâini. Camera lui e chiar vizavi de cea unde stă Luck. Judecând după ţipetele care răsună de acolo, s-ar putea ca tata să-şi recapete biroul cât de curând.

în majoritatea serilor, Victoria ¡1 pregăteşte pentru culcare pe Moby. Din când în când, el ne roaga pe mine, pe Honor sau pe Utah să-l băgăm în pat, în locul maică-sii. îmi face plăcere să-l pregătesc pentru culcare,

dar numai când mi-o cere eL Nu-mi place să-i fac Victorie. favoruri, dacă nu e nevoie.

Camera lui Moby are ca tematică balenele. Sper sâ schimbe înainte de a începe să-şi invite prietenii acas' |° petreceri în pijamale. Şi-aşa e rău că a fost botezat după o ba lenă ucigaşă. Hotărârea Victoriei de a extinde tematica bal nelor şi în camera copilului parcă cere ca Moby să fie supus

Totuşi, lui frate-miu îi plac balenele şi e încântat ca a fost botezat după o balenă. *Moby Dick* e cartea preferată a Victoriei Eu n-am încredere în oamenii care pretind că o carte clasică este preferata lor. Mi se pare că mint ca să pară culti. Sau poate că pur şi simplu n-au mai citit nimic în afară de bibliografia obligatorie impusă la liceu.

Cartea mea preferată este *God-Shaped Hole.* Nu e un clasic. E mai bună decât un clasic: e o tragedie modernă. N-am citit *Moby Dick,* dar pun pariu că, spre deosebire de cartea mea favorită, *Moby Dick* nu te zguduie.

îl bag în pat pe Moby şi îi ridic până la bărbie pătura cu model cu balene.

— îmi citeşti o poveste? mă roagă el.

Nu mă deranjează s-o fac. Iau o carte de pe raftul lui. 0 aleg pe cea mai subţire, însă el protestează:

— Nu! Citeşte-mi *Perspectiva regelui*\

Probabil că e o carte nouă. Cercetez titlurile cărţilor de pe raft, dar nu o văd.

— Nu-i aici. Ce zici dacă ţi-aş citi din *Goodnight Moont*

— Aia e pentru bebeluşi.

Cu drag,
Merii

Moby ia un teanc de hârtii de lângă pat.

__Citeşte-o pe-asta! A scris-o Sagan.

îmi întinde teancul.

Foile au fost capsate laolaltă, în colţul din stânga sus. în centrul primei pagini scrie:

Perspectiva regelui

de Sagan Kattan

Mă aşez pe marginea patului şi îmi trec degetele peste partea de sus a paginii.

— Sagan a scris o poveste pentru tine?

Moby dă energic din cap.

— E o poveste adevărată. Şi are rime!

— Când ti-a dat-o?

>

Băieţelul ridică din umeri.

— Acum şapte ani.

Izbucnesc în râs. Moby este cel mai deştept copil de patru ani pe care îl ştiu, dar nu poate nicidecum să priceapă conceptul de timp.

Mă mut lângă el şi mă sprijin de tăblia patului. De obicei nu mă instalez atât de confortabil când vine vorba de a-l băga în pat pe frate-miu, dar cred că în seara asta sunt mai entuziasmată decât Moby de perspectiva de a-i citi o poveste. Am senzaţia că sunt părtaşă la unul dintre secretele iubitului lui Honor, iar această idee mă încântă

Cu drag,
Merii

mai mult decât ar fi cazul, îmi trag genunchii la piept şi-mi pun hârtiile pe coapse.

— „Perspectiva regelui , citesc eu cu voce tare du mă uit în jos, la Moby. Ştii ce înseamnă „perspectivă"?^ ***

El îmi confirmă dând din cap, apoi se răsucea

— Sagan a spus că e ca şi cum ai ochii ^uiva în pune *propriul tău cap.*

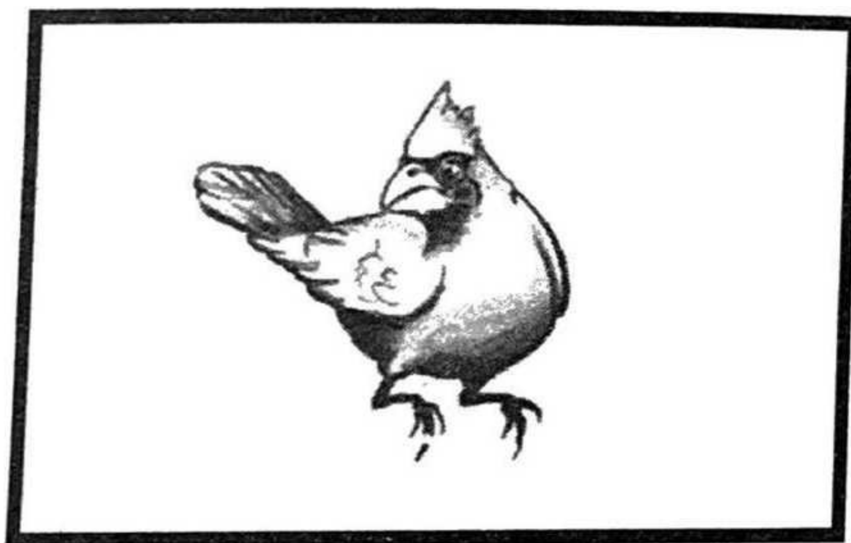
— Cam aşa ceva. Sunt impresionată.

Chiar sunt. Nu sunt impresionată de Moby, ci de că Sagan şi-a făcut timp ca să-i scrie o poveste. Şi' eviden^ impresionează şi că i-a explicat titlul. '

Frate-miu se ridică în fiind şi dă pagina în locul meu

— Citeşte!

Pe pagina următoare e un desen cu o pasăre. Arată ca un cardinal.

— Povestea e despre o pasăre? îl întreb pe Moby.

— Citeste-o!

Dau pagina.

— Bine. Să nu-mi zici dinainte cum e povestea!

Perspectiva regelui

Cu drag,
Merit

Aceasta-i povestea unui tcge, O poveste foarte adevărată.

Unii zic că e doar un zvon. Alţii, că e viclenie curată.

Bărbatului i se spunea Regele Flip, Deşi nu acesta era numele adevărat. De fapt, îl chema Filipileetus, însă ar fi prea greu de pronunţat.

Regele Flip avea o slăbiciune
Pentru lucrurile foarte costisitoare.
îl încânta orice obiect ţipător
Şi toate cele sclipitoare.

Locuia într-unul dintre cele mai frumoase castele
Din tot ţinutul,
însă asta nu-l împiedica
Să-şi dorească un castel şi mai măreţ.

Aşa că a cumpărat un oraş numit Perspectivă
Şi i-a pus pe locuitori să-i ridice un castel impunător, În vârful celui mai înalt munte,
Fără să-i pese cât de mare era truda lor.

Intr-un sfârşit, după ce munca a fost gata, A hotărât să meargă s-o verifice.
Dar, când a ajuns în Perspectivă,
Oraşul era la fel cum îl lăsase.

N-a găsit castelul. Nu era pe munte, Nu era nici pe plajă, Nu era nici pe uscat.

S-a înfuriat imediat
Şi a plănuit să se răzbune Pe toţi cei care îl păcăliseră.
Aşadar, oastea lui oraşul a atacat.

După ce au murit toţi localnicii, Un cardinal roşu a apărut. „Vai! Rege Flip, ce-ai făcut?
Mă tem c-ai omorât oameni de ispravă.”

Regele Flip a încercat să-i explice Că orăşenii meritau să moară, Pentru că nu-i construiseră castelul. Altfel, l-ar fi văzut cu propriii ochi.

Pasărea i-a spus:
„Dar, rege, tu doar ai presupus.
Nici măcar n-ai încercat

Cu drag,
Merit

Sâ priveşti din altă perspectivă.

Mu privi numai cu ochii tăi!”

Pasărea l-a condus în locul

Unde ar trebui să fie castelul.

Regele Flip a dat deoparte un bolovan, Şi-apoi a căzut în genunchi.

Căci în interiorul muntelui a văzut castelul. Cel mai falnic castel construit vreodată. Regelui Flip nu-i venea să creadă. Vinovăţia l-a cuprins pe dată.

Omorâse atât de mulţi oameni,

Pentru care ar fi trebuit să fie un protector, Pur şi simplu fiindcă nu putuse

Să vadă castelul din perspectiva lor.

„Ascundeţi-le trupurile!” a urlat regele Flip.

„Ascundeţi-le pe toate!

Puneţi-le în interiorul muntelui,

Apoi închideţi uşile pentru totdeauna!”

Oastea regelui a ascuns trupurile,

Iar regele Flip a părăsit ţinutul.

S-a întors în vechiul său castel

Şi n-a mai pomenit niciodată de Perspectivă.

Unii zic că această poveste nu e adevărată Alţii spun că oraşul n-a existat niciodată, Dar, dacă te uiţi la orice hartă, o să vezi Că nu mai există oraşul numit Perspectivă

-nrorc la prima pagină a poemului, puţin şocată de Ma * itit E un poem pentru copii? E la fel de morbid – ““ “X ™ -bıd -p,ecum toleS1E"

Moby crede dl e o poe«e adevăr«*

__ Cţii că povestea asta e inventată, da?

Mă uit la Moby. Are ochii închişi. Nici măcar n-am observat că a adormit în timp ce citeam. Pun hârtiile pe noptieră. Sting lumina, ies din cameră şi mă duc direct în Prima Secţiune. Sagan e în bucătărie, o ajută pe Honor să spele vasele.

Îl reped:

__ Care-i problema ta?

Amândoi se uită la mine.

— E o întrebare cu răspuns deschis? mă întreabă Sagan. — Ai măcelărit un oraş întreg de oameni nevinovaţi! Sagan dă din cap. Expresia de pe chipul lui e una de înţelegere. — A, i-ai citit lui Moby poezia!

— E îngrozitoare! Şi acum a devenit povestea lui preferată.

— Despre ce vorbeşti? mă întreabă Honor.

Fac semn cu mâna în direcţia iubitului ei sărit de pe fix.

Cu drag,
Merit

— A compus un poem pentru Moby, dar e cea mai îngrozitoare poveste pentru copii pe care am citit-o vreodată.

— Nu-i chiar aşa de rău, se apără el. Are un mesaj bun.

_ Oare? întreb uluită. Mesajul pe care l-am înţeles eu a fost că un rege materialist nu era mulţumit de ţăranii pe care i-a angajat ca să-i construiască un castel, aşa că i-a măcelărit pc toţi, le-a ascuns trupurile într-un munte, după care şi-a văzut de viaţă.

Honor pare bulversată. îmi propun să nu afişez niciodată expresia pe care soră-mea o afişează în clipa asta. După ce am văzut-o pe faţa ei, mi-am dat seama cât de neatrăgătoare aş fi dacă m-aş strâmba aşa.

— în cazul ăsta, mesajul ţi-a trecut pe la ureche, spune Sagan. Este o poezie despre perspectivă.

— Despre ce vorbiţi? întreabă Utah, care tocmai a intrat în bucătărie.

— Despre povestea pe care am scris-o pentru Moby.

Utah râde şi scoate o doză de suc din frigider.

— Mi-a plăcut la nebunie povestea aia! comentează frate-miu.

Ia o înghiţitură de suc, după care se şterge la gură.

— Nu vreau să ascult prostiile astea toată seara, adaugă Utah, referindu-se la cearta care continuă în A Treia Secţiune. Vreţi să mergem să înotăm?

— Noi vrem, răspunde Honor. Am face orice ca să ieşim din casa asta.

Se uită toţi trei la mine. Nimeni nu mă invită direct, dar, după cum mă privesc, deduc că acesta e felul lor de-a mă întreba dacă vreau să-i însoţesc.

Cu drag,
Merit

— Eu nu vin. Mersi de invitaţie!

N-am mers niciodată cu Honor şi Utah |a |t0. . De obicei, nici măcar nu mă invită, dar dat fi stau chiar în faţa lor, probabil se simt <4>ligati'n refuz, Honor pare aproape uşurată. 8 ' DllP’ ce ¡j blatuÎ deZc“’ SPUne " " afUnCă PrOSOpul *

Sagan se uită la mine cu o expresie de curiozitate — Sigur nu vrei să vii?

Am senzaţia că Sagan ar aprecia compania •
i v c »» v v . . ’ Iar ace\
r
lucru ma face sa ma răzgândesc. Este evident ro u Ţ
T L r « • « ry - Honor
şi
Utah ar prefera sa laşa fără mine. Ei nu cornii
. . . ^ucra prezenta
mea un bonus, ci un inconvenient. Dar felul în care Sagan – pironeşte cu privirea îmi dă de înţeles că el chiar s-ar buc^ de prezenţa mea.

Sunt confuză. Pentru prima oară de când fraţii mei au început să meargă la înot, după ce Utah a obţinut permisul de conducere, îmi doresc să merg la înot cu fraţii mei. Şi acest lucru i se datorează lui Sagan.

Uşa camerei din A Treia Secţiune se deschide şi Luck îşi face apariţia. Intră în bucătărie, cu mâinile în buzunare. Tata şi Victoria sunt în spatele lui. Tata îşi drege glasul şi ni se adresează:

— Luck o să locuiască la noi pentru o vreme. Eu şi Victoria vă rugăm să-l faceţi să se simtă binevenit.

E ciudat: deşi la prima vedere Luck a câştigat cearta, mina lui spune altceva.

Cu drag,
Merit

— Bine ai venit! îi spune Utah. Ai chef să înoţi?

— Aveţi piscină? întreabă Luck.

Cu drag,
Merii

Nu. dar[un] h°[tc]l din oraşul nostru arc o piscină interioara încălzita, iar Honor cunoaşte nişte oameni care lucrează acolo.

_ Mişto! exclamă Luck. Staţi puţin! Mă duc să-mi iau un şort de înot.

înainte să iasă din bucătărie, se răsuceşte spre mine.

— Vii şi tu, nu?

O spune de parcă m-ar ruga să nu-l las singur cu fraţii mei. Sunt singura cu care a interacţionat mai mult.

îi răspund:

— Da, o să vin.

Sagan c pe punctul de a da colţul când aude răspunsul meu la invitaţia lui Luck. Se opreşte o secundă şi îmi arunca o privire peste umăr, apoi îşi continuă drumul.

— Unde e Moby? întreabă Victoria.

— L-am băgat deja în pat, îi zic.

Mă duc în camera mea.

Mai devreme regretam că am dat peste Luck la magazin, dar acum cred că, în sfârşit, am un prieten în casa asta. Nu merg niciodată să înot împreună cu Utah şi cu Honor, pentru că ei nu îmi lasă impresia că-şi doresc să-i însoţesc, însă mi-e teamă că, dacă nu merg în seara asta, Luck se va apropia de ei trei, iar eu o să fiu iar a cincea roată la căruţă.

îmi pun un costum de baie dintr-o singură piesă şi un tricou larg, apoi ies în hol. Sagan iese şi el din camera lui. Se opreşte când mă vede. Dă să spună ceva, însă Honor deschide uşa de la camera ei. Sagan închide gura.

fot restul serii o să mă întreb ce a vrut să-mi zică.

,C!C au•"u"h" * i",'Uck'*"■

a e din baie, iar când ajung la uşa de la intrare, Im,

ridic *e* Cheesus Christ.

privirea spr Dumnezeu răspunde la rugăciuni chiar şi

o“X ■‘“»“S“1 d' '*SaB“’p““

”” de Vină pen«»

««■>“ 6“ “ s,s 11 ,ă' holbându-se la statuie.

a Garderobei.

închid în urmă uşa de la intrare. De cealaltă parte

a uşii, replica tatei răsună înăbuşit.

__ Dacă în seara asta pierde echipa Cowboys, o să t(

pedepsesc!

Probabilitatea ca echipa Cowboys să piardă este mare. Probabilitatea ca tata să-şi pună ameninţarea în aplicare e mică.

Unul dintre cele mai folosite automobile ale noastre este Fordul Windstar. încap şapte oameni în el, dar, având în vedere cât de rapid creşte numărul locatarilor din casa noastră, în curând vom avea nevoie de o maşină mai mare. Sunt ultima care urcă în minivan. Iubitul lui Honor s-a aşezat în

> spate

şi mi-a păstrat unul dintre locurile din mijloc. Luck stă de cealaltă parte a mea. Soră-mea stă în dreapta şoferului, iar Utah e la volan.

Locuim la dracu-n praznic, într-un oraş prea neînsemnat ca să aibă un hotel cu piscină. Până la cel mai apropiat magazin avem de parcurs nouăsprezece kilometri. Hotelul unde vrem să ajungem e şi mai departe de-atât. Avem de făcut un drum de cel puţin douăzeci şi patru de kilometri. însă ne aflăm într-o zonă rurală, iar traficul e foarte lejer, deci va dura doar

treisprezece minute să ajungem acolo.

— Deci..., începe Utah. Eşti fratele Victoriei?

— Frate vitreg, lămureşte Luck.

Râd în barbă. Am sentimentul că şi el îşi doreşte să fi înrudit cu Victoria la fel de mult cum ne dorim noi.

Utah continuă:

— De unde eşti?

— De peste tot. Eu şi Victoria avem acelaşi tată mame diferite. Ea a locuit cu mama ei, iar eu am locuit tatăl nostru şi cu mama mea. Ne-am tot mutat nânî J .. . . ^dna când au divorţat ai mei.

— îmi pare rău să aud asta, spune Honor.

— Nu-i mare lucru. Li se întâmplă multora, zice el sec Nimeni nu mai pune vreo altă întrebare.

— Merit, nu mi-ai spus că ai o geamănă identică, zice Luck, îndreptându-şi atenţia asupra mea.

îi răspund în vreme ce mă uit pe geam:

— Cât te-am dus cu maşina, ai vorbit nonstop. Nu prea am avut când să-ţi spun povestea vieţii mele.

— Nu-i adevărat. Exact povestea vieţii tale încercam să scot cu cleştele de la tine, zice Luck cu un râset.

— Şi n-ai aflat prea multe, nu-i aşa?

— Am aflat suficient cât să ştiu totul despre tipul care ţi-a căzut cu tronc.

îmi răsucesc brusc capul în direcţia lui. Ridic ameninţător dintr-o sprânceană. Vreau să priceapă că a întrecut măsura.

Honor se răsuceşte pe scaun şi se uită la mine.

Cu drag,
Merit

— Ia stai! îţi place de vreun tip?

îmi dau ochii peste cap şi privesc iar pe geam.

— Nu.

— De cine îi place? insistă soră-mea.

întrebarea îi este adresată lui Luck.

Agitată, îmi râcâi jeanşii cu unghiile. Sper că Luck n-o să mă dea de gol. Nu-l cunosc absolut deloc. Poate că i-ar face plăcere să mă pună într-o situaţie jenantă.

— Nu-mi aduc aminte cum îl cheamă, răspunde Luck. întreab-o pe Merit.

Honor îşi reia poziţia iniţială pe scaun.

— Merit nu-mi zice chestii de-astea, spune soră-mea, pe un ton acuzator.

— Deşi sunteţi gemene identice, aveţi o relaţie ciudată, comentează Luck.

îl contrazic iute:

— Nu-i adevărat. Există un stereotip fals despre gemeni.

— Exact! mă aprobă Honor. Nu toţi gemenii au lucruri în comun, în afară de aspectul fizic.

Sagan se bagă în vorbă:

— Cred că voi două aveţi mai multe în comun decât bănuiţi.

Honor îi aruncă o căutătură aspră peste umăr. Şi mie mi-ar plăcea să mă răsucesc şi să mă uit urât la el, dar nu o fac, fiindcă, spre deosebire de soră-mea, eu chiar simt ceva când îl privesc. Ea nu-l priveşte aşa cum l-aş privi eu, dacă aş fi iubita lui. În plus, dacă Sagan ar fi iubitul meu,

aş sta pe bancheta din spate, lângă el, nu pe locul din dreapta şoferului.

îmi pare rău pentru Sagan. E mult mai implicat în relaţia asta decât soră-mea. îmi dau seama de acest lucru după cum m-a sărutat atunci când ne-a confundat. S-a mutat la noi şi îi

Cu drag,
Merit

este devotat soră-mii, în vreme ce Honor să“i iasă aşteaptă cale un tip cu o sănătate mai şubredă.

Luck se întoarce spre Sagan.

— Cum ţi-ai găsit locul în familia asta?

— Locul lui e lângă mine, răspunde Honor la întrebarea care i-a fost adresată lui Sagan.

Dacă ar fi iubitul meu, l-aş lăsa să răspundă singur la întrebări

— Cum v-aţi cunoscut voi doi? îl întreabă Luck.

Mă uit în continuare pe geam, însă îi ascult cu atenţie. Nu le-am pus niciodată întrebarea asta în mod direct. Am auzit doar frânturi în vreme ce trăgeam cu urechea.

Sagan îi explică:

— Am avut o reacţie alergică la un aliment şi aşa am ajuns la spital. Acolo am cunoscut-o pe Honor.

— Şi tu erai internată în spital? o întreabă Luck pe soră-mea.

Honor scutură din cap, în semn că nu, însă nu dă amănunte. Mă bate gândul să-i zic lui Luck că Honor era în spital ca să-şi ia rămas-bun de la iubitul ei, dar a pus ochii pe Sagan deoarece presupusese greşit că şi el era pe patul de moarte.

— Honor venise în vizită la un prieten, răspunde Sagan

în locul lui Honor.

Ăştia doi nu sunt în stare să răspundă personal la întrebările care li se adresează?

în următoarele minute toată lumea tace. Am un milion de întrebări pe care mi-aş dori să i le pun lui Luck şi un alt milion pentru Sagan. Când ajungem pe aleea lungă din faţa hotelului, Utah îl întreabă pe Luck:

— De ce te urăşte soră-ta atât de tare?

_ Sora îl corectează LUC
¡nedin cauza unei chestii pe care am făcu t-o acum

cinci ani. ___ Ce-ai făcut? îl descoase Honor.

Soră-mea îşi desface centura de siguranţă.

__ L-am omorât pe tata.
Încremenesc cu mana pe centură. Ridic privirea. Luck şi-o desface pe a lui şi glisează uşa minivanului, după care coboară. Soi, restul, am înlemnit după ultimul lui comentariu. Luck îşi netezeşte kiltul şi apoi se uită la noi.

— Ei, haideţi! Am glumit.
Honor răsuflă uşurată.
Nu-i amuzant, îi zice ea şi deschide portiera.

După ce intrăm în hotel, soră-mea se duce la recep, ? sună din clopoţei. După câteva secunde, una dintre prietene e lui Honor de la şcoală, Angela Capicci, îşi face apariţia din biroul administrativ.

Angela nu mi-a plăcut niciodată. La şcoală era cu un an mai mare decât noi. Ea şi Honor sunt prietene de când eram *copii.* Dat fiind că multora dintre prietenii noştri nu li se dă voie să ne viziteze, din cauza zvonurilor — întemeiate sau mai puţin întemeiate — care circulă pe seama familiei noas- trâ, prieteniile pe care eu şi Honor le înfiripăm sunt, aproape întotdeauna, nu foarte apropiate. Eu sunt mai retrasă decât soră-mea. Nu mă pricep la fel de bine ca ea să-mi ascund dez- S«««»l Angela mi-a fost mereu antipatică. E genul de

fată care

“ eI “ este dictată de atenţia pe care

Cu drag,
Merit

i-o acordă băieţii. După cum il cântăreşte pe Luck Angela sigur are nevoie de puţină atenţie. pr,v'rea.

— Bună! îl salută ea, cu un zâmbet şăgalnic. Nu mai văzut prin partea locului.

Luck dă aprobator din cap şi îi întoarce zâmbetul.

— Am ajuns aici de curând.

Angela îşi arcuieşte o sprânceană. Nu ştie cum să răspundj la replica asta. Se uită iar la Honor.

— Eu ies din tură la unsprezece. Dacă o să mai fiţi vin şi eu să înot.

— Trebuie să ne întoarcem acasă înainte de zece, spune Honor şi face un semn spre cârdul de acces. Mersi pentru cârd!

Angela dă din cap şi îşi întoarce privirea spre Luck.

— Cu plăcere. Oricând! rosteşte ea, pe un ton în care se ghiceşte o invitaţie clară la adresa nou-descoperitei noastre rude.

Privirea ei rămâne pironită asupra lui Luck. Ne ducem la toaletă ca să ne schimbăm. Eu şi Honor intrăm în toaleta femeilor. îşi scoate imediat tricoul şi începe să se schimbe iară să intre într-o cabină. Eu sunt ceva mai sfioasă. Posibilitatea ca o persoană să dea buzna în baie în vreme ce eu mă chinui să mă schimb mă determină să intru într-o cabină. M-am dezbrăcat de jeanşi şi de tricou. Tocmai acum, Honor îmi pune o întrebare inevitabilă:

— La cine se referea Luck? îmi pun costumul de baie.

— Despre ce vorbeşti?

Cu drag,
Merit

Întrebarea mea nu prea are noimă, fiindcă ştiu deja răs

punsul.

Când eram toţi în maşină, Luck a zis că un tip ţi-a

că- zut cu tronc. îl cunosc?

închid ochii şi încerc să-mi imaginez iadul care s-ar dezlăn-

ţui dacă aş recunoaşte că tipul care-mi place este iubitul ei.

Ar fi sfârşitul relaţiei noastre şubrede, ca surori. Deschid uşa

cabinei şi îmi trag tricoul peste cap.

_ \ minţit. Nu mi-a căzut nimeni cu tronc. Abia

dacă ies din casă. Cum aş putea să cunosc ţipi?

Honor pare puţin dezamăgită de răspunsul meu.

Soră-mea arată uluitor.

— Ai un costum de baie nou? o întreb.

Poartă un bikini roşu, cu tiv negru. O acoperă atât cât poate s-o acopere un bikini. Culoarea şi croiala sunt perfecte. Mă uit la tricoul larg care acoperă costumul meu de baie dintr-o singură piesă. E negru, banal şi nici măcar nu-mi vine bine. Mă încrunt.

— II am de câteva luni, spune Honor.

^Işi strecoară mâinile în sutien, ca să-şi aranjeze sânii, după care completează:

Dar tu nu vii niciodată să înoţi cu noi, aşa că nu mi-ai văzut costumul de baie.

— Ştii că nu-mi place să înot.

Honor îşi împătureşte blugii şi îi pune pe

marginea chiuvetei. Privirile ni se întâlnesc în oglindă.

Oare de-asta nu vrei să ne însoţeşti?

Deşi nu pare aşa, întrebarea este retorică. Honor ştie motivul pentru care nu înot cu ei nu are nicio legătură cu atitudinea mea faţă de înot. Adevărul este că nu-i însoţesc din cauza relaţiei încordate pe care o am cu ea şi cu Utah, de cine ani încoace.

Iese din toaletă. Aştept câteva secunde înainte s-o urmez N-am deloc chef să văd expresia iubitului ei când o admiră.

Am observat că uneori, în mintea mea, mă refer la el drept „iubitul ei”, în loc să-i spun „Sagan”. Mă întreb dacă o să încetez vreodată. Chiar îmi place numele „Sagan”. E sexy, transmite ideea de inteligenţă[V], iar eu aş vrea să nu i se potrivească, şi totuşi i se potriveşte de minune. Tocmai de-asta vreau să mă refer la el folosind „titlul” lui. Aşa, e mai puţin atrăgător.

Dar mă amăgesc singură.

Mă dezbrac de tricou şi mă privesc în oglindă. Mă uit lung la costumul meu de baie şi mă întreb de ce toate hainele arată mai bine pe Honor, deşi suntem identice. Ei îi stă mai bine în rochii şi în jeanşi, pare mai înaltă pe tocuri şi mai sexy în

V O referinţă la numele cunoscutului astronom şi astrofizician Cari Sagan (1934—1996), care a contribuit substanţial la promovarea şi popularizarea ştiinţei.

costume de baie. Avem corpuri identice, feţe identice, păr identic. Din afară, semănăm ca două picături de apă, dar ea pare mai matură şi mai sofisticată decât aş părea eu vreodată.

Poate că totul se explică prin faptul că soră-mea are mai multă experienţă de viaţă decât mine. Şi-a pierdut virginitatea acum trei ani. Poate de aceea are o atitudine atât de

încrezătoare, pe care eu nu pot s-o afişez. Singurul tip cu care

Cu drag,
Merit

m-am sărutat este Drew Waldrup. Nici măcar n-am făcut sex cu el. Dezastrul ăla cu Drew nu m-a făcut să capăt mai multă încredere în mine. Din contră: m-am simţit umilită.

Măcar am obţinut un trofeu de pe urma acelei întâmplări.

Ştiu că sunt ridicolă. Să-ţi pierzi virginitatea nu te face mai femeie decât dacă ai rămâne virgină. înseamnă doar că himenul tău s-a rupt. Mare chestie!

îmi pun iar tricoul. N-am de gând să înot în faţa iubitului ei, în vreme ce Honor arată atât de bine.

Când intru în sală, toţi patru sunt în piscină. Stau cu capul în pământ şi mă apropii de ei. Nu vreau să-i privesc în ochi. Nici măcar nu-mi dau seama dacă îmi doresc să înot. Mă aşez pe marginea piscinei, în capătul cu apă mai puţin adâncă, îmi scufund picioarele în apă. În următoarea jumătate de oră îi urmăresc pe cei patru cum înoată şi ignor rugăminţile lui Luck de-a mă alătura lor. Când îl refuz pentru a treia oară, vine la mine. Zâmbeşte larg şi îşi lipeşte spatele de peretele piscinei. îi urmăreşte cu privirea pe Utah şi pe Sagan, care se întrec de la un capăt al piscinei la celălalt. Honor stă pe marginea cu apă adâncă a piscinei şi aşteaptă să vadă cine va câştiga întrecerea.

— Voi două sunteţi identice, nu? zice Luck.

— La exterior, da.

Se întinde şi trage de tivul tricoului meu.

— Atunci, de ce-ţi ascunzi costumul de baie sub tricoul ăsta?

Cu drag,
Merit

— Mă simt mai comod dacă am corpul acoperit.

— De ce?

îmi dau ochii peste cap.

__ Tot timpul pui întrebări!

Luck arată spre Honor.

— Dacă lumea poate s-o vadă pe ea, atunci te poate vedea şi pe tine. E acelaşi lucru.

— Suntem doi oameni diferiţi. Ea poartă bikini. Eu, nu.

— Din motive care ţin de religie?

— Nu.

îl ştiu de jumătate de zi, dar uite că, pe o scală a iritabilităţii, Luck deja a ajuns pe acelaşi loc precum Utah şi Honor.

Se apleacă spre mine şi mi se adresează în şoaptă:

— E din cauza lui Sagan? Din cauza lui nu te simţi în largul tău?

— N-am zis niciodată că nu mă simt în largul meu. Am spus doar că mă simt mai comod purtând tricou.

îşi înclină capul într-o parte.

— Merit, între tine şi Honor e o diferenţă uriaşă la capitolul încrederii în sine. încerc să-mi dau seama cât de mare e diferenţa.

>

— Nu există nicio diferenţă. Noi pur şi simplu... Ea e mai sociabilă.

Luck iese din apă şi se aşază lângă mine, pe

marginea piscinei. Utah iese şi el, pentru că îi sună mobilul. Răspunde la telefon şi iese din sală.

Honor şi Sagan au rămas în capătul cu apă adâncă. O ajută pe Honor să plutească pe spate. Mâinile lui sunt sub apă, cu palmele lipite de spatele ei. Sagan râde în timp ce îi dirijează

Getozi* frni provoacă în gâtlej o senzaţie *de arsură c*re* nu pot scap-

Feri nrra evidentă, comentează Luck.

Poftim?

Fxr semn din cap spre cei doi.

— Nu te mai uita aşa la ei!

Sunt jenată câ a observat, însă nu recunosc deschis cât de admirare îi sunt vorbele. în schimb, deviez discuţia asupra lui. — De ce te urăşte Victoria?

pentru prima oară de când îl cunosc, *expresia lui se întristează-* Sau poate că e vorba despre *remuşcare. Piciorul lui drept zvâcneşte, împroşcând* apă până departe.

___ Tata nu prea a fost implicat în viaţa noastră, iar mamei îi era greu să mă stăpânească. A *crezut ca Victoria o* să aibă mai mult succes la capitolul ăsta, aşa că, atunci când aveam aproape cincisprezece ani, m-am mutat cu ea. În mai puţin de-o săptămână, i-am furat toate bijuteriile şi le-am amanetat.

Aştept să vorbească mai departe, dar nu mai adaugă nimic.

— Asta-i tot? Ai furat nişte bijuterii când erai adolescent, iar ea te-a dat afară şi a refuzat să-ţi vorbească timp de cinci ani?

Luck se apleacă spre dreapta, apoi spre stânga, după care adaugă tărăgănat:

Paăăi..., nu erau nişte bijuterii oarecare. Ceea ce *şterpelisem eu fusese* lăsat moştenire din generaţie în

Cu drag,
Merit

generaţie, de către rudele din partea mamei Victoriei, iar soră-mea finea mult la ele. Când mi-a cerut socoteală în legătură cu furtul, am fost cam nesimţit. Eram un puşti rebel, care firma iarbă. Ne-am certat foarte urât şi am plecat. Nu m-am mai întors.

__ Şi n-ai mai vorbit cu ca după aceea?

__ Nu. Oricum nu eram foarte apropiaţi.

__ Oe ce te-a iertat în seara asta?

__ l-am zis că maică-mea a murit şi ca n-am unde sa rnă duc, răspunde el, apoi tace pentru o clipă. în plus, am reuşit sâ recuperez unul dintre inelele amanetate. I l-am dat şi mi-am cerut scuze. Am vorbit sincer. Chiar îmi pare rău pentru ce am făcut. Cred că tot ce voia Victoria era să-i cer iertare.

Ce amuzant e că Victoria vrea ca oamenii să-şi ceară scuze faţă de ea, dar ea nu şi-a cerut niciodată scuze faţă de niciunul dintre noi pentru că ne-a destrămat familia!

— Şi acum ce urmează? îl întreb.

— O să-mi cunosc mai bine nepoţii şi nepoatele.

— Nu ne numi aşa! E foarte ciudat.

— De ce e ciudat?

Ridic din umeri.

— Habar n-am. Pur şi simplu nu cred c-aş putea să te privesc vreodată ca pe un unchi.

— Eşti atrasă de mine?

Pufnesc dispreţuitor şi mă strâmb. Luck arată bine. Ar fi o minciună dac-as pretinde că mintea nu mi-a născocit diverse scenarii erotice azi, ceva mai devreme, înainte să aflu că Luck e fratele vitreg al Victoriei. Dar acum, când am aflat, nu mai există niciun strop de atracţie. Nu pot nici măcar să

Cu drag,
Merit

glumesc cu el în privinţa asta.

— Nu te măguli singur!

— E uşor de spus, dar greu de făcut, spune el, râzând.

Arunc iar o privire *spre Honor şi spre iubitul* ei. *Plutesc* amândoi pe *spate,* ţinându-se de mână. Asta mă face să mă Întreb dacă există vreo diferenţă între mine şi soră-mea când vine vorba *despre* lucruri banale, precum ţinutul de mână. Oare
eu Laş rine la fel de mână pe Sagan? Oare eu şi Honor avem acelaşi stil de a *săruta?* Ar putea Sagan să ne deosebească? I s-a părut oare că sărutul nostru de la fântână a fost *diferit de toate săruturile pe care* le-a împărtăşit cu ea? Ne confundă vreodată?

___ Poţi să ne deosebeşti? îl întreb pe Luck.

Scutură din cap.

__ Nu prea. Dar sunteţi atât de *diferite, încât, în curând, voi putea să vă deosebesc.*

— *în ce sens suntem diferite? Ne ştii doar de* câteva ore.

— Pur şi simplu îmi dau seama. Emanaţi energii diferite. Nu ştiu. Mi-e greu să explic. Tu pari... mai serioasă decât ea.

— Vrei să zici că ea este mai de gaşcă decât mine.

Luck mă ţintuieşte cu privirea.

— Nu asta am vrut să spun, Merit.

— Ştiu, dar toată lumea o crede. Eu sunt geamăna tăcută şi furioasă. Ea e cea sociabilă şi de gaşcă.

— Nu vă cunosc pe niciuna suficient de bine ca să vă categorisesc aşa.

Păi, n-o să-ţi ia mult timp să ajungi la concluzia asta. Şi apoi Honor va deveni preferata ta, şi o să petreci timp cu

Cu drag,
Merit

ea, cu Sagan şi cu Utah, şi o să deveniri toţi patru prieteni la cataramă.

Mă înghionteşte cu umărul.

Încetează! Ce spui nu e atrăgător.

Izbucnesc în râs.

[redacted] ine. Nici ou fii ““dı

— foarte bine.

de asprUi n•ai dfi

— Dacă o să conţinu

... fiindcă n-o sa a să-ţi faci griji, Luck adauga•

Uitândb-se la

_ Ave„ niţ« nume ciudate. Care-i tat» de>

__ Uite cine vorbeşte! Tocmai tipul pe care il cheamă Lucld Ce-o S ta i» -pul manei tale când te-a bnteţa..

Îmi rest« vorbele imediat ce-mi ies pe gura ProbaW a uck toca o jeleşte, ia P» mine m-a lua gon pe dinaiar. ş, am adus vorba despre ea!

— Iartă-mă! A fost nepoliticos din partea mea.

— Nu-ţi face griji! A fost o femeie îngrozitoare. N-am mai văzut-o de ani întregi.

— Credeam că locuiai cu ea şi că ai venit aici pentru ca a murit.

Luck îşi arcuieşte o sprânceană.

— Nu. Ţi-am repetat ceea ce i-am zis Victoriei. De fapt, de când m-a dat soră-mea afară n-am avut o locuinţă stabilă. Am luat un autobuz până în Canada, ca să locuiesc acasă la un prieten. După câteva luni am făcut rost de un buletin fals şi de o slujbă pe un vas de croazieră. Asta am făcut în ultimii cinci ani.

— Ai lucrat pe vase de croazieră?

încuviinţează cu un gest al capului şi adaugă:

— Până acum am vizitat treizeci şi şase de ţări.

— Aşa se explică accentul tău amestecat.

Cu drag,
Merit

— Probabil. Mi-a plăcut să mă reinventez pe fiecare vas. Munca în sine şi programul erau monotone, aşa că la fiecare

câlătorie mă prefăceam că sunt o persoană diferită. Am reuşit $â imit vreo paisprezece accente diferite. Am făcut treaba asta

• t dc mult timp, încât acum sunt derutat când încerc să vorbesc normal.

îl fixez cu privirea pentru clipă. Luck se uită lung la apă.

__ Eşti... interesant.

îşi îndreaptă spatele şi îşi plesneşte genunchii cu palmele.

___ Da, se poate spune şi aşa, comentează el.

îsi scoate picioarele din piscină şi se ridică.

— Mă întorc repede.

Ia un prosop şi iese din sală. Mă uit după el până închide uşa în urma lui. Când îmi răsucesc capul, constat că Sagan a rămas singur în piscină. înoată spre mine. încerc să mă uit în altă parte, dar chestia asta mă face să mă simt şi mai stânjenită. Mă străduiesc să-l privesc drept în ochi şi să-mi domolesc bătăile inimii.

— De ce nu intri în apă? mă întreabă.

— Stăteam de vorbă cu Luck.

Stând aici, pe marginea piscinei, mă simt expusă. Sar în apă şi mă scufund până jos, apoi mă ridic. Când ajung în sfârşit la suprafaţă, îmi dau părul pe spate şi deschid ochii. Honor iese din sală.

— Unde se duce soră-mea?

— Are nevoie la toaletă.

Sagan se îndreaptă spre capătul cu apă mică al piscinei şi se aşază pe marginea interioară. Apa abia dacă are un metru

Cu drag,
Merit

şi jumătate, iar umerii lui sunt deasupra apei. Mă aşez lângă el, ca să nu fiu nevoită să-l privesc. Faţă de acum câteva clipe,

în sală s-a lăsat o linişte totală. Această constatare îmi i pulsul şi mai mult. Hotărăsc să destram tăcerea.

— Care-i povestea ta?

Se răsuceşte în apă, cu faţa la mine. Când zâmbeşte, stropi de apă se scurg de pe buzele lui.

— Poţi să te exprimi mai clar?

înghit cu greu nodul care mi s-a înţepenit în gât.

— De ce te-ai mutat cu noi?

— Te deranjează că locuiesc în aceeaşi casă cu tine?

Ridic din umeri şi zic:

— Honor are doar şaptesprezece ani. E cam devreme să locuiască împreună cu iubitul ei.

— Nu sunt iubitul ei.

O spune ca şi cum nu-l deranjează că soră-mea se află în căutarea unor alţi potenţiali iubiţi.

— Nu eşti suficient de muribund încât Honor să-şi dorească o relaţie serioasă?

Nu râde. Ştiam că n-o să se amuze. A fost o lovitură sub centură. Sunt recunoscătoare că revine în poziţia lui iniţială, cu spatele la perete. Mi-e mult mai uşor să discut cu Sagan dacă nu se află în câmpul meu vizual.

Tăcerea dintre noi mă deranjează. Mă pomenesc că-mi doresc ca Utah şi Honor să se întoarcă. încerc să aduc în discuţie un subiect care să-mi amintească mai puţin că se sărută cu Honor zilnic.

— De ce te cheamă Sagan? Părinţii tăi sunt fani ai

astronomului?

Mă priveşte cu ochi mari.

Cu dr4f.

împănat câ ftH '"*-J Carl Sa*an' NU'

, , dup* ^m' "" m'ar fi Jenn,aC S'J a?3'

t fa« nun.de de fotă al mamei mele.

RKlK braţele fi împing apa, stârnind *valuri.*

fiu ştiu toane multe despre Cari Sagan. *La un moment*

. ataa«a pemăsuţa noastrf de cafea o C3CK

X»ean Se numea *Cosmos.* O răsfoiam uneori, când eram mica.

'.. Am citit toate cărţile *pe care le-a scris. Omul ăla mi*

« pare fascinant, dar poate că-s subiectiv din cauza

ca avem acelaşi nume.

Dispare sub apă, *apoi revine la suprafaţă şi* îşi

netezeşte *pirul.*

__ Cart e celălalt prenume al tău, *Merit?*

__ *N-am alt prenume. Părinţii noştri au plănuit să aibă o*

fiică şi s-o boteze Honor Merit Voss. Dar noi eram două, aşa că ne-au dat fiecăreia câte unul dintre prenumele acelea. Nu s-au mai sinchisit să caute altele.

Mă *priveşte pătrunzător, cu capul înclinat intr-o parte* şi cu o expresie plină de *curiozitate.*

— *Ce-i?* îl întreb.

îmi surâde.

Ai un *punct maro* în *ochiul drept. Honor nu-l are.* *surprinsa* că a observat. Foane puţini oameni bagă de seamă acest detaliu. De fapt, nu-mi aduc aminte să fi scos

cineva “ evidenţă diferenţa asta dintre mine fi Honor. Sagan are un «mţ al observaţiei foarte ascuţit. Mă gândesc ia desenul pe care »m găsit m caietul lui ?i la ce l-a determinat să ne deseneze pe

P pe Honor injunghiindu-ne reciproc pe la spate. Mă

poate că am prea multe să-i spun şi nu ştiu de unde să
încep îmi zâmbeşte admirativ preţ de o clipă, apoi
ridica o m*

— De când ne-am cunoscut, acum mi-ai vorbit cel mult, spune el într-o doară.

Spre deosebire de degetele lui, senzaţia atingerii îmi zăboveşte pe piele. Iar privirea lui pătrunzătoare nu se desprinde de mine. încă simt fiorii care mi-au străbătut braţul în clipa când mi-a atins obrazul.

Dau aprobator din cap, puţin ruşinată de comentariul lui.

— Mda. Nu sunt vorbăreaţă.
>

— Am observat.

Simt două lucruri în acelaşi timp. Mai întâi, atracţia mea puternica faţă de el. Este atât de grea, încât aduce cu o ancoră care vrea să mă tragă sub apă. Dar simt şi că vreau să-i iau apărarea lui Honor. Dacă eu aş avea un iubit, iar tipul respectiv ar atinge obrazul soră-mii aşa cum Sagan tocmai l-a atins pe al meu, aş considera că e un gest foarte nepotrivit.

■ Nu poţi controla atracţia pe care o simţi faţă de cineva, însă poţi controla ceea ce faci cu privire la persoana respectivă. Cu siguranţă, ar fi trebuit să se stăpânească şi să nu facă gestul de a-mi da laoparte

părul de pe obraz, în timp ce mă fixează cu privirea. Din clipa în care am aflat ca Sagan e iubitul lui Honor, am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să mă opun atracţiei faţă de el, din respect pentru soră-mea. Numai că el

Cu drag,
Merit

nu pare să se opună atracţiei. Acum mă priveşte de parcă vrea sâ mă tragă sub apă şi să mă sărute.

Arunc o privire spre uşă, dorindu-mi să se întoarcă unul dintre ceilalţi. Nu-mi pasă care. În această clipă aş suporta până şi prezenţa lui Utah. E sufocant să fiu doar cu Sagan în aceeaşi încăpere.

îmi întorc iar faţa spre el şi mă străduiesc să-i pun mai multe întrebări. Poate că aşa o să descopăr ceva îngrozitor despre el, un amănunt care o să-mi schimbe sentimentele.

— N-ai zis de ce te-ai mutat la noi.

Sagan îmi zâmbeşte crispat.

— E o poveste cam deprimantă.

— M-ai făcut şi mai curioasă.

Mă priveşte pe sub gene, de parcă încearcă să-şi dea seama dacă poate să aibă încredere în mine. Apoi îmi oferă un răspuns concis:

— în prezent, situaţia familiei mele este cam complicată.

— Vrei să zici că ai tăi sunt mai îngrozitori decât ai mei?

— Ai tăi nu-s aşa de răi.

Bineînţeles că are impresia asta, din moment ce Sagan nu e obligat să locuiască în Dollar Vbss, împreună cu noi. El s-a mutat la noi acasă de bunăvoie.

I-o întorc:

— Din punctul meu de vedere, familia mea nu-i prea brează.

Nu reuşesc să-i citesc pe chip ce gândeşte. Sagan se uită la mine la fel de calm precum apa liniştită din jurul nostru. Genunchii ni se ating uşor. Din nou, mă trece un fior. Când

Cu drag,
Merit

privirea lui îmi poposeşte pe buze, observ că şi lui i s-a făcut

pielea de găină pe braţe. A avut exact aceeaşi reacţie fizica în ziua când m-a confundat cu Honor. Sărutandu-mă, a naştere unui monstru în interiorul meu. Aş vrea fie să se îndepărteze de mine cu caţiva kilometri, fie să sară pe mine.

Exact aşa cum sare acum, nerăbdător să răspundă la telefon Acum Sagan e aici, iar în secunda următoare pleacă.

A sărit din piscină imediat ce mobilul lui a început sa sune. N-am mai văzut pe cineva care se agită aşa de tare când primeşte un apel. Vreau să aflu explicaţia, dar totodată sper sa nu aflu niciodată, pentru că asta ar presupune să purtăm încă o discuţie.

>

Sagan răspunde la telefon şi iese din încăpere. Am rămas singură. Mi se pare cam sinistru, aşa că ies din apă şi mă şterg cu ultimul prosop rămas. Iau cârdul de acces şi lucrurile mele, apoi mă duc la baie, să mă schimb.

Honor tocmai s-a machiat, iar acum se piaptănă în faţa oglinzii de deasupra chiuvetei. Deja s-a schimbat în hainele de drum.

— Toată lumea e gata de plecare? mă întreabă.

— Absolut!

Intru într-o cabină şi închid usa în urma mea.

> >

— Pe mine mă găsiţi în maşină, mă anunţă soră-mea, după care iese din baie.

Mă schimb de haine, însă nu mă sinchisesc să mă

pieptăn şi nici să mă machiez, aşa cum a făcut Honor. Pur şi simplu nu-mi pasă de toate astea la fel de mult cum îi pasă ei.

Când mă duc la recepţie, ca să restitui cârdul de acces, îl văd pe Sagan în hol. încă vorbeşte Ia telefon. Honor îi întinde

Cu drag,
Merii

hiinde lui. El îi zâmbeşte, după care intră în toaletă. Honor şi Utah ies împreună din hotel. Din nou, rămân singură. Recepţionera nu e nicăieri. O strig.

— Angela!

Bat darabana cu cârdul în tejghea.

Ar trebui să las cârdul aici şi să plec sau ar fi bine să aştept până se întoarce?

— Vin acum! răspunde Angela, pe un ton suspect de vesel.

Uşa unui birou se deschide, iar ea apare zâmbind cam prea larg. îşi trece degetele prin păr, ca să-l aranjeze.

— Am venit să-ţi dau cârdul înapoi.

Pun cârdul pe tejghea şi sunt pe punctul de a mă îndrepta spre ieşire, dar mă opresc când văd că Luck iese din biroul din care Angela a ieşit adineauri. E îmbrăcat cu aceiaşi pantaloni scurţi pe care i-a avut la piscină. Mă uit la Angela, însă ea îşi fereşte privirea şi îşi bagă poalele cămăşii în betelia fustei. Mă uit iar la Luck.

— Toată lumea e gata de plecare? întreabă el relaxat, de parcă n-aş fi întrerupt activitatea care, până acum câteva secunde, se desfăşura în biroul ăla.

Aprob din cap, în tăcere. Mă îndepărtez. Am rămas fără cuvinte.

Oare chiar s-a întâmplat asta?

Acum un sfert de oră, eu şi Luck purtam o discuţie, apoi s-a ridicat şi a plecat. Cum a reuşit, într-un sfert de oră, să facă sex în biroul unui hotel, cu o ţipă pe care nici măcar n-o cunoaşte?

Cu drag,
Merii

Sunt furioasă. Nu-mi pasă absolut deloc cu cine se culcă Luck. La urma urmei, nici măcar nu-l cunosc. M-am înfuriat

mai degrabă pentru că habar n-am cum este sa fac* prin cap nu-mi trece cum ar fi să mi-o trag pe repedea cu un tip pe care abia l-am cunoscut. Sexul mi se pare 0 ' tie foarte importantă. Ar trebui să aibă loc abia du 7^ luni de relaţie, însă Luck a reuşit să ajungă la ace^sU^

Portiera minivanului e deschisă. Honor stă pe unul dintre locurile din mijloc. l-l las pe celălalt lui Sagan şi mă aşez în spate. În clipa asta n-am chef să stau lângă cineva.

Sagan iese din hotel şi se aşază pe locul din faţă.

— Unde e Luck? îl întreabă Honor.

— Se îmbracă.

— A fost reţinut, adaug eu. Era ocupat să i-o tragă Angeld în biroul din spate.

Honor se răsuceşte spre mine şi face ochii mari.

— Nu se poate! Angela e iubita lui Russell!

Chiar nu-mi pasă.

— Pe bune? se miră Utah. Russell e fratele mai mic al lui

Shannon, nu?

Honor se răsuceşte spre el şi explică:

— Angela şi Russell sunt împreună de vreo doi ani. Nu pot să cred ca Angela i-ar face una ca asta!

Din replica ei deduc că o deranjează ideea că Angela îşi înşală iubitul, şi totuşi tonul lui Honor inspiră o anumiu veselie cu privire la

posibilitatea unei asemenea trădări. De când o ştiu, Honor se dă în vânt după bârfe. E una dine numeroasele trăsături pe care le are în comun cu Utah.

Cu drag,
Meri

în-r-un Luck se întoarce la maşină. î?i pune cen- ^Jiat ce se asază. Când închide portiera din dreptul hn. Honor nu pierde vremea şi il întreabă pe loc:

. .. Tocmai ai făcut sex cu Angela?

luck se întoarce imediat spre mine.

_ pc bune. Merit? Le-ai zis?

Acum mă simt vinovată că l-am dat de gol. Pare că am venit la maşină cu bârfa-n dinţi, însă adevărul e că le-am spus pentru că eram... Nu ştiu. Oare de ce le-am spus?

Luck se răsuceşte iar cu spatele la mine.

__ N-o să vă zic nimic despre ce s-a întâmplat.

__Angela are un iubit, subliniază Honor.

— E de-a dreptul adorabil! comentează Luck, neimpresionat.

— O să ne înrăutăţeşti situaţia, adaugă soră-mea.

— Ce vrei să spui?

— Din cauza tatei şi a Victoriei, familia Vbss are deja o reputaţie oribilă în oraş. Acum ai mai apărut şi tu în peisaj şi, pe deasupra, eşti un afemeiat.

Luck izbucneşte în râs.

— În oraşul ăsta oamenii nu fac sex?

îi răspund:

Ba da. Numai că de obicei le ia mai mult de un minut ca sâ se cunoască.

■— Păi, pentru mine sexul nu e aşa o mare chestie cum e pentru voi.

- – Dar dacă pentru Angela e o mare chestie? insistă Honor.
Luck îşi dă ochii peste cap.

— Crede -mă, pentru ea n-a însemnat nimic. *Cu drag, Merit*

— Asta spune multe despre performanţa ta sexuală, mentez eu, râzând pe Cr>. înfundate.

Luck se agaţă de speteaza scaunului şi se răsuceşte iar • mine. în privirea lui se citeşte o provocare.

— Merit, că tot veni vorba de sex... Ai făcut SPY • cu tlpu| ăla de care eşti amorezată? Cum ziceai că îl cheamă?

Clatin din cap, rugându-l fără cuvinte să-şi ţină gură dau seama că l-am supărat când am început conversaţia ast Poate c-o să pomenească numele lui Sagan, ca să se răzb pe mine.

Luck mijeşte ochii la mine şi zice:

— Pari cam stânjenită. Eşti virgină, Merit?

Din păcate, probabil că sunt singura persoană virgină dintre cei de faţă. Oricum, n-o să discut aşa ceva cu nimeni din maşina asta.

— Eşti virgină? repetă Luck.

— încetează! izbucneşte Sagan.

A vorbit pe un ton şocant de autoritar.

Luck ridică dintr-o sprânceană, apoi se răsuceşte iar cu spatele la mine. Sagan se uită în oglinda retrovizoare şi îmi întâlneşte privirea. Habar nu am ce gânduri îi trec prin minte, dar nu par să-mi fie favorabile. Păstrează contactul vizual pentru câteva secunde, apoi îşi fereşte privirea. închid ochii şi îmi apăs fruntea de spătarul scaunului pe care stă Luck.

N-ar fi trebuit să vin cu ei în seara asta. Nu petrec

timp cu fraţii mei pentru că niciodată nu se termină cu bine.

„ ¿s of«*

^J^xa seara. Saga« a fose *- ¡»w Jt''''' P“H p baic proprîC,

• J a înck s-au spălat acolo- cana *

2 a caldă. N-am putut nici măcar să-nu spăl păi a M nu-mi pasă. O să fac duş mâine, după ce

pieţei toţi dc~acasa.

Am soas din sertar desenul pe care Sagan l-a făcut azi-di- nw:i. L-tun lipit pe perete, lângă patul meu. Am hotărât că '■râu s nu uit la el tot timpul. Exact asta fac acum, aşezată pe podea, lipidi de peretele care separă camera mea de cea a iu Honx Ea p Sagan tocmai au început să se certe. Vreau să ş^o^d. Dar deslu^ doar [rintutb a £, ■ p«A Honor cita C1K ridici lmu/ – >“““ «¡«d n runoxurl smgj a

Sagan vorbeşte calm. Nu-mi dau seama care-i Honor îi zice:

— Vorbeşti de parc-ai fi taică-miu.

Sagan adaugă ceva, apoi ea îşi iese cu totul din pepenj

— Ba nu sunt! urlă soră-mea. îl ştiu de dinainte • cunosc pe tine, deci nu încerca să mă faci să mă simt vinoy •> Aoleu!

Nu-i deloc a bună.

După câteva secunde, uşa de la camera ei se trânteşte h fel şi uşa camerei lui Sagan. Cineva bate la mine la uşă

Tâsnesc imediat în picioare. Bănuiesc că Honor e *m*

CâŢf CCd

bate. Nici în ruptul capului nu vreau să mă vadă stând pe podea, aproape de perete, trăgând cu urechea la discuţia lor

Deschid uşa, dar nu îl văd pe Honor, ci pe Luck.

— Ah! Bună!

— Pot să intru?

Deschid uşa mai larg. Intră şi îşi roteşte privirea prin cameră. închid uşa. Poartă o pereche de pantaloni de trening bleumarin şi şosete desperecheate. Nu are tricou pe el, în schimb şi-a pus o eşarfa la gât.

— De ce porţi eşarfa?

— E rece la mine în cameră.

— Şi de ce nu te îmbraci cu un tricou?

— Toate hainele mele sunt la spălat.

O spune atât de firesc, de parcă e complet normal să porp o eşarfa în timp ce eşti la bustul gol. Se trânteşte în patul meu şi îşi sprijină capul în palmă.

— Eşti supărată pe mine?

Mă aşez şi eu pe pat, rezemată de tăblie.

___ Nu. De ce întrebi?

Luck se lasă pe spate, apoi vede desenul pe care l-am lipit pe perete. întinde o mână şi îl atinge.

— Lumea din casa asta nu mă prea place.

Pufnesc în râs.

— în cazul ăsta, bine-ai venit în club!

Continuă să-şi plimbe degetul pe desen.

— Sagan a făcut desenul ăsta pentru tine?

— Mda.

Nu ştiu de ce, răspunsul meu este însoţit de un mic sentiment de vină. Poate că Sagan nu ar trebui să facă desene pentru sora iubitei lui. Ştiu că pentru că el să deseneze a fost ceva inocent, însă reacţia mea la gestul lui a fost oricum, numai inocentă nu. Faptul că mi-a dăruit desenul m-a făcut să-l îndrăgesc şi mai mult.

— înţeleg de ce îl placi, spune Luck, apoi se aşază iar pe o parte. Flirtează cu tine?

îi răspund imediat:

— Nu. Sagan o place pe Honor. Mă îndoiesc că mă bagă în seamă.

— Eşti oarbă? Nu erai în maşină ceva mai devreme, când a sărit în apărarea ta?

— Nu a sărit în apărarea mea. Voia pur şi simplu să nu mai vorbim despre sex.

Luck scutură din cap, nemulţumit de explicaţia mea.

— A devenit defensiv când te-am întrebat dacă eşti virgină.

Cu drag,
Merit

S-ar putea să-ţi împărtăşească sentimentele.

Habar n-are despre ce vorbeşte. Luck locuieşte în ca$ₐ de mai puţin de o zi.

— Sagan nu mă apăra pe mine.

__ Bine. Poţi să-mi împrumuţi un tricou?

— Caută în dulap!

Luck se ridică din pat şi se duce la dulapul meu. Răscoleşte o vreme printre haine.

— Acum pricep de ce eşti virgină. N-ai altceva de îmbrăcat decât tricouri plictisitoare?

Aleg să-i ignor insulta.

— Nu cred că am. îmi plac tricourile.

Scoate de pe umeraş unul dintre tricourile mele preferate şi îl trage peste cap. E un tricou violet pe care scrie: „întreabă-mă despre tricoul meu violet!”. Eşarfa rămâne la locul ei. Luck se aşază iar pe pat şi se sprijină de tăblie, lângă mine.

— N-am zis că sunt virgină.

îşi sprijină bărbia pe un umăr şi mă pironeşte cu privirea, rânjind.

— Nici nu-i nevoie să negi. Te agiţi de fiecare dată când pronunţ cuvântul „virgină”.

îmi dau ochii peste cap şi comentez în zeflemea:

— Te pomeneşti c-oi fi vreun expert? Cu câţi oameni ai făcut sex?

— Cu patruzeci şi doi.

— Vorbesc serios, Luck.

— Şi eu.

— Ai făcut sex de patruzeci şi două de ori?

— Nu. M-ai întrebat cu câţi oameni am făcut sex. Răspunsul este „patruzeci ţi doi”. Sex am făcut de 332 de ori.

Izbucnesc în râs.

— Ce mincinos eşti!

— Pot să-ţi demonstrez.

— Chiar te rog!

Sare din pat şi iese din camera mea. în absenţa lui, încerc să-mi imaginez cum este posibil ca o persoană să se culce cu atâţia oameni, ba chiar să mai ştie cu precizie de cate ori a făcut sex.

Luck mi se pare din ce în ce mai straniu.

Se întoarce. închide uşa, apoi se aşază în acelaşi loc. A adus cu el un carneţel jerpelit.

— Să ştii că ţin evidenţa, îmi zice.

Deschide carneţelul la prima pagină. Pe partea stângă sunt înşirate iniţiale, în mijloc sunt însemnate nume de locuri, iar partea din dreapta e rezervată pentru date. îi iau carneţelul din mână.

ÎI răsfoiesc şi citesc câteva rânduri.

P.K., cabinele echipajului, 7 noiembrie 2013
A. Vf, *puntea cu piscină, 13 noiembrie 2013.*
A. V., puntea cu piscină, 14 noiembrie 2013.
B. N., hotel, în Cabo, 1 decembrie 2013.

Continui să răsfoiesc carneţelul: 2014, 2015, 2016.

Cu drag,
Merit

— Dumnezeule! Luck, eşti bolnav la cap!

El îmi smulge carneţelul dintre degete.

— Ba nu.

Scutur din cap, uluită.

— De ce ţii o asemenea evidenţă?

Luck ridică din umeri.

— Habar n-am. îmi place să fac sex. M-am gând, poate, într-o zi, o să dobor un record mondial sau voi vrea^ scriu o carte despre aventurile mele. Să tin evidenta . ** [11] ma ajutj să-mi amintesc totul.

îi iau din nou carneţelul din mână şi îl deschid la ulti pagină. Caut ultima însemnare. Bineînţeles, deja a adăugat o pe Angela, cu tot cu data de azi. Dar nu a scris decât litera A îmi explică:

— Nu i-am reţinut numele de familie.

Iau un pix de pe noptieră şi i-l întind.

— Numele ei de familie este „Capicci”.

Zâmbeşte şi adaugă litera C pe pagină.

— Mersi!

Pune pixul şi carneţelul pe pat, după care îşi lasă capul pe spate.

— Ai fost îndrăgostit de vreunul dintre oamenii ăştia?

— N-am avut parte de dragoste împărtăşită.

Oftez.

— Ştiu cum e.

Tăcem pentru un moment. Luck spune:

— Mulţumesc pentru tricou, Merit! Mă duc la culcare.

Mâine trebuie să-mi caut o slujbă.

Ce ciudat! Chiar îmi place compania lui.

— Stai puţin!

Cu Jrag,
Merit

• «captă să continui. După *expresia pe «**n pe*

chip, ¡Şi *dă se3mS Sa ‘ PU"*

■ute Întrebarea, ca să nu-mi /as timp să mă răz-

_ *an, ʻ* fa' PnD” ““ p'”,r“ -a
_ torn.» «™»“ rid' Luck' Pam ”

chiar aşa *de rău.*

_ *Ştia* că erai *virgin?*

_ Nu. Nici *măcar nu vorbea engleza. O chema fiindcă eram nou-venit la bord, doamnele din echipaj se dădeau în vânt după mine. Toată treaba n-a durat mat mult de treizeci de secunde.*

— Ah! Ce jenant!

Ridică din umeri.

— Aşa a fost atunci, dar prima dată e foarte aiurea pentru toţi. Mai târziu am devenit mai priceput. Şi după câţiva ani m-am revanşat faţă de ea, deci mi-am răscumpărat lipsa de performanţă.

Dc ce crezi că pentru toată lumea prima experienţă sexuală e nasoală?

Se uitâ în gol, dus pe gânduri.

- Nu jou. Fo«e iindeă sum multe ajteptări la mljloo “'Ji P”

””IS '">P™2 P«rde™

^^»--b«„fa(lgata!Cu)câ·te;u —peotmtiue.oa „ nufcima|·

. d.«l eu««!» “ placi- poţi

P ' „speciv«! t«l » 81 s“n'e",,a' să faci sex cu • i
surprinzator, explicaţia lui
îi cântec ia^^ndesc cum o s- fie primaMr. Luck are logica.
vârstă. Urăsc să-mi
fac
pentru mine, cu întâmple niciodată, că o să imbă-
griji că e posi > » de sex> de dragoste sau de relaţii. Nu

HX, NU- ml »«W«“ *“ci ““

X Z»‘»ai,t“_şi_cu si6U,“‚ă' “nt “ L”dc u
nu-mi explic ce s-a întâmplat azi între el şi Angela. Nu pric
cum de poţi să cunoşti pe cineva, iar după câteva minute să ai
o experienţă atât de intimă cu respectivul.

Poate că nu reuşesc să înţeleg fiindcă pun semnul egal între intimitate şi sex.

— Mai ai întrebări?

— Nu. Cred că am pus suficiente cât să mă ţină trează în noaptea asta.

Luck râde şi se ridică. înainte să iasă din camera mea, se opreşte în faţa raftului meu cu trofee. îl ia în mână pe cel pentru primul loc la scrimă.

Mă priveşte bănuitor.

— Scrimă?

îl pune la loc, apoi citeşte plăcuţele de pe celelalte trofee, îmi aruncă o căutătură peste umăr, cu sprâncenele ridicate.

— Ai câştigat chiar tu vreunul dintre trofeele astea?

Zâmbesc.

— Defineşte „a câştiga’*!

pm» dr

aparat de ras? Sunt la duş şt al meu s-a rup .

Exasperată, îmi dau ochii peste cap şi trântesc mobilul pe „t. De *ce are nevoie să se radă pe picioare’ Nimem n-o sa observe că e păroasă. La urma urmei, mama nu interacponeaza cu nimeni!*

Iau un aparat de ras din baie şi mă duc în A Patra Secţiune. Intru în baia ei micuţă şi i-l întind pe deasupra perdelei de duş.

— Mersi, scumpo! Dacă tot eşti aici, vrei să duci la etaj farfuriile de pe frigider?

Închid uşa băii. Vad un teanc de farfurii pe minifrigiderul ci. S-au strâns de câteva zile. Sunt curate, deşi nu are chiuvetă de bucătărie. Probabil le-a spălat în cea de la baie.

S-ar putea crede că mama îşi *doreşte cu disperare să aibă propria bucătărie. Nu înţeleg de ce* mai locuieşte aici. *Ar putea sa se mute în casa pe care o renovează Utah. Ar putea să* 56 *încuie în dormitorul de la etai d* w m.

....

exact mm f ■ ■ - , ş 31 ,asa nici odată,

“ “ f’"

«eh c Hb„ M de

X. X“i *

w a • ”

1 CU atat mai Puţin *pentru* ea.

în timp ce mă îndrept spre scară cu farfuriile ei în observ nişte medicamente pe măsuţa de lângă canapea [) când mă ştiu, mama înghite tot felul de pastile: pilu]e cancer, analgezice pentru spate, pastile pentru anxietate Mj uit spre baie, ca să mă asigur că uşa încă e închisă. Las farfo riile pe canapea şi iau un flacon de medicamente. Sunt cele pe care le foloseşte pentru durere.

Mâna începe să-mi tremure când deschid flaconul. Mereu păţesc aşa când cobor aici şi iau câteva pastile. De fiecare data mi-e teamă c-o să mă prindă sau că va observa că îi lipsesc câteva. Dar, cum în casa Dollar Voss locuiesc mulţi adolescenţi

>

’ i-ar fi imposibil să ştie care dintre noi le-a furat.

îmi pun câteva pastile în palmă, apoi le strecor în buzunar. Las flaconul în acelaşi loc în care l-am găsit şi duc farfuriile la bucătărie. Mă îndrept iute spre camera mea. Scot pastilele din buzunar şi le număr. Sunt opt. Niciodată n-am şterpelit atât de multe. Prefer să iau mai puţine, ca să nu bată la ochi. Flaconul era aproape plin, deci poate că mama n-o să observe că, dintr-odată, i-au dispărut opt.

Mă duc la şifonier. Scot flaconul cu pastile, pe care l-am dosit într-o gheată neagră. Le ascund aici încă de când am început să le fur. Honor detestă ghetele astea, deci nu-mi fac griji c-o să le ia cu împrumut şi că o să-

mi găsească „rezerva . Deschid un flacon de Tylenol şi adaug cele opt pastile la celelalte douăzeci furate.

De fapt, n-am înghiţit niciodată vreuna dintre pilulele pe care le şterpelesc. Drept să spun, nici măcar nu ştiu de ce le fur. N-am nici cea mai mică intenţie să devin dependentă de

Cu drag,
Merit

medicamente, ca mama. Cred câ le iau pur şi simplu de ciudă. Va cum s-a întâmplat cu trofeul pe care l-am luat din camera lui Waldrup.

□e obicei nu fur. în puţinele ocazii când am facut-o, a fost pur şi simplu o manifestare a furiei mele. Odată, am furat de la Victoria două seturi de uniforme medicale cu tematică de Sfanţul Valentin. Nu voiam să le port, dar gândul că nici *ea* nu mai putea să le poarte a făcut să merite efortul de-a le fura. Le-am donat unui magazin secondhand şi m-am făcut că plouă atunci când ne-a întrebat pe toţi dacă i-am văzut uniformele roz, cu inimioare.

Cu excepţia trofeului lui Drew Waldrup, a uniformelor medicale şi a pastilelor, n-am furat nimic, de la nimeni. Nu că n-aş avea acest impuls. Mă tot întreb cum ar fi să-i fur iubitul lui Honor.

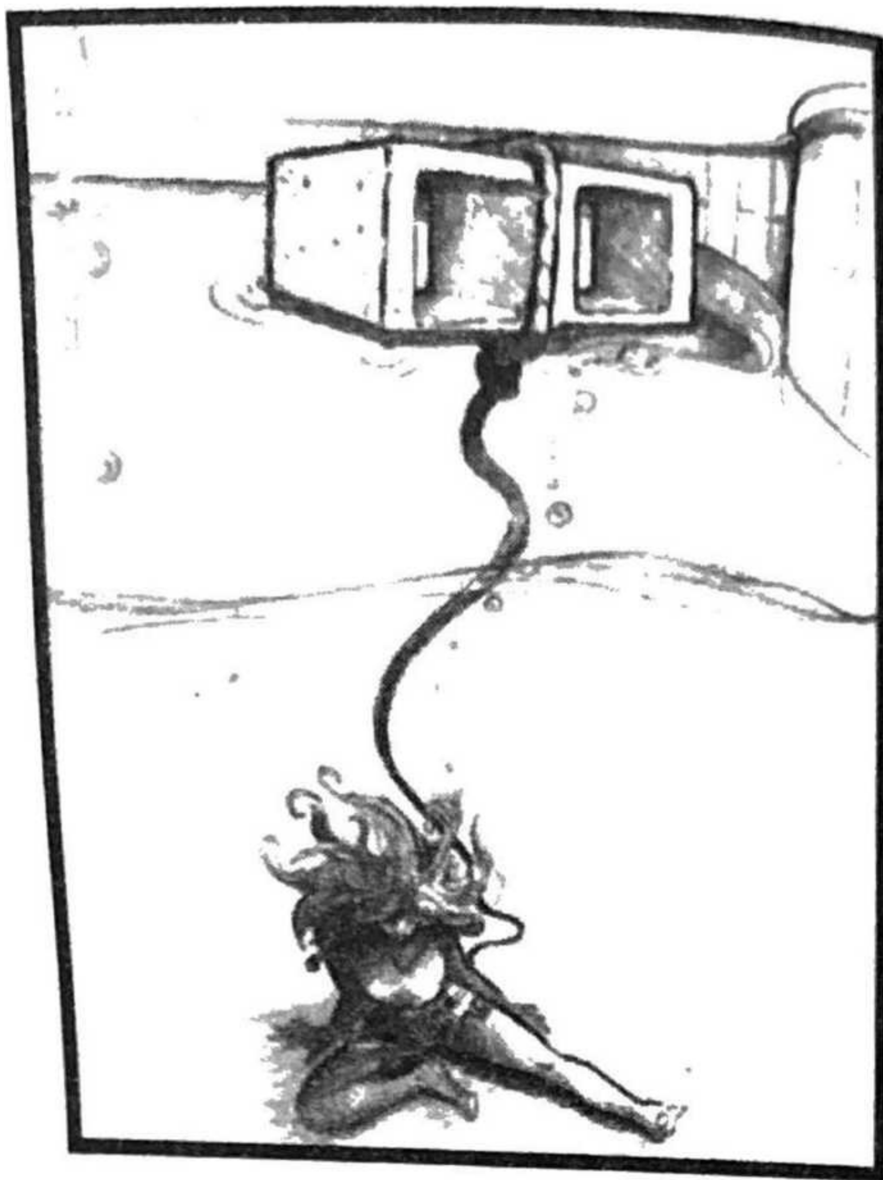
Pun gheata la loc şi închid uşa şifonierului. În drum spre pat, lovesc cu piciorul în ceva. Pe podea observ o bucată de hârtie. O ridic şi o întorc.

Având în vedere că Sagan a strecurat hârtia pe sub uşa mea, nu pe sub a lui Honor, bănuiesc că fata din desen mă reprezintă pe mine. În desen, stau la fundul unei piscine. Am o sfoară legată în jurul taliei, iar celălalt capăt e prins de un bolţar. Răsucesc hârtia şi

Cu drag,
Merit

citesc cuvintele.

„Scufundare pentru o gură de aer.”

Mă aşez pe pat, cu ochii la desenul lui. Scufundare pentru o gură de aer? Ce-o fi însemnând asta? De ce a desenat aşa ceva?

Imediat, ies din cameră şi bat la usa lui.

> >

Vocea răsună de dinăuntru:

— Poţi să intri. Uşa e deschisă.

Sagan stă pe pat, cu caietul de schiţe în poală. Când ridici privirea şi mă vede, îl strânge iute la piept.

îi arăt desenul.

— Ce înseamnă asta?

Mă priveşte o clipă, apoi îşi îndreaptă iar atenţia

asap desenului din poală.

— Uneori îmi vin idei şi le aştern pe hârtie.

— Ai făcut un desen în care mă înec! Ar trebui să mă calmă?

__ Nu e un desen în care te îneci.

— Arund, ce reprezintă?

Sagan **oftează. Dă** deoparte caietul din poală şi se ridica din **par** Nu poartă tricou, iar ăsta e singurul lucru asupra căruia **mă** pot concentra. Vine spre mine. Am atat de multe **gânduri, iar cu** cât se apropie Sagan mai mult de mine, cu atat mai tare se învălmăşesc. Se opreşte în faţa mea, îmi ia desenul din mâini, dar continuă să mă privească în ochi.

— Sunt încântat că îţi plac desenele mele, Merit. Am crezut câ o să-ţi placă şi ăsta. Nu reprezintă nimic.

Pune desenul pe comodă şi se întoarce în pat. Ia din nou caietul în poală şi continuă ceea ce facea înainte să-l întrerup.

încerc sa trec peste stânjeneală. De ce vrea să lase impresia că am reacţionat exagerat?

Mă răsucesc spre uşă, dar apoi mă duc la comodă şi iau desenul. După ce ies din camera lui, trântesc uşa cam tare. Asta îmi sporeşte senzaţia de ruşine.

Lipesc desenul lângă cel pe care l-a făcut azi-dimineaţă. Nu-mi convine că m-a desenat de două ori astăzi. Aş prefera să mă ignore, nu să fiu în centrul atenţiei sale artistice.

Capitolul opt

Azi-dimincaţă nici măcar nu m-am pi ci acut r- o

cesc să merg ia şcoală. I-am auzit pe toţi agitându-se, stârnind obişnuitul iureş al familiei Voss, dar am rămas în pat. Mă mir că Honor şi Utah nu m-au pârât deja tatei

şcoală în ultimele două săptămâni. M-au bătut la cap vreo două zile în legătură cu chiulul, însă, c-am chiulit de la

nu-i ascult, n-au mai pomenit nimic despre subiectul ăsta.

Nimeni nu mi-a bătut la usă ca să întrebe unde sunt. Nici

>

măcar tata.

Mă întreb: dacă aş fugi de acasă, ar observa vreunul dintre **ei absenţa mea?**

Probabil că da. Numai că i-ar durea în cot.

Întind o mână sub pernă, după telefon. Vreau să văd cât e ceasul. Am primit un mesaj de la tata, acum o oră.

Cowboys au pierdut azi-noapte. Tu eşti de vinâ.

Te rog sâ-l dezbraci pe Isus şi sâ-i arzi hainele imediat ce vii de la şcoalâl

Ştiu că încearcă să fie amuzant, dar presupunerea k că în momentul ăsta sunt la şcoală anulează rnt.

- \r ■ ■ '

jului. Parca noi, copiii Voss, nici n-am avea părinţi mamă care locuieşte la subsol şi un tată care trâiest lui. în casa asta nimeni nu are habar ce li se înr^ i.

E puţin trecut de prânz. Mă îmbrac şi mă duc să de mâncare prin bucătărie. Acolo nu e nimeni Am 2** că uşa de la camera lui Luck e deschisă. Deduc că a pleo^ caute o slujbă, aşa cum mi-a zis aseară. **

Mănânc un sendviş. După aceea intru în garai „ – • scara. Următoarea sarbatoare este Ziua Recunoştinţei, dar prea am chef să-l costumez pe Isus. Duc scara în sufragerie şi încep să desprind banda adezivă care ţine trofeul lipit de încheietura statuii.

Deodată, se deschide uşa care dă spre subsol. Sper s-o vâd pe mama ieşind de acolo, dar nu apare ea.

Ci tata.

închide încet uşa, apoi se îndreaptă spre blatul de bucătărie şi bea apă dintr-o sticlă. Işi bagă cămaşa în betelia pantalonilor, îşi ia geaca de pe spătarul unui scaun şi se duce la uşi 0 deschide şi, exact înainte s-o închidă, mă observă.

Parcă am fi văzut amândoi o fantomă.

Aruncă o privire spre uşa de la subsol, apoi se uită iar b mine.

Ce-a căutat la subsol?

De ce şi-a băgat cămaşa în pantaloni?

De ce arată foarte vinovat?

- « „ironită în loc. într-o mână ţin trofeul de fot- Ani rantas p» w • w 1w • •

■ r în cealaltă, pălăria-brânză. Fata parca a prins rădăcini, în cek d*n urmă’ Se Ukă în pământ- Dă Să închidă u?a> pe urmă se răzgândeşte.

Se uită la mine.

— Merit.

îmi pronunţă numele cu voce sfioasă, plină de regret.

Nu scot o vorbă.

Tata nu mai adaugă nimic. În cele din urmă, închide uşa şi mă lasă singură cu Cheesus Christ.

îmi ia câteva clipe să mă dezmeticesc. Cobor de pe scară. Mă aşez pe canapea, holbându-mă la uşa care dă spre subsol.

Oare tata tocmai a făcut sex cu mama?

Iar maică-mea l-a lăsat?

Nu pot să pricep pe deplin ce s-a întâmplat adineauri. Pur şi simplu mi-e imposibil.

Străbat iute Prima Secţiune şi deschid uşa Secţiunii A Patra. Cobor în grabă treptele spre subsol. O surprind pe mama tră- gându-şi fermoarul rochiei. Mă uit la patul ei în dezordine, apoi la părul ciufulit şi la obrajii ei îmbujoraţi.

— Tocmai te-ai culcat cu el?

La auzul cuvintelor mele, mama pare la fel de şocată pre- cum era tata, acum câteva minute.

— Poftim?

Fac semn spre scări.

— L-am văzut adineauri pe tata, când ieşea de aici. Nici măcar n-a fost în stare să mă privească în ochi.

Mama se aşază pe pat, stupefiată.

— Merit, eşti prea tânără ca să înţelegi unele lucruri.

Pufnesc în râs.

— Vârsta n-are nicio importanţă în caz j Chiar iaci sex cu tata, deşi el doarme în pat cu y.^’ care noapte? De-asta refuzi să te muţi? Crezi • sească de dragul tău? 0 sı⚬

pâ^

Mama se ridică şi trece pe lângă mine, îndreptând baie. Se uită în oglindă şi îşi şterge urmele de rimei d

— încerci să-l recucereşti? De-asta te îmbraci fiecare zi? Ifi

Se răsuceşte iute pe călcâie. Face un pas în fată

— Sunt mama ta! Nu-ţi permit să-mi vorbeşti r„ • cu atata obrăznicie!

Mă stric de râs.

— Pe bune? Te consideri mamă?

Nu mai suport s-o văd. Mă întorc spre trepte. Când ajung la jumătatea scării, mă întorc şi cobor două trepte. Ea stă în capătul de jos şi mă priveşte.

— De când aveam doisprezece ani, nu mi-ai mai fost mamă. Niciunuia dintre noi nu i-ai fost mamă! Iar acum am aflat de ce: pentru că nu ţi-a păsat decât de tata!

Urc treptele în fugă. Mama strigă după mine, dar nu mâ întorc. Chiar înainte să trântesc uşa, urlu:

— Nu-ţi mai trebuie decât nişte pisici ca sa fii nebună sadea!

Revin în camera mea. Mă arunc pe pat şi îmi verific mesa jele de pe telefon. Am primit două: unul de la tata, iar celăl de la Honor.

Cu drag,
Merit

Tata: îmi pare râu câ ai vâzut asta. Te rog, hai sâ vorbim înainte sâ tragi vreo concluzie!

îl Ş^rg.

Honor: Ai putea sâ mâ acoperi mâine-searâ?

Minunat! încă un partener mincinos în plină formare. Aşchia nu sare departe de trunchi.

Eu: în faja cui sâ te acopâr? A tatei sau a lui Sagan?
Honor: A ambilor̂. I|i explic mai încolo ce planuri am. Acum trebuie sâ las telefonul din mânâ.

îmi pun mobilul sub pernă. Sunt curioasă ce ascunde ea de Sagan. După cum s-au certat aseară, cred că are legătură cu un tip. Sunt sigură că unul dintre prietenii ei online e pe moarte şi că soră-mea vrea să-i fie alături, dar Sagan nu e de acord.

Jur că am cea mai îngrozitoare familie! Nu e de mirare că ne urăsc atât de mulţi oameni.

Mă întorc pe o parte, cu faţa la perete. Mă uit la desenele făcute de Sagan, urmărind fiecare linie cu degetele. Deodată, cineva îmi bate la uşă.

Nu apuc să zic nimic. Uşa se deschide larg şi Luck intră în cameră. Acum părul lui e negru ca pana corbului. Zâmbeşte, iar asta mă scoate din sărite.

— Ghici ce? spune el.

— Chiar nu pot să ghicesc.

Se trânteşte pe pat, lângă mine.

— Am făcut rost de o slujbă.

Mă răsucesc pe spate, cu privirea pere fixată în — Bravo! Unde te-ai angajat?

__ Mai ţii minte locul unde ne-am cunoscut?

__ Ai obţinut o slujbă la Tractor Supply?

— Nu, dar e pe aceeaşi stradă. Mă cafenea. O şi refer la fiu *barista.*

Surâd, chiar dacă nu sunt într-o dispoziţie tocmai Vt5(fc Dacă stau să mă gândesc bine, pentru el e jobul perfect.

__ Când spui „cafenea”, te referi la Starbucks?

— Da. M-am angajat la Starbucks.

Râd pe înfundate. Mă întreb cum de n-a putut să-şi tească numele unui lanţ de cafenele atât de cunoscut D vorbim despre Luck, aşa că nu e de mirare.

— De-asta ţi-ai vopsit părul în negru? Pentru că azi ’ avut interviu?

_ fapt, voiam să mă vopsesc cu verde, dar cred că am lăsat vopseaua să acţioneze prea mult. Apropo de negru, de ce e atât de întuneric aici? Lampa asta e o insultă la adresa lui Thomas Edison.

Apucă şnurul lămpii şi trage de el. Lampa se stinge, apoi Luck o aprinde iar.

— N-am ferestre.

— Observ. Dar de ce?

Mă întorc pe spate.

— Când ne-am mutat, tata a împărţit toate

camerele în două. După ce a fost construit peretele despărţitor aici, Honor a primit jumătatea care are fereastră.

Luck strâmbă din nas şi zice:

— Nu-i corect.

__ Nici nu ţineam să am fereastră.

— Ei, atunci, se poate spune că situaţia s-a rezolvat mulţumitor, răspunde el, după care se întinde lângă mine. De ce eşti încă în pat?

Mă întreb daca ar trebui să-i povestesc despre ce s-a întâmplat adineauri între ai mei. Hotărăsc să tac. Mai întâi vreau să vorbesc cu tata. Sper că m-am înşelat. Sper că îşi preţuieşte căsnicia cu Victoria mai mult decât a preţuit-o pe cea cu mama. Măcar aşa aş putea să cred că şi-a învăţat lecţia, după ce ne-a destrămat familia. Insă în clipa asta n-aş zice că s-a învăţat minte. Sexul e mai important pentru el decât nevestele şi decât să-şi ţină familia unită.

— Oare sexul e aşa grozav cum zic toţi? îl întreb pe Luck. De ce riscă oamenii atât de mult pentru sex?

— întrebi o persoană nepotrivită. Nu cred că eu îi acord la fel de multă importanţă ca restul oamenilor.

— Tare sper să am aceeaşi atitudine ca tine în viitor.

Nu vreau ca sexul să-mi dirijeze întreaga viaţă şi fiecare decizie pe care o iau, aşa cum pare să fie în cazul tatei, al Victoriei, al maică-mii. Vreau ca sexul să nu însemne nimic, să nu aibă nicio influenţă asupra mea. De fapt, ar fi minunat dacă aş putea să trec odată peste asta.

Mă întorc pe o parte şi îmi sprijin capul în palmă.

— Luck?

Cu drag,
Merit

Mă priveşte temător.

— Ce?

înghit în sec, cuprinsă de agitaţie.

— Crezi că noi... am putea să...

El râde, dar eu nu schiţez niciun zâmb« u serios. Nu mă încumet să-l întreb direct Când • mina gravă, se ridică într-un cot.

— Nu. Sunt unchiul tău.

— Unchi vitreg.

— Asta nu îmbunătăţeşte situaţia.

— îmi eşti unchi prin alianţă.

— Nici măcar nu mă cunoşti.

— Te cunosc mai bine te cunoaşte decât ti-ai tras-o. Angela, iar ci

>

Mă priveşte pe sub gene.

— Eşti virgină, Merit. N-o să mă culc cu tine.

Se trânteşte pe spate. Parcă ar vrea să-mi dea de înţeles d am încheiat discuţia. Dar nu mă dau bătută.

— Chiar tu ai spus că societatea acordă prea multă impor tanţă pierderii virginităţii. Vreau să scap de chestia asta. Şi oricum, pentru tine sexul nu înseamnă nimic.

Rămâne tăcut pentru o secundă, apoi spune: —

De ce? De ce eu? De ce acum?

Ridic din umeri.

— Nu toată lumea mă place. Până acum, n-am avut niciodată ocazia să fac sex.

Luck mă priveşte. îmi dau seama că ia în considerare propunerea mea. Nu ştiu dacă o face pentru că vrea sa ma ajute sau pentru că e bărbat, iar majoritatea bărbaţilor mi-ar accepta oferta fără

Cu drag,
Merit

să stea pe gânduri.

— Nu mă placi, nu? mă întreabă.

— în ce fel?

— Eşti atrasă de mine?

Mă întreb dacă să-l mint l-ar ajuta să se hotărască, dar aleg să spun adevărul. Nu vreau să creadă că îl plac, când de fapt nu e aşa. Cu toate că acum o astfel de minciună mi-ar fi de folos.

— Nu te plac. Sau nu chiar. Adică mi se pare că arăţi bine, dar aş minţi să zic că mă atragi.

Se uită fix la mine, după care spune:

— Merit, ai face bine să fii sigură, pentru că pentru mine sexul e doar sex şi n-o să însemne absolut nimic.

— Nu vreau să însemne ceva pentru tine. Asta-i şi ideea.

— Deci e doar un mijloc pentru atingerea unui scop? Aprob din cap şi îi răspund:

— Da. Pentru pierderea virginităţii.

Mă studiază îndeaproape, aşteptând să mă răzgândesc. Când vede că n-o fac, ridică din umeri.

— Bine. Stai să iau un prezervativ.

A rostit *prezervativ* cu accent. începe să vorbească din ce în ce mai mult ca un american. Nu-mi vine să cred că la asta îmi zboară mintea, după ce tocmai l-am rugat pe un tip să facă sex cu mine. Un tip de care nici măcar nu sunt atrasă.

Chiar se întâmplă?

Vreau să se întâmple?

Da, vreau. îmi doresc să închei cu povestea asta. Să

Cu drag,
Merit

smulg plasturele de pe rană, cum s-ar zice. Nu vreau să însemne absolut nimic, ci să fie ceva banal, iară mare efect asupra vieţii mele. îmi doresc să fiu opusul părinţilor mei.

Când se întoarce, Luck ᵘ?ᵃ ?' o încuie.
închide Te superi dacă
sting lampa?

— De fapt, chiar aş prefera s-o faci.

Stinge lumina şi urcă în pat. """'W t .

Ne pătură şi începem să ne
dezbrăcăm.

— Eşti sigură, Merit?

j în timp ce mă chinui să-mi
___ Da, îi răspund, m r »

blugii- n ia la goană şi conştiinţa
A 'ifpnC sa

Inima n r , . re pam ridicat. Dar nu mi
nuie să razna r hainele.- Odată ce suntem amân-
opresc până nu scap se trage mai aproape de fw.
doi dezbrăcat!, su Pa

Mă avertizează:

— Probabil că n-o să fie plăcut.

Nu ştiu de ce, dar comentariul lui mă face să râd.

Îşi pune o mână pe şoldul meu.

— Vorbesc serios! Chiar s-ar putea să te doară.

— Nu-i nimic. N-am aşteptări prea mari în clipa asia.

Se trage şi mai aproape, apoi se opreşte, cu mâna tot pc şoldul meu.

— Vrei să te sărut?

Mă gândesc un pic la întrebare. Nu sunt sigură dacă îmi doresc să-l sărut. Oare e ciudat? Bineînţeles că este. Toata trai» asta e ciudată.

li răspund:

— Te las pe tine să alegi.

Luck încuviinţează din cap. Mâna lui urcă pe talia Abia când ajunge la sânul meu simt greutatea lucrului care

Cu drag,
Merit

pe punctul de-a ampla. încerc să nu mă las copleşită de

se în t aceasta re sex.
greutate.

pot s-o fac.

Aproape fiecare adult din lume a Scut-o.

Mă împinge cu blândeţe pe spate, după care se întinde după prezervativ. îi ia mai bine de treizeci de secunde să şi-l pună timp de care aş putea profita ca să mă răzgândesc. Dar n-o fac. Luck se întinde deasupra mea, sprijinindu-şi greutatea în palme, de o parte şi de alta a capului meu. îmi dă părul pe spate, cu un gest bizar de tandru, după care întinde o mână între noi şi îmi depărtează picioarele.

închid ochii. El îşi apasă fruntea în perna de lângă capul meu.

— Eşti sigură?

— Da, îi şoptesc.

Rămân cu ochii închişi şi încerc să nu mă concentrez la faptul că am luat o asemenea hotărâre într-un mod atât de spontan. Pe de altă parte, chiar nu-mi vine în minte nicio consecinţă negativă a ceea ce se va întâmpla. N-o să mai fiu nevoită să-mi fac griji pentru pierderea virginităţii, iar Luck o să mai adauge un rând în carneţelul lui.

— E ultima ta şansă să te răzgândeşti, Merit.

— De obicei cât de mult durează? întreb în şoaptă.

Râde la urechea mea.

— Deja îţi displace aşa de tare? ■

Cu drag,
Merit

Scutur din cap şi îi răspund:

— Nu, eu doar...

Nu-mi închei propoziţia. Situaţia e şi-

Exact când încep să cred că foarte lde%. virgină, ecranul telefonului meu se luminează **

— Te sună cineva, spune Luck

Mă uit în stânga, bâjbâind după mobil î

dar ecranul e tot luminat. Luck pur şi *sitnpfo* [1] mine. îşi schimonoseşte faţa, după care cob

>»

se lasă pe spate.

Pen»'ne?i

— Nu pot s-o fac.

— Serios? Era cât pe ce!

— îmi cer scuze. Doar că... atunci când ti.
L-l i • r- • ’ aaPr|nsmo
bilul... ai făcut o grimasa care mi-a amintit de Moby

Mă înfior de dezgust.

— Moby seamănă cu tine şi cu Honor. Chestia dUd mă

A
îmi trag pătura peste sâni.

— Ce scârbos!

— Eşti bine? mă întreabă.

— Mda, încuviinţez eu, deşi vocea mea mă cam contrazice. Aprinde lampa şi se ridică din pat. îmi feresc privirea când îşi scoate prezervativul. începe să-şi pună pantalonii.

— Nu eşti supărată pe mine, nu?

Acum cred că pot să mă uit în direcţia lui. îşi

tine tricoul în mână. Are o expresie plină de remuşcări.

— Nu. Sunt sigură c-o să găsesc pe cineva cu care s-o fac, în cele din urmă, îi răspund, mai mult în glumă.

îmi zâmbeşte cu regret, şi totuşi liniştitor.

— îţi garantez că, indiferent cu cine o s-o faci, o să fie mai bine decât ar fi fost cu mine.

Izbucnesc în râs.

— Mda, nu cred că poate fi mai rău decât ce-a fost adineauri.

Luck îmi arată degetul mijlociu.

— De obicei, îmi impresionez partenerii în pat, iar după aceea mă caută din nou. De data asta a fost o excepţie.

îmi place că încă glumeşte cu mine. Tocmai am trecut printr-una dintre cele mai jenante situaţii pe care o pot trăi doi oameni, şi totuşi, din câte se pare, nu ne-a afectat relaţia.

Luck iese de la mine în cel mai nepotrivit moment posibil. Sagan tocmai păşeşte prin dreptul camerei mele, dar se opreşte imediat ce uşa mea se deschide. Privirile băieţilor se încrucişează pentru două secunde, însă în contactul lor vizual se schimbă mai multe emoţii decât am simţit eu alături de Luck, în ultimul sfert de oră. Apoi ochii lui Sagan se opresc asupra mea. îşi mută din nou privirea asupra lui Luck. Se uită iar la mine. Luck iese repede şi închide uşa, dar nu suficient de iute încât să mă scape de cea mai urâtă parte a acestei zile.

îmi trag pătura peste cap, dorindu-mi ca ultimele zece secunde să nu fi existat. Nu voiam să afle nimeni despre ce s-a întâmplat între mine şi Luck, iar Sagan e ultimul om care mi-aş dori să ştie.

Cu drag,
Merit

De ruşine, îmi dau lacrimile. Mă întorc pe cealaltă parte.

Simt că regretul mă îneacă. Şoptesc:

— Scufundare pentru o gură de aer.

A **rrf-cut câteva ore ac**

Sunt aceeaşi şi am gresia ca stmp la te, chiar dacă himenul meu n-ar mat fi intact. Nu m-aş Slmţl mai sexy, mai versată. N-as deveni, ca prin minune, mai sigură p? mine. Sunt doar un pic... dezamăgită. De ce riscă oamenii atât de multe de dragul sexului?

Până acum sexul mi-a provocat doar o senzaţie de umili Mi-e atât de ruşine să dau ochii cu Sagan, încât am ram camera mea încă de când mi-a trecut ne la 1^ c

.... E u$a- ^Per că n-a presupus ce-i mai rau, insa e adevărat că Luck * mine pe jumătate dezbrăcat. Sagan m-a văzut în toate că pătura mă acoperea, era evident că sunt d

Nu mi-e ruşine că m-a surprins după ce, ipotZc^

,r“ı○ “ ~ p“‘™ >rebUi ,ă

™d “ ™t,p P™ ™ E”'X“

De fapt, îmi crapă obrazul de ruşine fiindcă e vorba despre Luck, cu care sunt înrudită prin alianţă. Gândul acesta e tulburător. Iar acum îmi închipui că Sagan are o părere foarte proastă despre mine.

La cină, Luck a venit în camera mea şi m-a întrebat dau vreau să-mi aducă ceva de mâncare. Credea ca din cauza sunt prea jenată ca să scot nasul din cameră, însă starea m

n-are nicio legătură cu el. Drept să spun» nici macat ceea ce-a fost cat pe ce să se întâmple. Regret doar ştie despre acest lucru.

Cu drag,
Merit

în ciuda stingherelii pe care o simt, mă îndoiesc că ruşinea mea e la fel de mare precum a tatei. Ştie că ştiu că încă face sex cu marna. Şi sunt sigură că îl îngrozeşte gândul că o să-i spun Victoriei. Sau oricui altcuiva din familie. E atât de înspăimântat, *că* nici măcar n-a venit în camera mea, să vorbim.

Singurul semn primit din partea lui a fost acel mesaj stupid: „îmi pare rău că ai văzut asta. Te rog, hai să vorbim înainte să tragi vreo concluzie”. Cu alte cuvinte, ar fi încântat să aibă ocazia de-a mă obliga să păstrez secretul, înainte ca altcineva să afle ce se întâmplă.

Ce de-a secrete în casa asta! Şi totuşi, secretul pe care ar fi trebuit să-l spun acum câţiva ani este cel pe care l-am păstrat cu cea mai mare străşnicie.

Apropo de tăcere: n-am mai auzit foială prin casă de o vreme, ceea ce înseamnă că toată lumea s-a dus la culcare. Nu doar că mor de foame, dar pun pariu că azi nimeni nu l-a hrănit pe Wolfgang. Mă duc în bucătărie şi scot din congelator o porţie de mâncare. După ce o pun în cuptorul cu microunde, iau un bol de sub chiuvetă, ca să-i pun câinelui de mâncare.

Când tata îşi face în sfârşit curaj să mă înfrunte, eu clătesc bolul. Am auzit uşa de la camera lui imediat după ce mi-am pus mâncarea la încălzit. A intrat în bucătărie exact când m-am aplecat după bol. L-am simţit ezitând

Cu drag,
Merit

lângă blarul de bucătărie.

îmi aţine calea, blocând drumul spre uşa din spate.

— Irebuie să-l hrănesc pe Wolfgang.

O spun în aşa fel încât să-i dau de înţeles că nu fac altceva decât să-l hrănesc pe Wolfgang. în niciun, chef să discutăm despre infidelitatea lui.

Mă priveşte implorator.

— Merit, trebuie să vorbim.

îl ocolesc. Vreau să ajung la sacul cu mâncare Pentru d

— Oare chiar trebuie? i-o întorc eu

Torn în bol boabe pentru câini, după care mă fata la el.

>

■ – „orbeşti cu mine despre asta, tată? O să-mi r'hiar vrei sa'°r > a

— . ce ai început s-o înşeli pe mama tocmai

explici. în sfârşit. e ¿e tine> O să-mi explici de«

când ea avea mai m familiei tale? Şi de ce azi era h

ai ales-o pe Victoria toată lumea credea că

„b„!.

eşti la

Face iute un pas spre mine.

— Sst! Te rog, taci!

Pare panicat, ca şi cum Victoria ne-ar putea auzi conversaţia. Mă face să râd. Dacă nu-i place ideea de-a fi prins cu mâţa-n sac, de ce face lucruri despre care nu vrea să se afle?

— Aha, înţeleg! comentez, dând aprobator din cap.

Nu vrei să vorbeşti despre motivele care te fac să fii un soţ jalnic. Tot ce vrei e să-ţi promit că n-o să spun nimănui.

— Merit, nu-i corect!

Corect? Are de gând să-mi vorbească despre corectitudine? în ultimii ani nu i-am prea purtat respect tatei, dar acum respectul meu faţă de el a dispărut cu totul.

Crede-ml, tari, n-o sl spun nimănui. Familiei noastre n« i trebuie inel un motiv să-ţi poarte pică.

Cronometru! cuptorului cu microunde se opreşte cu un ţiuit. Când rata se uită la cuptor, profit de ocazie şi ies pe uşa dm spate. Din fericire, nu vine după mine. Păşesc prin curte, spre căsuţa lui Wolfgang. El pur şi simplu zace acolo şi se uită la mine. Nici măcar nu e nerăbdător să mănânce. Oare câinii pot suferi de depresie? Mă întreb daca Xanaxul ar avea vreun efect asupra lui. Poare ar trebui să-i dau câteva pastile de-ale mamei.

Mă aşez lângă căsuţa lui. Wolfgang se târăşte până la mine şi-şi lasă capul în poala mea. îmi linge mâna. Sinceră să fiu, este cel mai drăguţ gest pe care l-a făcut astăzi cineva pentru mine. Cel puţin animalul ăsta mă apreciază.

— Nu eşti chiar aşa de nesuferit.

îl scarpin între urechi. începe să dea din coadă. Mă rog, e mult spus; mai degrabă coada îi zvâcneşte aproape convulsiv, ca şi cum a trecut atât de multă vreme de când a fost fericit, că a uitat cum îi funcţionează coada.

— Stai să-ţi aduc puţină apă.

îi iau bolul gol pentru apă. Mă duc către un colţ al casei, acolo unde se află un robinet. îl deschid. Mă uit în stânga, spre fereastra camerei lui Sagan. Stă cu lumina aprinsă, deci probabil e treaz şi desenează. Mă întreb ce desen schiţează. Probabil unul sumbru, în care eu îmi pierd virginitatea.

Apa din bol începe să se reverse peste pantofii mei.

Cu drag,
Mtnt

— Fir-ar!

Fac un pas în spate şi vărs o parte din apă, apoi 1 jos. Urtunuj

— Merit?

Mă întorc. Nu e nimeni în spatele meu. — Aici, sus!

iLsic vutca iui iria oui^d uc ia rereastră, Are rl

riile trase şi stă cu braţele încrucişate, sprijinite de pervaz \ despart doar plasa de la geam şi o înălţime de câţiva m •

Mă aplec şi închid robinetul.

— îi dau de mâncare lui Wolfgang.

Bâjbâi cu mâinile pe lângă robinet. Prezenţa lui Sagan mâ face să mă simt foarte agitată. Nu observ sârma agăţau de robinet decât atunci când încheietura îmi alunecă peste ea şi îmi crestez pielea. Scot o exclamaţie de durere şi mă trac îndărăt. Din tăietura de pe încheietură picură sânge.

— Te simţi bine? mă întreabă Sagan, apropiindu-se de plasi

— M-am tăiat, dar sunt OK. E o tăietură superficiali

— Iţi aduc un plasture.

Trage draperia. îl aud cum traversează camera.

La naiba! Vine încoace.

nchid ochii şi inspir adânc. Sper să-mi pot masca jena opleşitoare. Nădăjduiesc că n-o să aducă vorba

despre ce-a văzut azi. Sigur că nu o s-o facă. La urma urmei, nu-i deloc treaba lui. *Cu drag, Mtnt*

îmi şterg încheietura de tricou şi îi duc lui Wolfgang bolul cu apă. Mă aşez în acelaşi Ioc, pe pământ. Se deschide uşa din spate. E întuneric, dar în seara asta este lună plini Vasănci

Cu drag,
Merit

voi fi nevoită să-l privesc în ochi, aşa cum ar face un om normal.

Wolfgang ridică botul şi începe să mârâie când Sagan se apropie. îl mângâi pe creştet.

— E-n regulă, băiatu!

Mângâierea mea îl linişteşte. îşi cuibăreşte iar capul în poala mea şi oftează.

Când ajunge la noi, Sagan se lasă pe vine şi îmi dă un plasture. îl desfac. Ce bine că n-a încercat să mi-l pună cu mâna lui! Şi-ar fi dat seama cât de tare tremur.

— Deci el este infamul Wolfgang?

întinde o mână ca să-l mângâie, iar Wolfgang îi dă voie. N-are nicio importanţă că animalul îşi ţine capul în poala mea şi că acum mâna lui Sagan atinge ceva aflat în poala mea. Cum să mai respir?

— E un câine frumos.

Sagan se aşază pe pământ. Stă atât de aproape, că genunchiul lui îl atinge pe al meu. Contactul îmi îngreunează respiraţia. încerc din răsputeri să nu-mi dau reacţia de gol. Mâna lui e în continuare pe capul lui Wolfgang.

— Mereu e aşa de potolit?

Ridic dintr-un umăr şi îmi lipesc plasturele pe încheietură.

— înainte nu era aşa. Cred că e deprimat.

— Câţi ani are?

îmi amintesc de anul în care a început gâlceava

dintre tata şi pastorul Brian. Cred că aveam opt sau nouă ani.

— Aproape zece ani.

Sagan oftează.

— E posibil să nu mai aibă mult dc trăit.

— Cum adică? Doar câinii trăiesc mai mult de > ar>i,

nu? ,

— Nu-i pe moarte. Doar dacă nu mai e... labradoril — Uncie despr

rase, zece ani.

Sagan mângâie burta lui Wolfgang.

— Pipăie-l şi tu! mă îndeamnă el, după care îmi ia mîn4 şi O Călăuzeşte în acelaşi loc unde a fost a lui.

umflat. Uneori, ăsta-i un semn că pe moarte.

te gândeşti şi la cât de letargic e

Mi se pune un nod în gât. Scot un sunet un fel de icnet combinat cu tuse, în care se ghiceşte neîncrederea Duc repede mâna la gură. Greutatea care-mi apasă gâtlejul îmi înlăcrimează ochii. De ce mă întristez? Toată viaţa mea am urât câinele

— Mâine o să chem un veterinar, spune Sagan. Nu i-ar strica o consultaţie.

— Crezi că suferă?

Vocea mea e mai mult o şoaptă.

O lacrimă mi se prelinge pe obraz. încerc s-o şterg discret — sau cel puţin aveam de gând să fiu discretă —, dar Sagan m-a văzut. Se uită lung la mine.

Un zâmbet îi întinde colţurile buzelor.

— Ia te uita! Merit are o inimă.

îmi dau ochii peste cap. încep să-l mângâi pe Wolfgang cu ambele mâini.

Sincersă fiu, laşi impresia că eşti cam... răutăcioasă.

Nu mă aşteptam să fie atât de sincer. Mă amuză.

E felul tău de a-mi spune că sunt o scârbă?

Scutură din cap şi răspunde:

__ Nu ţi-aş spune niciodată aşa.

Sigur că nu m-ar numi niciodată „scârbă”, însă asta nu înseamnă că nu o gândeşte. Sagan pur şi simplu nu spune lucruri răutăcioase cu glas tare. Poate că aşa a fost crescut. Sau poate că e un fel de sfânt. Ori un înger

trimis pe pământ, ca să-mi pună moralitatea la încercare.

Wolfgang se lasă pe burtă şi se trage mai aproape de mine. Ridic privirea spre Sagan, dar când observ că se uită la mine, mă uit imediat în jos, la Wolfgang. Din nou, mă străduiesc din răsputeri să găsesc ceva care să nu-mi placă Ia băiatul ăsta.

— La ce eşti alergic?

Sagan îşi înclină capul, nedumerit.

— La nimic. De ce întrebi? Ce întrebare din senin!

— Aseară, când eram în camionetă, ai zis că ai avut o reacţie alergică la un aliment şi că de-asta ai cunoscut-o pe Honor în spital.

Dă aprobator din cap, apoi zâmbeşte.

— A, la asta te refereai! Am minţit. De dragul lui Honor.

Bineînţeles că a minţit. Asta fac băieţii de treabă, pentru iubitele lor.

— Care parte era minciună? Că ai avut o reacţie alergică sau că nu eşti alergic la nimic?

Sagan smulge un fir de iarbă şi îl freacă între degete.

ţncercam sâ-l păcălim pe tata. Pe atunci, sâ fim gemene ni se părea un noroc.

__Tu ai fraţi sau surori? întreb.

Se încruntă pentru o fracţiune de secundă.

__ Da, am o soră mai mică.

— Şi câţi ani are?

— Şapte.

Sagan are o mină resemnată. Mă întreb dacă îi este dor de ea. Poate că nu-i place să vorbească despre asta.

— O vezi des?

Inspiră adânc, apoi se lasă pe spate, sprijinit în palme. Deduc ca acesta e mărul discordiei din familia lui.

__ De fapt, n-am cunoscut-o niciodată.

Mai mult ca sigur, la mijloc e o întreagă poveste. îi simt tristeţea din voce. Se apleacă şi începe să-I mângâie pe Wolfgang, ca şi cum am fi încheiat discuţia. E clar că nu vrea să vorbească despre familia lui. Sunt dezamăgită. Aş vrea să simtă că mi se poate destăinui, însă este evident că nu are încredere în mine. Mă întreb dacă Honor poartă genul acesta de discuţii cu el.

Greutatea numelui ei mă apasă. îmi duc o mână la gură, odihnindu-mi braţul pe genunchi.

— Ţi-ai dorit vreodată să fi avut o altă familie? îl întreb. Una ai cărei membri comunică.

— N-ai idee cât de mult mi-o doresc.

— Chiar vreau să am genul acesta de relaţie cu Honor şi cu Utah. Nu suntem deloc apropiaţi. Din păcate, mă îndoiesc că o să vorbim des după ce vom pleca toţi la

facultate. Singurul motiv pentru care interacţionăm este ca locuim împreună.

— Nu-i prea târziu să schimbi situaţia, să

«¡j încerc să schiţez un zâmbet, dar n-am

sufi •

Tiă orefac că are d ren rare Pa rrsilîrt mea n_0-«se^

niciodat

.Y-------------------U^H. iu lamina mea $unr .

probleme. Cred că uneori poţi avea noroc şi te naşti ‘ familie ai cărei membri comunică, alteori însă..

Mă chinui să-mi stăpânesc o lacrimă penibilă şi neaştept^

— Alteori te pomeneşti cu rude care fac multe pentru care nu sunt nevoiţi să-şi ceară scuze sau să plătească.

Când sunt sigură că lacrima nu mi-a scăpat, mă uit b Sagan. Mă priveşte fix, cu compasiune. Băiatul ăsta are ceva liniştitor, într-un mod discret. Dă încetişor din cap, dc para înţelege ce încerc să spun. Dar apoi ridică din umeri şi zice:

__ Nu toate greşelile ar trebui să aibă consecinţe. Uneori, ar merita să fie doar iertate.

Mă uit imediat în altă parte. Răspunsul lui mă loveşte în plin. Aş vrea să aplic acest principiu în legătură cu familia mea, dar nu cred că sunt în stare să fiu atât de iertătoare.

Sagan îşi ridică piciorul drept şi îşi sprijină bărbia în genunchi, înconjurându-şi genunchiul cu braţele. Se uita în direcţia curţii, dar fără să se concentreze pe ceva anume.

— Merit?

Strâng tare din pleoape. Nici măcar nu vreau să-l privesc, îmi dau seama după tonul lui că urmează să-mi pună o întrebare la care nu vreau să răspund.

— Da? şoptesc.

Când mă uit în sfârşit la el, am inima grea.

Cu drag,
Merit

__ Ce s-a întâmplat azi, în camera ta?

îmi feresc imediat privirea. 7e rog, Doamne, să nu aducă vorba despre ce a văzut din hol!

__ Tu şi Luck...

Exact despre asta o să aducă vorba.

__ Ai făcut sex cu el?

Sunt şocată că mi-a pus întrebarea atât de direct. Dau să zic ceva, însă închid brusc gura. Mi-e prea ruşine să răspund. Ba chiar sunt un pic furioasă. De ce are senzaţia că treaba asta îl priveşte? Sagan i-o trage iubitei prietenului său aflat pe moarte. N-ar trebui să-l privească pe el cu cine mă culc eu!

îmi dau ochii peste cap. Mă ridic şi comentez:

_ E o întrebare foarte nelalocul ei, mai ales venind din partea ta.

Pare puţin jenat că m-a întrebat, dar nu-şi cere scuze. Se uită la mine în tăcere, în vreme ce mă întorc în casă. Mă duc direct în camera mea şi închid uşa. Abia după ce o încui îmi amintesc că mi-am lăsat mâncarea în cuptorul cu microunde.

— Grozav! mormăi eu.

N-am de gând să mai ies de aici, deşi detest senzaţia de foame. Mă face să fiu irascibilă, iar când sunt deja supărată, foamea îmi sporeşte furia. Sunt enervată şi înfometată, iar acum, că am luat mobilul în mână, mă simt nevoită să citesc toate mesajele de la Honor. Mă trântesc pe pat şi încep cu primul mesaj primit.

Cu drag,
Merit

Honor: Mâine-searâ o sa-l vizitez pe Colby, un prieten de-ai mei. Va trebui sâ conduc pânâ în Dallas, deci n-o sâ fiu acasâ înainte de miezul nopfii.

Honor: Azi-dimineafâ ¡-am promis r mO duc la Colby, aşa câ nu trebuie sa ofl^ ”«nu

Honor: Şi nici tata nu trebuie sa afle Q

Chiar mă enervează că sora-mea trimite fiecare frază mesaj separat. De ce nu poate să-mi trimită pur şi simp|u singur paragraf lung?

Honor: Sagan munceşte mâine-seard dupd 10. Q sâ-i trimit un mesaj pe la 9, să-i zic că sunt obosita şi câ mă duc la culcare. Deci cu el n-o să fie nicio pro- blemâ.

Honor: Dar s-ar putea ca tata sd observe că li sesc. Zi-i că nu mă simt bine şi că m-am dus devreme la culcare. Dacă vrea să vadă cum md simt, spune-i ...I • • - —

Honor: O să-mi încui uşa, ca sd nu intre nimeni şi să vadă că nu sunt acolo.

Honor: Ai primit mesajele mele?

Honor: Merit?

Honor: Te rog, accepţi să md acoperi mdcar de data asta? îţi rămân datoare.

Mă pufneşte râsul. Adică eu fac chestii dubioase pentru care aş avea nevoie ca soră-mea să-mi facă o cere o favoare?

Merit: Am înţeles.

Honor: Mulţumesc!

Merit: O mică întrebare. De ce-i faci asta lui

Sagan?

Honor: Măcar o dată în viaţă poţi să te abţii de la a mă judeca?

Ctt Jug,
Merit

Merit **Bine. Până poimâine, o sâ mâ abpn de la o-fi judeca faptele indiscrete.**

Honor Mulţumesc!

Las telefonul deoparte, apoi sting lampa. în cameră se face întuneric beznă. Fără ferestre şi fără nicio lumină în afara camerei, nu pot să văd absolut nimic. E prima fărâmă de pace de care am parte pe ziua de azi.

Mâ întreb dacă aşa este moartea: pur şi simplu... nimic.

Capitolul nouă

__ înainte să te duci la culcare, ar trebui să verifici dacă lui Honor îi este foame, spune tata.

Honor. Sora mea bolnăvioară, care va sta izolată în camera ei, toată seara. Sărăcuţa!

__ Adineauri i-am dus mâncare, mint eu.

Scot dopul din chiuvetă şi las apa să se scurgă. Era rândul lui Honor să spele vasele, dar ea nu e aici. încă un lucru pentru care o să-mi rămână datoare.

— A luat vreo pastilă? întreabă tata.

Dau din cap, în semn de aprobare, şi-i răspund:

— I-am dus una ceva mai devreme. Imediat după ce a vomitat prin toată baia.

Dacă tot trebuie să mint ca s-o acopăr, o s-o fac aşa cum trebuie.

— Stai liniştit! Jumătate de oră am curăţat în urma ei. Era vomă peste tot. Am spălat până şi toate prosoapele.

Tata mă crede.

— Ce drăguţ din partea ta!

— Suntem surori. E normal.

Cred că ar fi cazul să încetez, fiindcă devine bătător h -rV că torn gogoşi.

__ Sper că nu e ceva infecţios, spune Victoria, lucru care-mi trebuie e un virus. Săptămână viitoare inspecţie federală la spital.

Ce mă bucur că Victoria îşi face griji pentru sorâ-ma!

__ Noapte bună, Merit! îmi urează tata.

Mă priveşte cu nesiguranţă. încă îşi face griji că o u-t

îi răspund cu un zâmbet: — Noapte bună, tati! Te iubesc!

Nu-mi întoarce zâmbetul. Ştie că mă port ca o scârbă sau aşa cum a zis Sagan ieri, că sunt răutăcioasă.

Sting toate luminile din bucătărie şi mă duc să fac duş. Chiar înainte să intru în baie, primesc un mesaj.

Honor: A intrat careva la idei?

Merit: Nu. S-au dus tofi la culcare.

Honor: Ce bine! Tocmai i-am scris lui Sagan câ mâ culc. Mersi! Îji rămân datoare.

Merit: îmi eşti datoare de douâ ori. Era rândul fâu să speli vasele în seara asta. Cu

plăcere!

Honor: O sâ le spâl în locul tâu toatâ luna urmă- toare.

Merit: Sâ ştii co foc un *printscreen* cu mesajele osteo, co sâ am dovezi.

Cu drag,
Merit

fn rimpce mi spăl, derulez în minte, iar şi iar, conversaţia us-OGipre, cu Sagan. încă nu pot să cred că a avut tupeul ţâ mi întrebe dacă m-am culcat cu Luck. Sau poate că eu înfund curajul cu tupeul, fn orice caz, a întrecut măsura. 0 c iubitul sorâ-mii, nu al meu. Ar trebui să-şi facă griji în

După ce ies din duş, emoţiile de azi-noapte mă năpădesc din nou. Cred câ sunt atât de furioasă pentru că că Sagan a părut puţin gelos atunci când m-a întrebat despre mine şi Luck Nu vreau să mă simt aşa. Deşi Dumnezeu ştie ce face soră-mea în clipa asta, nu vreau ca relaţia dintre mine i Honor să se răcească şi mai mult din cauza unui băiat.

Foarte curând, Sagan va ajunge la noi acasă. Dacă nu mă ascund în camera mea, o să fiu forţată să-l mint. O să mă întrebe despre Honor: cum se simte, dacă a mâncat. Poate că va dori să o vadă, iar eu voi fi nevoită să-i spun că e bine.

Nu e corect faţă de el. Ştiu că nici el nu e nevinovat în situaţia asta, dar cel puţin e sincer cu Honor, pe când ea îşi face de cap cu Colby, cel mai bun prieten al lui Sagan.

Soră-mea este exact ca tata. Şi aş zice ca, totodată, e la fel ca mama.

Intru în spălătorie, ca să-mi iau pijamalele din uscător. Scor toate rufele de acolo şi mă apuc să le caut pe ale mele. Pijamalele lui Honor sunt amestecate printre restul hainelor. Le scot şi pe ale ei şi le compar cu pijamalele mele.

De-asta este ea geamăna mai frumuşică, deşi suntem

Cu drag,
Merit

identice: poartă cămăşi de noapte şi costume de baie mai sexy, iar părul ei arată mai seducător. Şi-l împleteşte aproape în fiecare

seară, după ce iese dc la duş, ca să-i stea ondulat când X» face coada, a doua zi dimineaţă. Eu nu mi sir^ asta. Dacă mă întrebaţi pe mine, nu e mare diferenţi.

uţin aşa îmi zic în sinea mea. Părul ei chiar arată bine, h 4 P eu îl tin strâns în coadă aproape tot timpul, aşa ă mi

Mă uit iar la cămaşa ei de noapte, intrebandu-ma aim M . îmbrac ca ea. Port drept pijamale o pereche de p».

• rti şi un tricou neasortat. Cămaşa ei este din mat«

SC Fără'să fie indecentă, este sexy. Oare oamenii dom neaşrX a 'se simt seducător atunci când dorm' mai bine daca sau nu aceasfl

Honor nu e aici, ca ţ la încercare.

Mă asigur că uşa de la spălătorie este închisă. Las pr0M; pul deoparte şi îmi pun cămaşa de noapte a lui Honor. îmi privesc reflexia în fereastră. Tot nu mă simt la fel de frumoasă cum e Honor atunci când poartă cămaşa asta.

îmi scot prosopul de pe cap şi îmi trec mâna prin par pini când *îl descâlcesc suficient* ca să-l pot împleti. Mi-l trag peste umărul drept, asa cum face Honor, şi îl împletesc până ajung la vârfuri. Nu am un elastic la îndemână, dar există unul

v • *

baie. Soră-mea nu e aici, deci nu voi avea senzaţia ca o unu dacă în noaptea asta dorm cu părul împletit.

Sting lumina din spălătorie şi mă duc înapoi în baie, iau elasticul.

— Te simţi mai bine?

Cu drag,
Merit

încremenesc. Sagan tocmai încuie uşa de la intrare. Toate luminile sunt stinse, cu excepţia luminii răspândite de elec- trocasnicele din bucătărie.

Rahat!

Sagan are impresia că sunt Honor.

Nu pot să-i zic că nu sunt ea. Cum să-i explic că port cămaşa ei de noapte şi că mi-am împletit părul la fel ca ea? E atât de jenant! De ce este orice interacţiune cu el atât de jenantă?

— Mda, răspund, cu voce puţin schimbată.

Vreau să semene cu vocea lui Honor, să fie mai...
plăcută.

Mă îndrept spre hol, dar înlemnesc când îmi dau seama în ce bucluc m-am băgat singură. Nu pot să mă duc în camera mea, pentru că Sagan o să se întrebe de ce intră Honor acolo. Nu pot să merg nici în camera lui Honor, pentru că uşa ei este încuiată, iar cheia a rămas la ea.

— în seara asta cei de la studio l-au concediat pe David, spune Sagan.

Habar n-am cine este David. Sagan se dezbracă de geacă, în timp ce eu zăbovesc în hol, uluită.

— Era şi timpul, îi zic.

Sagan îşi înclină capul într-o parte şi râde a nedumerire.

— Poftim?

A, deci concedierea lui David nu-i un lucru bun! Nici măcar nu ştiu unde munceşte Sagan. Tărăşenia asta o să se încheie foarte prost.

Mă grăbesc să mă corectez:

Cu drag,
Merit

— Am vrut să spun că ştiai că aşa o să se întâmple. Oare ştia? Aşa sper.

El încuviinţează din cap.

— Ştiu că e din vina lui, pentru că vine rarla servjd tot mă simt aiurea. David are patru copii.J **

Se duce la frigider şi deschide uşa, iar becul duuUn..., luminează totul în *jur, inclusiv pe mine. Sunt neliniştită c-o* să observe ceva care mă deosebeşte de *Honor, aşa că mă îndepărtez de* lumina frigiderului şi mă aşez pe *canapea. Sagan* intră şi el în living. Se aşază *chiar lângă mine, cu picioarele* sprijinite de măsuţă. Se *întinde peste mine, ca să ia telecomanda. îmi* trag *picioarele sub mine şi încerc să mă trag puţin mai* departe de el. Dacă încearcă să mă sărute? Cum *o* să *scap?*

Aş putea să mă prefac că-mi vine să vomit. O să fug să nu încui în baie. Dar s-ar *ţine după mine. Şi, după cum îl ştiu* pe Sagan, ar fi în stare să *aştepte în faţa uşii până când ies de* acolo.

Deschide televizorul. Lumina ecranului e *chiar* m p nică decât cea din frigider. Mă *fac mică. Simt cum îmi* spiră palmele din cauza stresului. *De parcă faptul* că lângă el nu e suficient de aiurea, acum mă şi *atinge. întinde* mână şi îmi dă părul *după* ureche. Simt că nu mai *pot rcsf*ir cum trebuie.

Dau aprobator din

« să rostesc

Cu drag,
Merit

Vrea să-mi întorc faţa spre el. Doamne, Dumnezeule! Vrea să-l privesc în ochi ca şi cum aş fi Honor, nu Merit. Ar fi cazul să-i zic adevărul, şi gata. Mă răsucesc spre Sagan, pregătită să-i explic ce s-a întâmplat în ultimele cinci minute, dar expresia de pe chipul lui mă amuţeşte. Mă priveşte aşa cum o priveşte pe Honor. Doar că eu nu sunt ea. Sunt eu însămi, iar acum ochii lui mă fixează de parcă eu aş fi totul pentru el.

__ Mai eşti supărată?

— Nu, îi răspund, scuturând din cap.

E adevărat că nu sunt supărată pe el, însă habar n-am dacă
Honor este.

îmi strânge mâna şi zice:

— Ştii ce părere am despre situaţia asta. Dar nu vreau să-ţi zic ce să faci.

Honor e îngrozitoare. E o fiinţă oribilă pentru că îl minte şi îl înşală pe Sagan. îmi doresc atât de mult să-i mărturisesc totul! Dar faptul că Sagan îşi minte prietenul justifică, într-un fel, comportamentul lui Honor. Şi, habar n-am de ce, îi sunt loială soră-mii. Sau aşa cred. Nu ştiu ce să mai zic. Sunt atât de derutată.

închid ochii, fiindcă nu-mi dau seama cum să mă port. El stă atât de aproape de mine, încât mă

Cu drag,
Merit

întreb dacă buzele lui încă au gust de îngheţată de mentă. Aş da orice ca să pot simţi din nou acel gust.

Honor n-ar avea cum să afle. Nici măcar nu e aici.

Dacă m-ar săruta din nou, ar fi din cauza ei, nu dintr-a mea. Toată situaţia e numai din vina ei. Chiar în clipa asta, soră-mea sărută pe altul. Poate că la mijloc e karma ei.

Fac ce ştiu eu mai bine: reacţionez fără să gândesc.

le lui. Sagan îţi pune
Jpentru o clipă, iar el
îi

MJ întind Ş Mă trag >n r
pe untet" n« •
mâinii« Pc
msteşte num«'«
.
Honor! j reva Nu vreau sa repete numele 5 1 aud
wcând aşa ce
Urăsc sa-* au _ e
ei. Vreau doar sa maja ?i -j încalec. Ţin

îmi atCtimpP^n>’e mele îi cuprind gâtul. Nu vreau să 'bseXe^ nu port lentile de contact. Honor le poartă tot timpul, pe când eu, nu. . .

îi simt degetele strângându-mi talia şi aştept să mă sărute asa cum a făcut-o prima oară, dar ezită.

Sunt prea nerăbdătoare. îmi apăs iar gura de a lui, însă el mi se opune. Nu seamănă deloc cu primul nostru sărut. îşi ţine buzele strânse. îşi desprinde mâinile de pe talia mea şi mă strânge de încheieturi.

— Ce faci? mă întreabă.

Deschid ochii. în privire i se citeşte confuzia. Mă retrag puţin. Degetul lui mare trece peste plasturele de pe încheietura mea. Se uită în jos, la plasturele pe care el mi l-a dat. Cel pe care l-am folosit pentru a acoperi zgârietura căpatata aseară. E încheietura mea, nu a lui Honor.

Trag adânc aer în piept. Expresia lui nedumerită dispare brusc. Se uită la plasturele de **pe încheietura, apoi** la faţa nua — Merit?

Nu mă clintesc. **Nici măcar nu încerc sa mă just**
r calare
aici, îmbrăcată cu **cămaşa de noapte a lui Honor,**
el. Habar n-am cum **sa ies din situaţia asta, v***

Cu drag,
Merit

■ ■ fac un infarct, dar acum mă rog din tot sufletul ca Dumnezeu să mă trăsnească ş. sa mor pe loc.

3 îl privesc fix în ochi, aşteptând să mă împingă deoparte, dezgustat. în schimb, Sagan se uită lung la mine. în cele din urmă îmi dă drumul la încheieturi, însă, în loc să mă apuce de umeri şi să mă desprindă de el, îmi cuprinde faţa în palme.

Şi apoi mă sărută. Mă *devorează.*

Pe mine.

Nu pe Honor.

închid ochii şi mă topesc cu totul în el. Mă lipesc de pieptul lui, de braţele lui, de gura lui. Când limba lui o găseşte pe a mea, aproape că renunţ să-i răspund la sărut. Mintea mea a pierdut legătura cu membrele mele, care acum par controlate de o forţă străină. îmi trec degetele prin părul lui. Palmele lui Sagan se mută iar pe talia mea, apoi pe şale. Iar senzaţia asta e cu totul diferită de primul nostru sărut.

E mai bine.

E real.

Aici sunt eu, nu Honor.

Acum gura lui e un amestec de arome, fiecare luptându se să iasă în fată. Totul este delicios, dulce, amestecat cu sărat

>

picant.

Să Re acesta răspunsul la rugăciunea mea. Honor s P atât de urât cu el, încât Sagan nu are de ales dec* mine? A i-

Alung din minte gândul despre soră-mea exact m când el mă Wnde pe spate. Nu-şi dezice gma de mea.

Se caţără pe mine. Amândoi ne dorim cu disperare

tem cât mai îndeaproape corpul celuilalt. "

Pare absolut ireal şi îmi vine să zâmbesc Dor .

R . A \ A . . *r tot °dată e*

ceva foarte serios, meat îmi vine şi să plâng.

Emoţiile md sunt alandala. La fel ca mâinile lui, îmi coboară pe

*co^*

îmi mângâie un picior, mă apucă de genunchi şi îmi ridici piciorul, încolăcindu-l în jurul său. Poziţia asta ne obligi să *tragem aer în piept. El întrerupe sărutul, iar gura îi coboară*

__ *Merit, zice încontinuu Sagan, printre săruturi.*

As fi în stare să-l ascult rostindu-mi numele la nesfârşit.

— Merit, repetă Sagan, sărutându~mă pe bărbie. Ce-i asta.' Scutur din cap, fiindcă vreau să nu mai pună întrebări, să nu se oprească. Din partea

mea, Sagan are undă verde.

Dar el confundă unda verde cu dorinţa de~a face o pauză, îşi coboară fruntea aproape de tâmpla mea şi îşi ia un răgaz între săruturi, ca să-şi recapete răsuflarea. Şi eu fac la fel.

Se trage în spate.

Ochii lui îmi studiază chipul, apoi pieptul, după care urcă iar.

- De ce eşti îmbrăcată aşa?

şi *sprijină greutatea mai mult în palme, iar presiunea de* deasupra mea *dispare.*

dar d Ui *aCCea, incerc s*'1 trag iar spre mine,*

mâinile mele. Se lasă cu toată apucă în mână coada mea

Cu drag,
Merit

pe jumătate. Stă în genunchi, pe canapea, în

faţa ^picioarele mele sunt în continuare desfăcute.

' L- De ce eşti îmbrăcată cu cămaşa lui Honor*

Mă ridic în capul oaselor şi îmi retrag picioarele. Stăm faţă în faţă- El e mult mai înalt decât mine, chiar dacă stă în enunchi. Mă domină cu înălţimea lui. Sagan se îndoieşte de b intenţiile mele. închid ochii.

îi simt mâna pe bărbie — o atingere blândă.

— Hei! spune el în şoaptă. Uită-te la mine!

îl ascult, căci aş face orice îmi cere, atât timp cât mă roagă pe tonul ăsta dulce şi protector. îmi dă părul pe spate.

— De ce eşti îmbrăcată ca ea?

Ochii mi se umplu de lacrimi. Scutur din cap, sperând ca gestul acesta să oprească şuvoiul care ameninţă să se reverse.

— Eram curioasă.

Degetele lui mi se îndepărtează de faţă. — în legătură cu ce?

Ridic din umeri.

— Voiam să văd cum e să Ru ea. Şi apoi ai intrat pe uşă.

îşi strânge buzele într-o linie subţire, după care îşi trece o mână prin păr şi se aşază pe canapea. Nu mai stă cu faţa la mine.

— De ce ai încercat să mă săruţi înainte să aflu

Cu drag,
Merit

că Ş Honor?

Expir încet. Am senzaţia că aerul din furul

V cnmul Mi-e teama de adevar.

Eu însămi tremur dm tot c ţ

Nu sunt aşa de pricepută a 5pune adevărul precunijf *la Sagan să fiu.*

— Habar n-am. Probabil că pur şi simplu voiam să... *sărut iar.*

îmi frec faţa şi mă aşez pe canapea, lângă el. De parcâ moment jenant nu era suficient în săptămâna asta!

Sagan se ridică. îl aud cum păşeşte încolo şi-ncoace. Când se opreşte, deschid ochii şi mă uit la ei. Stă cu mâinile în şolduri, privindu-mă.

__ Tu crezi că eu şi Honor..., începe el, după care face semn spre canapea. Tu crezi că fac chestii de-astea cu ea. Crezi că eu şi Honor suntem împreună?

Mă pregătesc să spun ceva, dar închid gura la loc. întrebarea lui mă zăpăceşte.

— Nu sunteţi împreună?

Preţ de o clipă, rămâne tăcut. Mă ţintuieşte cu o privire plină de neîncredere. Apoi...

— Nu.

Acest cuvânt pare să aibă mult adevăr, dar în sinea mea îmi c că sigur este o minciună. Bineînţeles că ei doi fac chestii

""" t *J Ion*

Prieten al meu 5 n °F ° amica mea- & iubita celui mai bun eb °ftând. E eomplio^111 n ^c ^ochită aşa ceva, continuă

Dar...

Sunt mai nrrl
^Pund. *dun* >''"*i ca* *oricAnd*
— Dc ce r
ţt im *ptcsifi*
202 unte"

9 habat n ~ am cc

Cu drag,
Merit

izbucneşte în râs. Parcă nu-i vine să creadă. Işi lasă

J Nu lăsăm impresia asta. Aşa alegi tu sa vezi lucrurile.

Mă gândesc la ultimele două săptămâni. De multe ori am vorbit despre Sagan ca despre iubitul soră-mii. Totuşi, el nu a zis niciodată că e iubitul ei. Nici Honor n-a zis că e iubita lui. Şi, în afară de câteva îmbrăţişări, nu l-am văzut niciodată sărutând-o. Am văzut doar că se ţineau de mână la piscină.

Totuşi, asta nu explică de ce m-a sărutat în ziua când ne-am întâlnit în magazinul de antichităţi. A crezut că sunt Honor şi m-a sărutat. Iar cearta pe care au avut-o aseară, în legătură cu Colby...

îmi ascund faţa în mâini şi încerc să desluşesc tot ce simt, tot ce se întâmplă.

— Dar v-aţi certat seara trecută, fiindcă Honor se vede cu Colby...

— Colby e prietenul meu, îmi taie Sagan vorba. Dar şi Honor îmi e prietenă. Nu-mi place că este atât de implicată în relaţiile astea nesănătoase. Mă supăr pe ea când nu mă ascultă, şi ne certăm. Prietenii se mai şi

ceartă.

Scot o exclamaţie de uimire.

Sagan se foieşte iar. Se plimbă de la un capăt al canapelei la celălalt, după care se opreşte în faţa mea.

— De ce m-ai sărutat când credeam că eşti Honor.

Parcă i-am răspuns deja la întrebarea asta.

— Ţi-am mai zis...

Îmi ridic privirea spre el. B pentru prima oară când îl văd furios. închid iar gura.

Sagan inspiră încet, controlat.

- Stai puţin, să înţeleg! Ai crezut că sunt iubituJ j., aşa că te-ai prefăcut că eşti ea şi ai încercat să mă

Aş vrea să neg scuturând din cap, dar capul meu rc^ se mişte.

— Sagan...

— Ce *fel de om* îi face asta propriei surori, Merit?

Faţa i se strâmbă într-o *grimasă. Se* întoarce cu spatele j mine, *apucându-şi ceafa cu mâinile. Se duce în bucătărie* « r îşi ia *hanoracul de pe spătarul unui scaun. Mă simt absolut jalnic. Mă ridic şi fac câţiva paşi spre el.*

Se duce la uşa de la intrare. Se opreşte puţin, înainte de-a ieşi. Când îşi ridică fruntea şi se uită la mine, în privirea lui se citeşte doar dezamăgire.

— Eşti o mare nesimţită.

Apoi închide uşa.

Mă împleticesc până la canapea şi mă aşez iar.

Eşti o mare nesimţită.

Am fost numită în multe feluri în viaţa mea, dar niciodată nu mi s-a spus aşa. Doare mai tare decât orice insultă pe mi-a aruncat-o cineva vreodată.

Se pare că m-am înşelat. Chiar sunt cea mai îngrozitoare dintre noi trei.

C^ece

T cu urechea, ca să aud motorul pornind, dar e linişte. Sa an a plecat, însă nu cu o maşină. Prin urmare, fie se plimba, fie vrea să stea afară până se linişteşte. Aş vrea sa alerg după el şi să-l implor să mă ierte, numai că nu sunt sigură că în clipa asta îmi doresc iertarea lui. Nu ştiu dacă o merit.

îmi strâng genunchii la piept. Mă întreb cum de-am fost atât de oarbă. Am presupus pur şi simplu că este îndrăgostit de Honor. Ei fac multe activităţi împreună. Vorbesc ca şi cum ar fi un cuplu. Şi aproape de fiecare dată când am zis cu voce tare că Sagan e iubitul ei, nimeni nu m-a corectat. E ca şi cum au vrut să cred că ei doi sunt un cuplu.

Poate că Honor a vrut să cred că ea şi Sagan au o relaţie.

îmi şterg lacrimile cu pătura de pe canapea. Isus

mă priveşte de pe perete, cu un aer critic. îmi dau ochii peste cap.

— Ia mai taci! îi zic. Nu eşti acolo, sus, ca să-i ierţi pe oamenii ca mine atunci când fac asemenea chestii îngrozitoare?

Mă Jas să cad înapoi pe canapea îmi „• par faţa cu o perna, după care urlu cu adevărat ruşinară, furioasă, dezamăgită. E o *diferent' pământ între ceea ce simt acum şi ce sirnm-, ' .e,îc tr k Sagan, cu cateva minute în urmă. Ca şi cum as fi t de la căldura tropicală la apele gheaţa ale*

*Nu vreau sa mai simt nimic. Ultimele două zile „u rit suficientă harababură emoţională cât pentru o viaţă^^*

ajuns. Gata, gata, gata!

— Gata, gata, gata! repet cu glas tare, în timp ce mă ridic de pe canapea.

Mă duc la bucătărie şi iau un pahar de plastic. Deschid dulapul de deasupra frigiderului, de unde scot o sticlă de alcool. Nici măcar nu ştiu ce soi de băutură e. N-am mai băut alcool până acum, dar am cel mai bun prilej să-ncep să beau: săptămâna asta, *în care aproape mi-am pierdut virginitatea şi l-am scot din sărite pe singurul om din casa asta faţă de care* chiar simt ceva.

Habar n-am cât trebuie să *bei ca să te îmbeţi. îmi* umplu paharul pe jumătate. E pe jumătate gol. Oare sunt optimista sau pesimistă? Arunc o privire în pahar.

Pesimistă.

Dau pe gât cât de multă băutură pot, până simt că ma sufocă un ghem de foc. împrosc cu alcool şi rusesc. Scuip m chiuveta.

o—wvaxori

Mă şterg la gură cu un prosop de hârtie. Arsura alcoolului

îmi coboară spre piept. încă simt, furie, sun^-

Cu draft,
Merit

***** şi bau «-a mai rămas în pahar, apoi iau sticla şi (Mharul cu mine şi ies din bucătărie. Nu vreau să fiu aici când $,pn K va întoarce din plimbarea lui. Deschid uşa camerei mele. Nu e nimeni aici. E o cameră goală. Deprimantă. îmi aminteşte de mine însămi. Pun sticla de alcool pe comodă, Insă paharul cade pe podea.

Primul lucru pe care îl fac este să mă schimb de cămaşa de noapte a lui Honor şi să-mi pun propriile pijamale. îmi desfac coada împletită. Nu mai vreau să fiu ea. Nu e aşa de **distractiv cum mă** aşteptam. Nici singură nu vreau să fiu în **dipa asta. Singura** persoană căreia i-ar părea rău pentru mine **şi care m-ar** înţelege este Luck.

Nu ştiu dacă doarme. Deschid cât mai încet cu putinţă uşa **de la camera lui.** Mă strecor înăuntru şi închid uşa cu băgare **de seamă, ca să nu** scot niciun sunet. Sunt uşurată să văd o **dungă de lumină de la** computerul tatei, aflat în celălalt capăt **al biroului. E destulă lumină ca** să văd drumul până la patul **extensibil.**

Luck geme. Păşesc tiptil prin cameră. Salteaua scârţâie. Mi **se pare ca se întoarce pe o parte.**

— Luck?

Salteaua scârţâie iar. Am senzaţia că Luck îmi face loc **lângă el.**

Cu draft,
Merit

— Eşti treaz? şoptesc, după care mă aşez pe marginea patului. **Deodată, izbucneşte o** înjurătură, dar nu din gura lui Luck. **li aud glasul:**

— Merit?

— Luck?

— Ce dracu'?! izbucneşte vocea lui Utah.

Utah? Mă ridic imediat.

— Rahat! răbufneşte Luck. Merit, ieşi din cameră!

Ceva se prăbuşeşte pe jos. Să fi fost lampa?

— Ieşi! urlă Utah.

>

— Rahat! repetă Luck.

Se stârneşte o agitaţie atât de mare, încât durează câteva secunde să mă adun şi să ajung la uşă. Când o deschid, fac greşeala de-a arunca o privire peste umăr. Acum e suficientă lumină în cameră. îi văd: amândoi se chinuie să se îmbrace. Utah încremeneşte când îmi întâlneşte privirea. Are un picior băgat pe un crac al pantalonilor. Nu poartă lenjerie intimă.

— Doamne, Dumnezeule!

O să rămân marcată pe viaţă. Luck stă pe cealaltă parte a patului, încercând să-şi pună boxerii.

îmi duc iute mâna la ochi. Utah zbiară:

— Ieşi dracului afară, Merit!

Trântesc uşa în urma mea.

Mă rog să fie doar un coşmar.

Mă întorc în camera mea. Iau sticla de alcool. De data asta, nici măcar nu mă mai sinchisesc să torn în pahar. Vreau ca emoţiile mele să dispară. Trebuie să uit, să uit, să uit! Ce mama naibii am văzut adineauri?

Strâng tare din pleoape. De ce erau dezbrăcaţi, împreună în

Ieri, Luck a fost cât pe-aci să facă sex cu mine. A zis că nu poate s-o facă pentru că eu semăn mult cu Moby. Numai că, dintre noi toţi, Utah seamănă cel tare cu Moby! Iar acum

Cu drag,
Merit

descopăr ca Luck se culcă cu frate-miu! Dacă nici ăsta nu e refuzul suprem, nu ştiu ce e.

Ce e în neregulă cu mine? Luck preferă să şi-o tragă cu frate-miu decât cu mine. Sagan a zis că sunt nesimţită imediat după ce ne-am sărutat pe canapea. Drew Waldrop s-a despărţit de mine în timp ce îmi pipăia un sân. DE CE SUNT ATÂT DE RESPINGĂTOARE?

— Merit!

Ltah îmi bate la uşă. Mă plimb de colo-colo prin camera mea. Ce naiba am întrerupt adineauri?

Deschid uşa larg. Utah intră repede în cameră şi o închide în urma lui. Pare furios şi un pic îngrijorat. Aţinteşte un deget spre mine.

Să nu scoţi o vorbă! Ce fac eu nu te priveşte.

Păşesc spre el.

Ţi-am dezvăluit eu secretele vreodată?

Expresia lui de mânie dispare când aduc vorba despre faptele sale dubioase din trecut.

— Crezi c-am uitat, Utah? Ei bine, ghici ce! N-am uitat. Şi nici n-o să uit vreodată.

Iresare. îi citesc vinovăţia pe faţă. îmi vine să-l pocnesc, deşi de obicei nu sunt un om violent. Degetele mi se strâng în pumn exact când Utah iese din camera mea şi închide uşa.

îl urăsc. Şi mă urăsc pe mine însămi pentru că n-am spus nimănui adevărul despre el.

Mă aşez pe pat. cu ochii închişi. îmi vine să vomit.

Cu drag,
Merit

Probabil că situaţia asta e cea care îmi provoacă greaţă. De vină sunt 1 .uck, Sagan, Utah, Honot, taicimiu, Victoria, maică-mea.

Familia asta e tot atât de groaznica precum îşi închjp^ toţi locuitorii din oraş. Poate chiar mai oribilă de-atât. M-^ saturat. M-am saturat de secrete şi de minciuni. Şi mi-a ajuns să fiu singura din casa asta obligată să păstreze toate secretele!

Ascund secretul lui Utah.

îl ascund pe al tatei.

Pe al mamei.

Pe al lui Honor.

Şi pe al lui Luck.

Nu mai vreau nici un secret!

Dacă le divulg pe coate, poate că n-o să mai am senzaţia că mă înec.

Da. Cred că mi-ar fi de ajutor. Dacă dezvălui totul, n-o să mă mai simt ca şi cum sune pe punctul de a face implozie.

Iau un pix de pe noptieră, trag un sertar şi scotocesc în e! până găsesc un caiet cu suficiente pagini albe pentru a aşterne toate secretele.

încă doare. Tot ce s-a întâmplat în ultimele zile mă doare. Iau sticla de... Ce naiba beau? Citesc eticheta. E cetjuila. Iau

Cu drag,
Merit

sticla de tequila şi mă las să alunec pe podea, pentru că încep să mă simt ameţită. Iau pixul şi caietul, deschid la prima pagină goală pe care o găsesc. Strâng din pleoape de câteva ori, până reuşesc să-mi focalizez privirea. Mâna îmi tremură când încep să scriu.

Dragi locatari ai casei Dollar Voss.
Mă refer la toţi, cu excepţia lui Moby. El e singurul pe care îl plac şi pe care încă îl respect.

Am în suflet o furie enormă, provocată de toate secretele pe care vi le ascundeţi unii de alţii şi de cei din afară. Refuz să mai păstrez vreun secret! în fiecare zi, apar alte şi alte secrete, iar eu m-am săturat să fiu personajul negativ. Toţi mă urâţi. Toţi credeţi că fiecare ceartă din casa asta are loc din vina mea. Şi vă mai întrebaţi de ce sunt al naibii de RĂUTĂCIOASĂ tot timpul! DIN CAUZA VOASTRĂ, A TUTUROR!

De unde să încep?

Ce-ar fi să încep cu cel mai vechi secret? Ai crezut c-o să uit, Utah? Ai crezut că, doar pentru că aveam 12 ani, n-o să-mi amintesc de seara în care m-ai forţat să te sărut?

E greu să uiţi aşa ceva, Utah. Dacă ai fi ştiut cât de mult te admiram – ca frate mai mare –, ai înţelege de ce este atât de greu să uit fapta ta.

„Nu e mare lucru, Merit?

Asta mi-ai spus când te-am îmbrâncit. Ai încercat să mă convingi că reacţionam exagerat. Acum eram în camera fratelui meu, mă uitam la un film, iar în secunda următoare el încerca să mă sărute.

în seara aia am fugit din camera ta şi n-am mai privit înapoi. De atunci, n-am mai intrat în camera ta. Nu mi-am mai permis să rămân singură cu tine. Iar

Cu drag,
Merit

ţie parcă nu-ţi pasă. Nu ţi-ai cerut niciodată scuze. Măcar te simţi vinovat?

Oare de-asta îţi este atât de greu să mă priveşti în ochi? Atunci când o faci – foarte rar –, mă priveşti cu dispreţ şi dezgust. La fel cum mă uit şi eu la tine.

Toţi credeţi că mă port grosolan cu Utah. îmi spuneţi să mă calmez. Gândiţi-vă cum v-aţi simţi dacă familia

v-ar forţa să fiţi amabil cu fratele care v-a furat primul sărut!

Mă dezguşti

Utah. Mă dezguşti. N-o să uit şi nici n-o să te iert.

Dar cel puţin o ai pe Honor. Ea te venerează pentru că n-a fost nevoită să suporte din partea ta ceea ce am suportat eu. Crede că eşti de treabă, inocent, cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată. Se uită la mine aşa cum te uiţi tu, fiindcă nu pricepe de ce te tratez atât de urât, când ea-şi închipuie că n-o meriţi.

Tată ştiu că probabil îţi vine greu să crezi. Cu tine vorbesc acum, Barnaby Voss! Lui Utah i-am scris tot ce aveam de scris.

Ai fost modelul perfect pentru cum să ne purtăm unii cu ceilalţi, nu-i aşa? Ai format această frumoasă familie, dar imediat ce soţia ta s-a îmbolnăvit şi n-a putut să-ţi mai satisfacă nevoile, te-ai culcat cu asistenta ei medicală. Nici măcar n-ai fost discret în privinţa asta. N-ai putut să te culci cu ea şi după aceea, când mama şi-a revenit, să te prefaci că nu s-a întâmplat? Nu! A trebuit să mai faci un pas pe scara egoismului şi să i-o tragi Victoriei fără prezervativ. Acum te-ai pricopsit cu o femeie care ne urăşte. O femeie care o urăşte pe mama noastră.

Mă întreb cum ar reacţiona Victoria dacă ar şti că încă te culci cu mama.

Da, îmi închipui că fraza asta vă şochează pe TOŢI.

Scuze, Victoria, dar e adevărat! Am văzut cu ochii mei. Măcar acum înţelegem de ce se aranjează mama zilnic. Locuieşte în subsolul tău,

sperând că fostul ei soţ o să se furişeze la ea, să-i facă o vizită, aşa că se machiază, se coafează şi se epilează.

Cu drag,
Merit

Soţul tău e motivul pentru care mama încă locuieşte la subsol. îi face atât de mult rău psihic, încât este complet subjugată de el. Pe tine te are În dormitor, iar pe mama, În subsol. Amândouă vă numiţi Victoria, deci nici măcar nu trebuie să-şi facă griji că strigă alt nume'. Tata trăieşte pe viu fantezia fiecărui bărbat! Nici măcar nu e nevoit să se îngrijoreze c-o să daţi nas În nas, căci pe mama o îmbuibă cu atât de multe pastile, încât ea e prea speriată ca să iasă din subsol.

Şi să nu crezi că tu scapi uşor, mamă'. Singura diferenţă este că pe tine chiar te compătimesc. îmi plăceai mai mult înainte să aflu că te culci cu tata. Cel puţin atunci puteam să-mi explic de ce ai rămas aici, trăind ca într-o închisoare subterană şi irosindu-ţi viaţa. Am crezut că e din cauza fobiei tale sociale, dar acum ştiu că joci un fel de joc murdar, prin care încerci să-l recucereşti pe tata. Ghici ce, mamă'. N-o să te primească înapoi. De ce ar face-o? Doar îţi desfaci picioarele pentru el ori de câte ori vrea.

Probabil eşti şi mai jalnică decât el. Tata cel puţin îşi creşte copiii. Măcar munceşte ca să avem mâncare pe masă şi un acoperiş deasupra capului. E vai de capul lui ca tată, dar e un părinte mai bun decât ne-ai fost tu. Poţi considera că asta e scrisoarea mea de adio. N-o să te mai vizitez la subsol. Dacă îţi pasă de vreunul dintre noi. o să-ţi iei inima-n dinţi, o să-ţi cauţi o slujbă, o să te muţi de-aici şi o să-ţi refaci viaţa.

Cine e la rând?

O, dat Să nu uităm de ultimul venit în casa Dollar Voss’. Luck Fînney'. Băiatul ăsta pare minunat, nu-i aşa? Şi-a făcut apariţia săptămâna asta, s-a împăcat cu soră-sa. după care aproape că i-a tras-o nepoate, sale vrtrege.

Ce-i drept, a fost ideea mea să-mi pierd virginitatea cu el. Nu că ar fi contat vreun pic pentru el, fiindcă a făcut sex de peste trei sute de ori! Dar acum, când ştiu că Luck îi ia ia rând pe fraţii Voss, mă simt şi mai aiurea decât m-am simţit după ceea ce – sunt sigură de acest |ucru – ar fi fost cea mai groaznică experienţă sexuală din istorie... dacă Luck ar fi fost în stare să continue.

Poate că n-a fost în stare să se culce cu mine pentru că preferă sculele. Pe a lui Utah, cel puţin.

Vai! Nu ştia nimeni că Utah este gay? Nu că aş avea ceva împotriva cuiva care e gay. Dragostea e dragoste, nu-i aşa? Dar eu pur şi simplu nu ştiam amănuntul ăsta despre Utah. Da, Utah e gay şi se culcă cu Luck. O ştiu pentru că am dat buzna peste ei. Nu pot să-mi scot imaginea aceea din minte, oricât aş încerca. E întipărită în memoria mea, la fel ca imaginea lui Sagan spunându-mi că sunt nesimţită.

Totuşi, are dreptate. Sunt o nesimţită. Ce fel de persoană îşi trădează propria soră geamănă în cel mai urât mod posibil? Bineînţeles, faptul că m-am prefăcut că sunt Honor ca să-l sărut *pe* Sagan n-a fost chiar o trădare, dat fiind că Honor şi Sagan nici măcar n-au o relaţie. Dar eu de unde era să ştiu? Soră-mea nu-mi povesteşte nimic! O fată ar trebui să ştie cu ce tip se întâlneşte sora ei geamănă! Dar nu ştiu cum se face că eu aflu secre- tele tuturor, după care mă rugaţi cu toţii să nu le dezvălui nimănui!

De pildă, secretul lui pe care îl păstrez

în seara asta s-a dus să se vadă cu un tip şi probabil că

în ciupa asta stă dezbrac--»« împreună cu el, pe

Cu drag,
Merit

rog. putem discuta despre problema asta?

Putem discuta despre cât de tulburător este că Honor e obsedată de muribunzi?

De ce vi se pare în regulă aşa ceva?

Tată, de ce n-ai trimis-o la psihoterapie?

CE OM ÎNTREG LA MINTE CAUTĂ IUBIRE DIN PARTEA UNOR OAMENI PE MOARTE?

Honor, îţi spun ca de la soră la soră: te rog, cere ajutori Ai mare nevoie de el. Urgent!

Pe cine am uitat? Pe Moby? Nici măcar n-o să mai intru în detalii. Vă rog, cineva să-l salveze pe copil de familia asta, înainte să fie prea târziu!

Sagan, chiar n-am nimic urât de spus despre tine. Cred că eşti singurul om sănătos la cap din casa asta. Probabil că, într-un fel, ăsta e defectul tău. Ai opţiunea să pleci, şi totuşi, cine ştie de ce, rămâi alături de cea mai sucită familie din Texas. Mai mult ca sigur, ai tăi sunt nişte oameni foarte naşpa. De-asta nu ţi-ai cunoscut sora? Pentru că ai fost îndeajuns de isteţ şi ai plecat cât mai departe de ei?

Ei, dar ce distractiv a fost să scriu! Acum mă simt mai bine, pentru că secretele voastre nu mai sunt responsabilitatea mea. Pe viitor, ţineţi-vă prostiile pentru voi, fiindcă mie nu-mi pasă!

O să repet, în caz că n-aţi priceput.

- Nu.

îmi.

Pasă.

Cu drag,
Merit

Trântesc pixul pe pagină.

Ce plăcut a fost! *Chiar prea plăcut. Am serrr^ ,* ridicat o greutate *de* pe umeri. *Una care i-a fa* în mod egal, fiecărui om din *casă.* Sau *cd p-jpn & ,* întâmpla după ce voi face copii după *scrisoarea mea.* toată lumea.

Dacă a fost atât *de bine să* scriu, nu pot sâ-mi cât de bine va fi când le voi da scrisoarea. Rup *fale £3* şi mă ridic, dar trebuie să mă sprijin de *comodă casară-, pe* picioare. Râd. Mi se pare că, în sfârşit, am băut sut-z- pentru a-mi alunga sentimentele. Sau poare că *mă simt r j de* uşoară datorită *scrisorii. în orice* caz, îmi *place te* simt aî naibii de grozav. îmi place aşa de mult tequila. *'robeau* şi ultima picătură *din sticlă, apoi* mă duc în bir ca să fac *copii după scrisoare.*

Nu mă sinchisesc să bat ia *uşă. Ceva mai* devreme, l-am auzit pe Utah *trântind* uşa *de la camera lui. Am tras conclus că nu mai e aici, facându-şi de cap cu Luck. Când intru, Luck îşi* butonează *telefonul. Nu pare bucuros să mă vadă.*

— Ce vrei?

Nu *pe tine, în orice caz, îi răspund şi mă duc în*

cealaltă parte a *camerei. Am nevoie să fac nişte copii.*

Luck oftează şi se *sprijină de spătarul canapelei extensibile* Sum Prima *PaS ină in C opiatOr* * a *P^ Pe tasta cu numărul 7.*

^pâs pe butonul . . copie şi pentru mine.

Cu drag,
Merit

Deci, în de mine, PC planeta asta mai e cineva cu

. nu vrei să ţi-o trag? _

Eşti beată?

pun a doua foaie cu faţa în jos. Apăs iar butonul pe

“P- Da să mă îmbăt e singurul mod în care pot face faţa acestei familii, Luck. Familia cu care ai ales sa te muţi.

Mă răsucesc spre el şi îl privesc cu nedumerire.

— De ce ai alege de bunăvoie să locuieşti aici?

Nu-mi răspunde. Se uită iar la telefon şi începe sa tasteze.

. .. Mai durează mult? mă întreabă.

în sfârşit, pun ultima foaie în copiator.

__Aproape c-am terminat.

Pe măsuţa pe care stă copiatorul observ carneţelul jerpelit al lui Luck, unde îşi notează toate cuceririle. Mă uit iar la el. Luck nu e atent. Deschid carneţelul la ultima pagină. Bineînţeles că mi-a scris iniţialele: „332.5 M.V., patul ei, NT”.

Mi-a dat calificativul NT. Asta înseamnă mare NU AM TERMINAT.

— Primesc măcar un trofeu de participare pentru treaba asta?

Luck mă vede cu carneţelul lui în mână. Sare din pat şi mi-l smulge, după care se aşază la loc. îi arunc un pix.

Cu drag,
Merit

— Uite! Nu uita să notezi iniţialele lui Utah!

După ce termin de folosit copiatorul, adun toate foile şi **scot originalul din aparat.**

Du-te la culcare! îmi spune Luck, neliniştit.

Iau capsatorul. Când ies din cameră, gesticulez cu ' direcţia lui Luck şi-i zic:

Îmi plăceai mai mult înainte să te cunosc

Mă duc în camera mea. Pun toate foile pe podea, însă trebuie să aştept puţin ca să-mi focalizez iar privirea şi să |e pot aranja în ordinea corectă. Toate foile par să fogă de sub ochii mei. Aproape că le-am capsat pe toate, când cineva îmi bate la uşă.

___ pJea.ca!

Mă târăsc spre uşă şi o încui, ca sa n-o deschidă nimeni.

— Merit!

E Sagan. Mă înfior când îi aud vocea. Se pare că n-am băut suficientă tequila ca să înec şi sentimentul ăsta.

îi strig:

— Dorm!

— Ţii lumina aprinsă.

— Lumina *ta* e aprinsă!

Nu mai zice nimic. Foarte bine! Nici măcar nu ştiu ce-am vrut să spun. După câteva secunde, uşa camerei lui telefon. întind mâna după

el. **Honor:** Ce s-a întâmplat?

S-au întâmplat atât de multe în ultimele două ore, că nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşte.

Merit: Adică?

se închide.

Strâng din pleoape, ca să nu se mai învârtă camera cu
mine. Apoi îmi sprijin capul pe podea. Sunt prea ameţită ca să mai stau în capul oaselor. Aud notificarea unui mesaj pe

i . .. -

Cu drag,
Merit

Honor: Sagan tocmai mi-a trimis mesaj şi mi-a zis am grijâ când mâ întorc acasâ. DE CE ştie câ nu sunt acasâ?

Merit Pâi... e foarte greu sâ-l minji. în plus, ce mai contează? Nici mâcar nu este iubitul tâu.

■ **Honor.** Contează, pentru câ l-am minjit. Iar din cauza ta, acum ştie. Adu-mi aminte sâ nu-Ji mai cer sâ mâ acoperi în viitori

Merit: Bun. Nu-mi mai cere sâ te acopâr în viitor!

E normal ca un om să-şi urască familia atât de mult?

Dau peste sticla de tequila. E goală. Alcoolul nu prea m-a ajutat; sentimentele sunt tot la locul lor. Mă îndrept împleticit spre bucătărie şi deschid absolut fiecare dulap, dar nu mai găsesc alcool. Deschid frigiderul. Singurul lucru care în clipa asta m-ar ajuta să amorţesc senzaţia din piept sunt cele trei beri din frigider. Iau cele trei doze cu mine în cameră. Mă aşez pe podea şi desfac o doză. Mă holbez la scrisoarea pe care

. am compus-o.

' Oare ar trebui să le-o dau?

Probabil că nu. Ar avea un motiv în plus să mă urască.

După ce o vor citi, n-o să mă compătimească. O să fie furioşi fiindcă le-am dat secretele în vileag.

Termin de băut prima bere. Stomacul mă doare, iar apăsarea din piept e tot acolo. Vreţi să ştiţi cum e senzaţia asta? E la fel ca în ziua când m-am hotărât să

Cu drag,
Merit

nu mă mai duc la scoală.

>

Abia intrasem în cantina şcolii, când Melissa Cassidy m-a apucat de braţ şi mi-a spus: „Honor, vino încoace! N-o să-ţi vină să crezi ce-am aflat!”. M-a tras după ea cam un metru

şi jumătate, spre locul unde stătea Honor. S-a uitat j *apoi* la Honor şi a spus. „O, scuze! Am crezut că eşti Hr Mi-a dat drumul la braţ şi s-a întors la masă, după care put să şuşotească la urechea lui Honor.

Am rămas *pe loc, holbându-mă la* soră-mea. Toata lüni^ o place, în ciuda *faptului că face parte din* familia Vbss. lumea vrea să fie în *compania ei, să-i* fie prieten, pe când sunt doar ceva derivat *din ea. Sunt sora* geamănă care are mai puţine de oferit. *Nido fată de la* masa aceea nu-şi dorea mai degrabă să *fie prietenă cu mine decât cu* Honor.

Nu s-a *întâmplat nimic îngrozitor care să* mă facă $â renunţ la şcoală. *Deşi toată lumea are o părere* proastă despre familia noastră, *colegii mei nu m-au hărţuit* niciodată. Pentru ei eram pur şi simplu... acolo. Când stăteam în banca mea, le convenea tuturor. Nu mă *necăjea nimeni. Când mă* alăturam discuţiilor dintre Honor şi *prietenii ei, nici asta* nu îi deranja. Eram sora geamănă a lui *Honor, deci nu puteau fi* nepoliticoşi cu mine. *În schimb, erau indiferenţi. Şi cred că indiferenta lor* mă sâcâia mai mult decât dacă m-ar fi urât.

Arunci, în cantină, *după scurta discuţie cu*

Melissa, a fost ca şi cum şaptesprezece *ani de negare m-ar* fi izbit drept în faţă. Dacă Honor n-ar mai *veni la şcoală, toţi colegii ar* rva. Insa, daca aş *chiuli eu, viaţa ar merge înainte. Şi* cu Merit, şi *iară* Merit.

Da, am primit două mesa ie *1 i ,*

Priete"ă> ca să raâ întrebe de ce n a/n 0131 venit *la şcoală* de două săptămâni.

Două mesaje.

Cu drag,
Merit

Atât.

Şi acesta **e un** alt motiv pentru care am rămas acasă. Am **crezut ca o să-mi facă** mai multă plăcere să stau aici decât să • **merg intr-un loc unde** nu contez, dar nu e aşa. Urăsc chiar şi **locul ăsta. Nici aici** nu contez. Dacă aş renunţa la viaţă la fel **cum am renunţat la** şcoală, toţi ar merge înainte.

Şi cu Merit, şi fără Merit.

Dau pe gat a doua doză de bere. Imediat ce o termin, **azvârl cutia în** uşa camerei.

Şoptesc:

— Fără Merit. Aşa o să se înveţe minte.

Apoi fac ce ştiu eu mai bine: reacţionez fără să gândesc. Spontaneitatea va fi singura trăsătură a personalităţii mele de care îmi va fi dor. Mă târăsc spre dulap şi iau gheata neagră în care-mi ţin flaconul cu pastile furate. îi deşurubez capacul. Mă întind după a treia bere. Mâinile îmi tremură atât de tare, că am nevoie de trei încercări ca să desfac doza.

Mă uit la berea din mâna mea stângă şi la flaconul cu pastile din cea dreaptă. Fără să stau pe gânduri, îmi pun câteva pastile pe limbă şi încerc să le înghit. Dar am luat prea multe deodată. Le scuip înapoi în palmă. îmi relaxez gâtlejul şi mai fac o încercare. De data asta reuşesc să le înghit. îmi mai ton câteva în palmă şi le înghit. Nu pot să iau decât trei sau patru odată, aşa că le termin bând toată berea.

Cu drag,
Merit

Arunc doza goală, după care iau cele şapte copii după scrisoarea mea şi un pix. Parcurg fiecare copie în parte şi adaug la sfârşit cuvântul „fără”, înaintea numelui meu. *Cu drag, Merit.* Aşa e mai bine. încep cu camera lui Sagan, pentru că

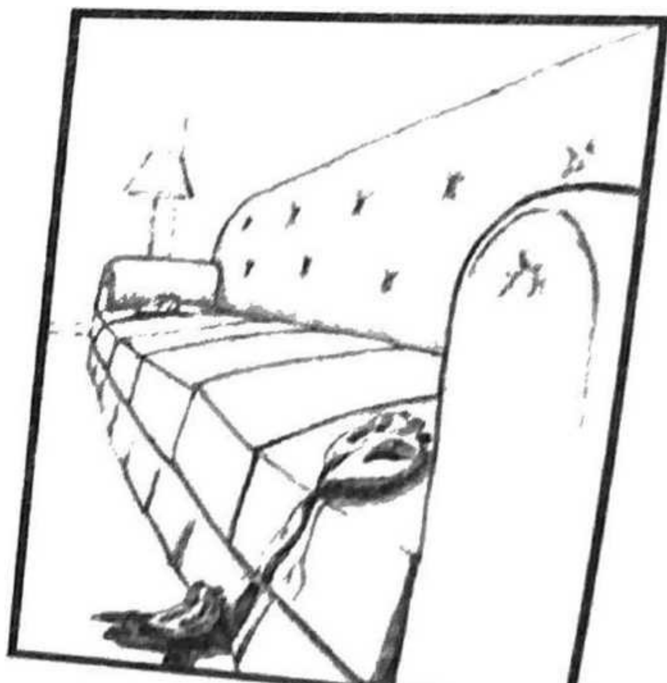
e cea mai *apropiată de a mea. li strecor foile wb acelaşi lucru cu exemplarul pentru Utah, pentru I ** *tru *Honor. Când ajung la subsol, nici măcar nu să strecor foile pe sub uşă. Deschid uşa care di spre T şi arunc pe trepte hârtiile pentru mama. Dacă maici-^ rămâne în capul de jos al scării, n-o să Ic citească niciofa Mă duc în A Treia Secţiune* şi *împing ultimele foi pc $)J[de* la camera *tarei şi a Victoriei.*

Când traversez iar *Prima Secţiune, îmi sare în ochi o bucată* de *hârtie aflată pe canapea. Ceva mai devreme nu en aici. Chiar dacă mă prefăceam că sunt Honor şi îl* sărutam pe Sagan, aş fi observat că stau *aşezată pc o foaie.*

Deşi e cu susul în jos, îmi dau scama că c un *desen. Iau foaia şi mă întorc în camera mea. Mă aşez pc pat. Nu ştiu ce a desenat, însă în josul paginii a scris ceva: „Inimă < Hoit”,*

Duc mâna la gură şi întorc foaia. Degetele îmi tremură pe buze când îmi *fac curaj să mă uit la ce* a *desenat.*

Cu drag,
Merit

Mă cutremur. îmi cuprind mijlocul cu un braţ. A desenat două inimi, fiecare la câte un capăt al canapelei. Una dintre ele este întreagă, pe când cealaltă e tăiată în două.

Care dintre ele e a mea?

Mi se face rău. Las foaia să-mi alunece din mână şi o urmă resc cum cade pe podea. Aterizează deasupra flaconului eol' Mă holbez la cuvântul „hoit”. , & •

Hoit. Mort. *Mort.*

Mă răsucesc cu totul pe o parte, strângându-mi genunchii

i' la piept. închid ochii şi Încerc să nu mă gândesc la asta.

Te rog, nu vreau să nu mă afecteze!

Din ochi Încep să-mi şiroiască lacrimi. Nu se opresc, indiferent cât de mult strâng din pleoape. Buza de jos Îmi tremură mai tare decât mâinile.

i
i Nu vreau să mor.

Cu drag,
Merit

Mă Îmbrăţişez şi mai puternic. Habar n-am ce se va întâmpla. Dacă o să Re mai rău decât acum?

Lacrimile mele de teamă se transformă Intr-un plâns cu

A

suspine. Îmi ţin mâna apăsată pe gură.

, | — Nu, nu, nu, nu, nu!

Când conştientizez pe deplin fapta, o panică totală se insinuează în mine. Dacă mai zăbovesc aici o secundă în plus, e posibil să Ru pierdută. Mă ridic în şezut, mă agăţ de saltea şi aştept să nu se mai învârtă camera cu mine, ca să pot ajunge la uşă.

Ce-am făcut?

!ad în genunchi imediat ce deschid uşa. Nu sunt sigură că Pot să mă ridic în picioare, aşa că mă târăsc spre baie. întind

braţul şi deschid uşa, după care mă îndrept sprc V1S(, toaletă.

îmi vâr degetele pe gât.

Nimic.

Nu cred că am plâns vreodată atât de tare. Nu pot $â niciun sunet, nici să ţip. Nu *pot* să respir, nu pot să respir încerc din nou să-mi provoc greaţa, dar degeaba. De fiecare dată când ajung în fundul gâtlejului, degetele mele se retrag cu de la sine putere. N-o să meargă, n-o să meargă, n-o â meargă!

— Ajutor!

Vocea mea sună jalnic printre sughiţurile de plâns. Aţa o să mor: pe podeaua din baie, lăsând în urmă ceea ce va deveni cea mai vrednică *de dispreţ scrisoare de* adio scrisă vreodat de un sinucigaş.

Nu se poate să se *întâmple* aşa ceva! E un vis. Visez. le rog, ajută-mă să mă trezesc!

— Te rog, Doamne! spun *în şoaptă. N-o să mâi beau* niciodată alcool, n-o să mai fur, nici măcar n-o să mai scriu vreo scrisoare, dar te rog, te rog, te rog, ajută-mă!

Reuşesc să mă târăsc până *la uşa băii.* Camera lui L/tah e cea mai apropiată. încerc să *deschid uşa de la* camera lui, dar ' 'ncuiată- încep să bat în ea.

"— Utah!

Bat iar.

Ştiu că vocea mea nu e înct^i Poate auzi ciocănitul Stau ,; 'unsdc] P- ameţi« ca să aj *în* *P*

ß J,tâ “?a. Hab.

Cu drag,
Merit

se dizolve pastilele, dar n-a trecut foarte mult de când le-

am luat- Să fi fost cinci minute?

Uşa lui Utah se deschide larg, iar el calcă pe scrisoarea mea ' Nici măcar n-o observă. Se apleacă şi mă strigă pe nume. Apoi îngenunchează, mă apucă de bărbie şi îmi ridică faţa s re

1.1, Am chipul d, |acrimi. *

"" pr., de .mim, ,ttrp fsp „

— Ce s-a întâmplat? Eşti bolnavă* -X:7illa7d'bra,'’p'ivi"d“-‘^

utah, am facut-o de oaie.

— Eşti beată?

Bâigui cu glasul sugrumat de lacrimi:

— Pastilele ei! Am luat pastilele fără să gândesc. Utah, nu gândeam limpede.

Se deschide o altă uşă, iar după câteva secunde Sagan apare lângă Utah. Sunt prea speriată ca să simt ruşine.

— Pastilele cui? întreabă Utah. Merit, ce tot spui?

Cuprinsă de panică, mă sprijin de perete şi încep să scutur din mâini. Au început să amorţească.

— Ale mamei. Am luat pastilele ei!

Vrate-miu se uită la Sagan. încearcă amândoi să înţeleagă ce se petrece, dar nu le pică fisa!

— Le-am înghiţit!

Sagan îl împinge pe Utah deoparte.

— Sună la Urgenţe'. îi spune lui frate-miu, după

Cu drag,
Merit

care ma apucă de ceafa, mă apleacă şi îmi vâră două deget p t>"

Corpul meu încearcă să le respingă, dar lui nu.| îşi clinteşte degetele. încep să vomit peste tot în jur,4 / pe hainele lui Sagan. Nu-mi mai pot fine ochii *dexha*

— Câte pastile, Merit?

Scutur din cap. Nu ştiu.

__ Câte ai înghiţit? mă întreabă cu vocea înnebunită 4

spaimă.

La fel de înnebunită precum pulsul meu.

îmi tot cere să-i zic câte am înghiţit. Nu-mi aduc aminte. Câte aveam? Am *furat opt alaltăieri seară.* Le-am adâugar a> *cele douăzeci furate mai demult.*

— Douăzeci şi opt, răspund în şoaptă.

— Isuse, Merit!

îmi bagă din nou două degete pe gât. Presiunea pe care o simt în stomac mă face să mă încovoi. Vomit iar. îl aud pe *Utah ţipând la telefon. Luck a ieşit în hol. Moby plânge, iar tata întreabă:*

Ce *se-ntâmplă? Ce mama mă-sii se întâmplă?*

Deschid ochii. Sagan numără repede, cu glas murmurat: Douăzeci şi doua, douăzeci şi trei, douăzeci şi patru, uită la podea, cercetând ce a ieşit adineauri din stoma~ cui meu. Vocea îi tremură.

DOUĂZECI SIcÎP^1 ' douazeci f' douăzeci şi fapte. Tataf; *UIJ > strigă el.*

-- "aă mă duc- pe *___________

vărs. ***ameţită. Cot îmi mai vine*** sâ

Cu drag,
Merit

— Ce-ai înghiţit? mă întreabă Utah. îngenunchează în faţa mea, cu telefonul în mână. Victoria îmi aduce o cârpă umedă. Sagan o ia din mâna ei şi mă şterge

pe faţă.

— Merit, operatorii de la Urgenţe întreabă ce pastile ai luat.

Aluat pastile? întreabă tata.

Se foieşte de colo-colo, în spatele lor. Luck e în spatele lui, cu o mână la gură.

— Ce pastile erau? întreabă Sagan.

îmi dă părul pe spate. Pare la fel de panicat ca tata. La fel ca Utah. Ca Victoria. Ca Luck. Până şi Moby pare panicat, judecând după cât de strâns o ţine pe Victoria de gât.

în casă intră cineva.

— Ce se întâmplă?

Toată lumea se răsuceşte spre uşa de la intrare. Honor s-a întors acasă.

— Unde-ai fost? o ia tata la rost.

Se răsuceşte spre ea, dar apoi se răzgândeşte.

— Mă ocup de tine mai târziu', o ameninţă pe soră-mea, apoi se întoarce spre mine. Merit, ce-ai înghiţit?

Stă în picioare, lângă mine. Toţi s-au strâns în jurul meu.

— Le-a vomitat pe toate, răspunde Sagan.

— Dar ce erau? întreabă tata.

— Probabil nişte aspirine, se bagă Victoria în vorbă.

— A zis că le-a furat, spune Utah.

— Ce se întâmplă? întreabă Honor.

— Merit a înghiţit nişte pastile, îi răspunde Luck.

Cu drag,
Merit

— Ai văzut chestia asta, Barnaby? zice Victoria.

,

Vorbim mai târziu, Victoria!

Ce-ai înghiţit, Merit? cere Sagan să ştie.

Trebuie să citeşti asta, Barnaby! insistă Victoria. Victoria, te rog, nu acum! exclamă tata. Merit, ce pastile erau? mă întreabă Utah.

îi răspund:

— Ale mamei.

__ Ai luat pastilele maică-tii? mă întreabă tata, aplecându-se deasupra canapelei.

îl văd cu susul în jos. Până acum n-am băgat de seamă cât de mult seamănă Moby cu el.

— Pastilele din tratamentul ei? cere tata lămuriri.

Schiţez un gest aprobator din cap. Tata răsuflă uşurat.

— Atunci, e-n regulă! Pastilele alea n-au cum să-i facă rău, zice tata.

Ia telefonul din mâna lui Utah şi se duce în bucătărie, ca să vorbească cu operatorul de la Urgenţe.

Alo? Bună, Mărie! Da, Barnaby Ia telefon. Da, e bine. Se simte bine.

E bine. Se simte bine.

Mă simt bine.

arnÎ r UIîde-ŞCie “ mă Habar
m luaL Insa nicl nu mai are importantă de
Pilulele zac în balta de vomă din hol. “

Te simţi bine? mă întreabă Sagan.

Ii fac semn că da.

îţi aduc nişte apă, adaugă el.

Cu drag,
Merit

închid ochii. Inima mea se potoleşte. La fel şi agitaţia din

ju Expir lent. E bine. Ea se simte bine. Mă simt bine.

Se aude vocea Victoriei:

.— E adevărat?

Deschid ochii. Maica-mea vitregă ţine în mână foile capsate ale scrisorii şi se uită lung la ele. Expresia ei e oricum, numai amabilă nu.

Deodată, nu mai e bine.

Mă ţin cu mâinile de burtă. îmi vine să vomit din nou.

— Merit! Tu ai scris asta?

îi fac semn că da. Poate că Victoriei îi va fi atât de ruşine de adulterul tatei, meat o să adune celelalte copii ale scrisorii, înainte să le citească şi ceilalţi ai casei. Face un pas spre mine. Nu pare deloc supărată, deşi am scris că tata o înşală. Pare... tristă.

Se uită la Utah şi îl întreabă:

— Lai făcut asta lui Merit?

Frate-miu se uită la mine, apoi la Victoria.

— Ce anume am făcut şi cui?

Victoria se apropie de el şi îi întinde scrisoarea, cu un gest smucit. Apoi păşeşte pe lângă el şi se duce la bucătărie, unde e tata. Utah citeşte prima pagină a scrisorii.

Sagan se întoarce cu apa.

— Poftim! Bea!

Mă ajută să mă ridic în capul oaselor şi încearcă sa ma convingă să beau, dar eu nu-mi pot dezlipi privirea de Utah. împing paharul deoparte şi scutur din cap.

Atunci o văd.

O lacrimă.

Utah *ridică privirea exact când o lacrimă îi* *a]u*

obraz. Nu mă pot abţine să mă *întreb dacă ? i .*

j - l3cn^ 4

vinovăţie sau una *de teama, pentru că, în sfârşit* am d

luit adevărul. Lasă hârtiile să-i cadă *dintre degete*

şi ¡şi , mână prin păr. Bineînţeles că nu mă priveşte

în ochi.

__ Mulţumesc, Marie! spune tara, apoi încheie apelul.

Victoria e chiar lângă el şi *îi şopteşte* ceva, *după care* arata

spre Utah şi spre mine. *Şi spre hârtiile de la*

picioarele lui Utah. Tata îl priveşte *pe frate-miu.*

Vine cu paşi apăsaţi în sufragerie, tocmai când

ambulanţa *opreşte pe aleea din faţa casei.*

lata ridică foile *de pe podea şi începe să citească. Se*

scurge un minut. Apoi, două. Utah e ca şi *pironit în*

loc. Se aude un ciocănit în uşă, dar tata se face că nu

aude.

— Tată, şopteşte Utah.

Tata ridică privirea din *scrisoare şi o întâlneşte pe* a

lui Utah, apoi pe a mea.

încă un *ciocănit în uşă.*

Utah

insistă:

lată, te *rog!* *să-ţi*

Pot Altă

Pumnul tatei

ţâşneşte. Honor

Utah zace pe

podea, semn spre uşă

şi rosteşte

Tata e lângă el, un singur

tn picioare. *îi face*

Cu drag,
Merit

Honor îl ajută pe Utah să se ridice, după care îi aruncă tatei o căutătură urâtă.

— Ce naiba e în neregulă cu tine?!

După ce se ridică, Ut ah se răsuceşte pe călcâie şi se duce în cameralul. Honor şi Luck îl urmează. Sagan deschide usa de la intrare şi îi lasă pe paramedici să intre.

- Se simte bine, le spune tata, arătând spre mine.

Puteri

De ce sunt pastile placebo?

Următoarele zece minute trec ca prin ceaţă, în timp ce pa- ramedicii mă asaltează cu întrebări, îmi verifică tensiunea arterială, nivelul de oxigen, ochii, gura.

— N-ar strica s-o internăm peste noapte, îi şopteşte tatei un paramedic. Altfel, va trebui să anunţăm un asistent social despre ce s-a întâmplat. Va veni să urmărească îndeaproape ce se întâmplă aici.

Tată aprobă cu o mişcare din cap şi se apropie de mine. Se lasă în genunchi, l-o iau înainte şi îngaim:

— Mă simt bine. Nu vreau să merg la spital.

— Merit, cred că ar fi bine să...

-Nu vreau să mergi spun hotărât.

Nu aud ce îi spune paramedicului. Tipul îl strânge pe tata de umăr. Probabil se cunosc. Bineînţeles că se cunosc; e un oraş mic. Şi, fiindcă îl ştiu pe tata,

Cu drag,
Merit

paramedicii le vor povesti propriilor soţii, apoi acestea le vor spune prietenelor, după care prietenele vor duce vestea altora, şi în scurt timp tot oraşu să afle că am încercat să mă sinucid.

Cu pastile placebo.

De ce ia mama pastile placebo?

Imediat ce îmi trece prin minte gândul acesta, mama face apariţia în capul scărilor de la subsol. Uşa e deschisa. Mi priveşte din partea cealaltă a camerei.

— Te simţi bine?

Face un pas spre mine, dar apoi observă ca piciorul ei a atins parchetul. Se întoarce repede în capul scărilor.

— Totul e bine, Vicky, *îi răspunde* tara.

Arunc o căutătură spre Victoria. Se duce în camera ei, cu Moby. Nici măcar nu poate sta în aceeaşi cameră cu mama. Mă întreb dacă a citit toată scrisoarea. Oare ştie că ei doi încă fac sex?

— Ce s-a întâmplat? întreabă mama.

Aş da orice ca să vină aici şi să mă îmbrăţişeze. Orice. Ştie că s-a petrecut ceva rău. *Altfel, n-ar fi deschis uşa* subsolului. Şi totuşi, e mai preocupată să nu iasă de acolo decât de starea mea. îmi privesc mâinile. Tremur şi parcă mi se face iar greaţă.

O să-ţi explic totul în curând, o asigură tata. încearcă să dormi, bine?

Aud cum se închide uşa subsolului. Nu primesc o îmbrăţişare de la mama.

îndrept o privire rugătoare spre taică-miu şi şoptesc:

— Iată, am aruncat o scrisoare în subsol. Poţi să te duci s-o iei, înainte s-o citească mama?

Dă aprobator din cap şi se îndreaptă spre subsol iară să-

mi pună întrebări.

— Merit! urlă Honor.

Ridic privirea. Soră-mea se apropie de mine cu paşi apă sap. Are în mână scrisoarea de la mine. Traversează Prima Secţiune 5i arată de parcă e gata să mă atace, dar Sagan păşeşte în faţa ei şi o apucă de braţe. Honor se chinuie să scape di strânsoare, însă, cânduşi dă seama că el nu-i permite să treacă mai departe, azvarle foile spre mine. C

— Eşti o mincinoasă[1].

Plânge. Brusc, îmi dau seama că nu suntem deloc atrăgătoare atunci când bocim. Urăsc gândul că am plâns în ultimele două ore.

Mi se pare că urmăresc un film. Nu simt că fac parte din el, căii trăiesc, că în clipa asta sunt ţinta maniei soră-mii. Nici mâcar nu reacţionez, într-atăt de ruptă de situaţie sunt.

— Nu acum, Honor'. spune Sagan şi o îndepărtează de mine.

— Nu-i adevărat', urlă ea. Spune-le că nu-i adevărat'. Utah n-ar face niciodată asa ceva'.

>

Ghemuită pe canapea, învelită cu o pătură, urmăresc cum se desfăşoară totul. Victoria s-a întors, fără Moby. Honor se repede la ea şi la tata.

— Nu se poate să-l alungi de-acasăl Merit minte. Victoria se uită la tata.

— N-ai cum să treci cu vederea aşa ceva, Barnaby.

Cu drag,
Merit

— Vezi-ţi de treaba ta'. îi strigă Honor.

— Honor'. o mustră tata.

Honor îl repede şi pe el*.

— la mai taci'.

— Du-te în camera ta', strigă tata. Toată lumea, treceţi în camerele voastre'.

— *Şi cu mine cum* rămâne? Pot să mă cern

întorc în mea? întreabă *Utah.*

__ Tu pleci. Toţi restul, în camerele voastre!

Dacă pleacă *el, plec şi eu, zice Honor.*

Tata o contrazice:

— Ba nu! Tu rămâi.

— Eu merg cu Utah, zice *Luck.*

— *Ba n-o să mergi cu el, îi răspunde Victoria.*

— *Pe bune? îmi zici tu ce* am voie şi ce nu am să fac? Am

douăzeci de ani!

Uraj *intervine:*

— *Rămâneţi aici! O să plec.*

— *De* ce? se *revoltă Honor. N-ai făcut nimic!*

Iată-1! A venit momentul adevărului. Punctul culminant.

Când Utah trage adânc aer *în piept, umerii lui se ridică.* Apoi îi *lasă să cadă, aşa cum cad toate* marile *imperii, în cele din* urmă. *Mă priveşte insistent, dar nu profită de ocazie* ca să-şi recunoască vina sau măcar să-şi ceară scuze. *în schimb, se duce la* uşa din faţă, căci *îi este* foarte clar că tata n-o să se înduplece. Fratele meu iese trântind uşa. Tresar.

gan se aşază încet pe canapea, lângă mine. îşi pocneşte deg,t|„,, * p„ci e

3 ra?b'" •'

t ca sigur, împotriva mea *Tnri* când tata spune: ’

Pencru o vreme, până

Cu drag,
Merit

Se uită la Luck şi arată cu degetul spre el.

Rămâi în camera ta! Dacă te văd în preajma fetelor **mele,** ai zburat de-aici!

Judecând după replica lui, deduc ca tata a citit restul scrisorii.

Luck încuviinţează dând din cap şi se retrage în camera Im. Honor îl priveşte fix pe tata, cu mâinile strânse în pumni, de-o parte şi de alta a corpului.

__E vina ta! îl acuză Honor. Vina ta, a alegerilor tale jalnice şi a parentingului tău de rahat! Din cauza ta e familia asta asa de anormală!

Honor se duce în camera ei şi trânteşte uşa.

Am rămas eu, Sagan şi tata, care are nevoie de o clipă ca să se adune. Se apropie de mine şi se lasă pe vine, aşa încât să ne privim în ochi. '

— Te simţi bine?

>

Dau aprobator din cap, deşi starea mea e departe de-a fi bună. Tata se uită la Sagan şi întreabă:

Te-ar deranja să ai grijă de ea în noaptea asta?

— Deloc, răspunde Sagan.

Mă bag în discuţie:

— N-am nevoie de o bonă.

— Nu-s convins că n-ai nevoie, spune tata. Acum vă las. Trebuie să discut cu Victoria.

Se ridică. înainte să se îndepărteze, îl întreb:

— De ce ia mama pastile placebo?

În colţurile ochilor i se ghicesc urmele tuturor

Cu drag,
Merit

secretelor sale.

— Merit, sunt pur şi simplu recunoscător că erau doar pastile placebo.

îmi întoarce spatele şi se duce spre camera *lui pe lângă masa din bucătărie, se opreşte. Strânge îr^ tfCce spătarul unui scaun şi îşi coboară capul în piept Rărn^^ cam zece secunde, apoi ridică scaunul de* la podea şi fl *în perete, facându-l bucăţele. Intră în camera lui şi trâ^'* ÎCŞtg uşa.

Sagan răsuflă prelung, odată cu mine. îşi trece mâinile peste fată. Stăm în tăcere. *Am rămas amândoi Iară cuvinte.* Pentru un minut, pur şi *simplu privim în podea. în cele din* urmă, îmi spune:

— Du-te să faci duş! O *să te simţi mai bine.*

Când mă ridic, se ridică şi el. Probabil şi-a dat seamă ca . încă sunt ameţită. Mă apucă de braţ şi mă *ajută să* ajung până la baie. După ce intrăm, *trage deoparte perdeaua duşului* şi ia aparatul de ras. *11 pune în buzunarul de la spate al* pantalonilor.

— Serios, Sagan? Crezi c-o să-mi ciopârţesc venele cu un aparat de ras de unică folosinţă?

Nu spune nimic, *dar* nici nu pune aparatul înapoi la locul lui.

— u să curăţ în hol < A
camera mea, în noaptea asta, sau într-a ta?

Mă gândesc un pic la întrebarea lui. Nu vreau să stea în camera mea, pe patul meu, unde am încercat să-mi iau viaţa.

— în a ta, şoptesc.

mai'târzÎoT 17 SingUrâ> " fac du?- Dar o secundă cu medicamente. ' ' Ua ^acoane din dulapul

Cu drag,
Merit

Pe bune’ Ce-aş putea să fac cu ele’ Să înghit opt jeleuri uvitatnineî

Iese fără să-mi dea vreun răspuns.

Stau cel puţin o jumătate de oră sub duş. Mă holbez la perete în timp ce apa fierbinte mi se prelinge pe ceafa. Cred că sunt în stare de şoc. încă mă simt ruptă de toate evenimentele din seara asta. Mi se pare că i s-au întâmplat altcuiva.

Până acum, Sagan a intrat de două ori în baie, ca să veri-

fice că sunt în regulă. Nu ştiu cât o să dureze să-l conving că întâmplarea din seara asta a fost doar atât: o întâmplare. Nu sunt sinucigaşă. Pur şi simplu eram beată. Am făcut ceva foarte prostesc, iar acum Sagan crede că stau sub duş şi încerc să găsesc metode de-a mă omorî.

Nu vreau să mor. Dacă mi-as fi dorit asta, nu m-as fi dus laVtah , să cer ajutor. Care adolescent nu se gândeşte din când în când cum ar fi să moară? Când m-am gândit cum ar fi să mor, singura problemă a fost spontaneitatea mea. Şi alcoolul pe care l-am băut. Majoritatea oamenilor întorc ideile de genul acesta pe toate feţele. Nu şi eu. Eu trec direct la

fapte.

După ce s-a întâmplat în seara asta, voi avea nevoie de un trofeu mare. Poate o să găsesc pe eBay o statuetă Oscar pe care n-o vrea nimeni.

— Merit? întreabă Sagan, de cealaltă parte a uşii.

Îmi dau ochii peste cap şi închid robinetul.

— încă trăiesc, îi zic.

Cu drag,
Merit

Iau un prosop *şi mă şterg. După* ce mă *lele* îmbrac f lJ intru *în camera lui. Uşa e* mele, *descuiată.* Q' Vreau să mă izolez *de* *Sagan îşi* un culcuş *pe* *Pop să dormi în pat,* *restul lumii.*

Observ că a adus pernele din camera mea. Oftez uşuraţi Nu cred că mi-am dorit vreodată sa dorm mai mult decât acum. Arunc o privire spre ceasul *de perete. E trei* diminea^

— *Trebuie să te trezeşti devreme? îl întreb.*

Mă simt prost. *E atât de târziu, iar peste* câteva ore top cei din casă trebuie să se trezească *şi să meargă la* şcoală sau la muncă. Nici măcar nu ştiu unde se duce Sagan zilnic: la muncă sau *la* şcoală? Ştiu prea puţine *lucruri despre* tipul căruia i s-a trasat sarcina de a *veghea asupra vieţii mele* în noaptea asta. Mersi mult, tatăl Sagan îmi răspunde: — Mâine sunt liber.

Oare e adevărat sau *îi e prea teamă să mă lase singură?* Deşi mă simt aiurea *fiindcă îşi face atâtea griji din* cauza mea, e plăcut că există cineva căruia îi pasă *de mine.*

Mă întind în *pat şi trag* pătura peste mine. Culcuşul lui e tîntăî 82 Pat ^Ieau sa stau cat mai *departe de el cu pu-* ■ '“7 *A*

ce-o

bine.

— Ai

nevoie decev,

Cu drag,
Merit

Stă lângă uşă, cu mâna pe întrerupător. Clatin din cap, semn că nu. Chiar înainte să se facă întuneric, întrezăresc -¡«virea ne care am scris-o. E pe comodă, deschisă la ultima

v A. citit-o pe toată. închid ochii, iar el vine să se culce. Oare i mai citit-o altcineva? Trag pătura şi mai sus, peste gură. Bineînţeles ca au citit-o. îmi trag genunchii la piept şi mă ghemuiesc. De ce am scris-o? Nici măcar nu-mi aduc aminte tot ce am aşternut pe hârtie.

Treptat, paragraf cu paragraf, îmi amintesc. Lacrimile îmi curg şiroaie. Strâng pătura între degete şi o muşc, încercând sa-mi înăbuş suspinele.

încă nu desluşesc tot ce simt şi nici dacă regret că am scris scrisoarea. Dar mi se pare că este vorba despre regret. De fapt, poate îmi pare rău că am înghiţit pastilele, nu că am scris scrisoarea.

Sau poate că regret totul.

Singurul sentiment pe care sunt sigură că-l simt este o ruşine copleşitoare. Pană acum, ar R trebuit să mă obişnuiesc deja cu ruşinea, însă nu cred că se poate obişnui cineva cu ea.

Nu-mi vine să cred ce-am făcut în seara asta! Şi nici ieri, îmi doresc să dau timpul înapoi, să nu fi abandonat şcoala, îmi doresc ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat. La naiba! îmi doresc să dau timpul în urmă cu câţiva ani. Vreau ca acel moment cu Utah să nu se fi petrecut. Sau poate c-ar trebui să mă întorc în urmă cu

Cu drag,
Merit

zece ani, când Wolfgang şi a făcut apariţia în curtea noastră. Dacă aş fi omorât câin afurisit, nu ne-am fi mutat în biserică, tata n-ar fi cunoscut-o

pe Victoria, mama n-ar fi luat-o razna şi n-ar fi de-
a se ascunde în subsol. ⁿ^o(3

îmi *apăs faţa în pernă, încercând din răsputeri . pânesc, aşa încât Sagan să nu audă cât de tristă sunt * Dar nu-mi iese. îl simt când dă pătura laonarte*

~ P v . f.A r r ^^Stre
coară langa *mine. Işi încolăceşte un braţ în jurul meu şi trage la pieptul lui. îmi strânge mâinile într-ale lui.* Apoi *se lipeşte de mine până când îşi întrepătrunde picioarele cu ale mele, iar bărbia lui îmi apasă creştetul. Mă îmbrăţişează cu tot corpul. Nici nu-mi aduc aminte când m-a îmbrăţişat ultima oară cineva din casa* asta. *îmbrăţişările lui Moby nu se pun la socoteală, pentru că el are doar patru ani. Tata nu m-a îmbrăţişat de ani întregi. Nu-mi aduc aminte când* m-a îmbrăţişat *Utah ultima oară. Eu şi Honor nu ne-am mai dat o îmbrăţişare de când eram mici. Mamei nu-i place contactul fizic, aşa că* a *primi o îmbrăţişare din partea ei* a ieşit *din discuţie* încă *de acum câţiva ani, când fobia ei socială s-a înrăutăţit. Când conştientizez că asta e prima îmbrăţişare de* care am parte după mul ţi ani, *plâng şi mai amarnic.* îşi lipeşte buzele *de creştetul meu.*

— *Vrei* să-ţi spun o poveste? *îmi şopteşte.*

Nu ştiu cum, reuşesc să râd printre *lacrimi.*

Poveştile tale sunt prea morbide *pentru un moment* ca ăsta.

Cu drag,
Merit

îşi mişcă puţin capul, până < __
meu. E o senzaţie plăcută. când obrazul *lui îl apasă*
închid ochii,
pe i, iar *Sagan*
spune:

— Bine. Atunci, îţi
fredonez un cân 240

pufnesc în râs. însă el chiar începe să cânte. De fapt, mai degrabă aş zice că face rap.

— „Mă ştiţi cu toţii, sunt acelaşi ¿întotdeauna...”

Rad mai tare.

— Sagan!

— „Dar am fost discret...”

— Opreşte-tel

Nu se opreşte. în următoarele minute, recită fiecare vers al melodiei *Forgot About Dre.* Când adorm, lacrimile mi s-au uscat pe obraji.

Capitolul unsprezece

Imaginează-ţi haosul prin care trece o familie normală a doua zi dimineaţă, după ce unul dintre membrii săi a încercat să se sinucidă! Discuţii la telefon cu psihoterapeuţi, lacrimi, scuze, atenţia permanentă şi exagerată acordată presupusului sinucigaş. Toată lumea se întreabă: Cum de s-a întâmplat aşa ceva? Cum de n-am văzut din timp semnele?

Mă holbez la tavanul din camera lui Sagan, dureros de conştientă că toţi cei ai casei au plecat acum câteva minute, cu excepţia lui. Sau cel puţin aşa presupun. Am auzit uşa de la intrare trântindu-se de câteva ori. Nimeni nu s-a obosit să se intereseze cum mă simt. Mă întreb cum e să trăieşti într-o familie normală, în care oamenilor chiar le pasă de tine. Nu una ca a noastră, în care membrii familiei îşi văd de treabă, de parcă acum câteva ore n-aş fi. încercat să mă omor. O familie ca a noastră, în care tatăl se trezeşte şi se duce direct la mu

Una în care maică-mea încă refuză să iasă din subsol. Sora
- – j u croată Unchiul meu vitreg se duce mea
geamana se duce la şcoa •

la noua lui slujbă. Numai o persoană care nu-mi este r^ sânge sau prin alianţă rămâne aici, ca să se asigure că sunt,7 regulă.

înţeleg. Toţi sunt supăraţi pe mine. Am aşternut cuvinte pline de ură în scrisoarea aceea şi sunt sigură că toată lumea a citit-o. Dar faptul că Sagan este singurul prezent aici dovedeşte că nimic din ce-am înşirat în scrisoare n-a fost înţeles. Familia Voss încă dă vina *pe mine.*

Mă ridic în capul oaselor imediat ce clanţa uşii lui Sagan începe să se mişte. Sunt dezamăgită – şi totuşi, în acelaşi timp, uşurată – când tata îşi iţeşte capul în cameră.

— Eşti trează? .

îi fac semn că da şi îmi ridic genunchii la piept. Ii cuprind cu braţele. Tata se apropie de pat, apoi se aşază. Pare nesigur.

— Eu... Ăăă... j – * j

îşi încordează maxilarul, aşa cum face de fiecare dată cane habar n-are ce să spună.

— Stai să *ghicesc! îi* zic. Vrei să *ştii dacă,* mă *simt bine, i* Şi dacă încă vreau să mă *sinucid.*

— Păi, mai vrei?

Ii răspund enervată:

Nu, tară. Am descoperit că *părinţii mei divorţaţi au o* aventură, aşa că mi-am vărsat furia cu *ajutorul câtorva sub-* nţe. Asta nu înseamnă că sunt *sinucigaşă, ci adolescentă.* © CaZă rărunchi *şi se răsuceşte cu faţa spre mine.* doctoriţa *" tC duC ' S ®*

vorbe f" CU

Dum nezeulc! *o ^r o ^raniare Per, tru lunea viitoare.*

Cu drag,
Merit

îti baţi joc de mine’ Dintre toţi oamenii din familia

pe mine mă obligi să merg la psihiatru’

Mă las pe spate şi mă sprijin de tăblia patului.

___ Qum rămâne cu soţia ta, care de doi ani n-a mai văzut lumina soarelui? Cum rămâne cu fiică-ta care mai are puţin şi devine necrofilă? Şi cu fiul tău, care crede că e în regulă să-şi molesteze sora?

— Merit, încetează! răspunde tata, plin de frustrare.

Se ridică şi începe să se plimbe de colo-colo. îmi spune:

— Fac tot ce pot, înţelegi? Ştiu că nu sunt un tată perfect. Dacă aş fi fost, n-ai fi ajuns în punctul în care ai prefera să te

. ’ omori decât să trăieşti în aceeaşi casă cu mine.

•; Se răsuceşte spre uşă, dar apoi se opreşte şi se întoarce iar

[1] 1 cu faţa spre mine. Are o expresie plină de dezamăgire. Cu voce

mai scăzută, îmi spune:

— Fac tot ce pot, Merit.

închide uşa. Mă întind iar în pat.

— Mda, păi, străduieşte-te mai mult, tată!

Aştept să aud cum se închide uşa de la intrare. Abia după aceea mă duc în camera mea. Mă schimb, mă spăl pe dinţi, după care intru în Prima Secţiune. Nu e nimeni care

să mă întâmpine sau să-mi spună cât de mult se bucură că am înghiţit doar pastile placebo.

Mă duc la bucătărie şi mă aşez la masă. Arunc o pri spre panoul de ahşaj. De când ne-am mutat aici, e p neaţă în cate mesajul n-a fost schimbat. E acelaşi pe cate l-a pus ieri:

DACĂ ÎNTREAGA ISTORIE A PĂM^-.

COMPRIMATĂ ÎNTR-UN SINGUR AN, OAMfru ”*

REA ABIA PE 3*1 DECEMBRIE, LA ORA 1 LOQ.*

Trebuie să-I citesc de câteva ori ca *să-l pricep chiar sunt atât de neînsemnaţi? Existenţa noastră este cdinx lentul unei singure ore dintr-un an?*

Sagan intră în bucătărie, venind din curte. Duce o car?â cu *apă.*

— *’Neaţa! mă salută, cu voce precaută.*

îi arunc iute o privire, după care mă uit iar la panou.

— *Crezi că e adevărat? îl întreb.*

— *Ce să fie adevărat?*

Se aşază la masă, cu tot cu caietul lui *de desen. îi* fac se.. către fereastră.

— Vorbesc despre ce a pus *Utah pe panou, ieri.*

Se uită gânditor la mesaj.

— Nu pe mine ar trebui să mă *întrebi chestia* asta. Am crezut în Moş Crăciun până la *treisprezece ani.*

Râd, însă e un râset jalnic, *forţat. Apoi* mă încrunt, căci ul c doar un leac trecător *pentru melancolie, adică pentru* lasă creio Perrnanenră din ultima vreme. *Sagan îşi* priveşte îngâridu^^ SC reazem^ de *spătarul scaunului.* Mă

aCda e adeVăraf *univers* *în juruJ n* ^r

obosi DUrnne2;u n ,stor>a Pământului, 246 *a nvârta un întreg*

Cu drag,
Merit

■ rr/tonul În mână şi îl duce la gură. Ronţăie un
Sagan «a cre,°l
.¡c capămH*zice:
? Oamenii sunt fiinţe romantice. E liniştitor să crezi în •stcnţa unei divinităţi atotştiutoare, care deţine puterea de-a mtul şi care totuşi îi iubeşte pe oameni mai mult decât orice.

__ Tu numeşti aşa ceva romantism? Eu o numesc narcisism şi etnocentrism.

Sagan surâde.

— Cred că depinde din ce perspectivă priveşti.

Continuă să deseneze. Am rămas blocată la cuvântul „perspectivă”. Oare eu privesc lucrurile dintr-o singură perspectivă? E adevărat: tind să cred că, de obicei, mulţi oameni n-au dreptate.

— Crezi că eu privesc lucrurile dintr-o singură perspectivă? Îmi răspunde iară să ridice privirea spre mine:

— Cred că ştii despre oameni mai puţin decât ai impresia că ştii.

>

Pe loc, simt nevoia să-l contrazic. Dar n-o fac, pentru că mă doare capul şi sunt puţin mahmură, după seara trecută. Pe deasupra, nu vreau să mă cert cu el, fiindcă Sagan este singurul care încă îmi vorbeşte. Nu-mi doresc să stric acest lucru. Ca să nu mai zic că pare foarte înţelept pentru vârsta lui şi n-am de gând să concurez intelectual cu el. încă nu ştiu ce vârstă are.

— Câţi ani ai? întreb.

Cu drag,
Merit

— Nouăsprezece.
— Ai locuit dintotdeauna în Texas?

___ în ultimii ani am locuit cu bunică-mea, ¡n Ţex

A murit acum un an şi Jumătate.

— îmi pare rău, îi zic.

El nu comentează deloc.

— Unde sunt părinţii tăi?

Sagan se lasă pe spate *şi se uită la mine. Bate* cu creionul în caiet, după care îl pune pe masă.

îşi îndepărtează scaunul de masă.

— Vino! mă îndeamnă. Am nevoie să ies din casa asta.

Mă priveşte nerăbdător. *Mă ridic şi îl* urmez spre uşa din fată. Nu ştiu unde vom merge. Am senzaţia că nu de casă vrea el să se îndepărteze, ci de întrebările mele.

O oră mai târziu, suntem în magazinul de antichităţi şi ne uităm la trofeul pe care nu mi l-am permis când am venit ultima oară aici, acum câteva săptămâni.

— Nu, Sagan!

— Ba da.

Ia trofeul de pe raft. încerc să i-l smulg din mâini.

— Nu te las să plăteşti 85 de dolari pentru chestia asta, doar fiindcă mă compătimeşti!

Mă ţin după el prin magazin, ca un copilaş care are o criză de nervi.

— Nu de-asta îl cumpăr. Pune trofeul pe tejgheaua casei de marcat şi î«i *Ş scoate por-*

dul. Schiţez o mişcare

ca s aţa mea. Pufnesc şi îmi în<

Cu drag,
Merit

ţq4 vreau dacă îl cumperi tu. Vreau un trofeu doar **jjcâ am** eu bani să mi-l cumpăr.

îmi surâde amuzat.

___ atunci, cândva o să-mi dai banii înapoi.

_ Nu-i acelaşi lucru.

îi înmânează tipului de la casă o bancnotă de o sută de dolari.

_ Ai nevoie de o pungă? îl întreabă casierul.

— Nu, mersi! răspunde Sagan.

După ce ieşim din magazin, ascunde trofeul la spate, de parcă n-aş fi văzut adineauri că l-a cumpărat pentru mine.

— Am o surpriză pentru tine.

îmi dau ochii peste cap.

— Ce enervant eşti!

Râde, apoi îmi întinde trofeul. îl iau şi îi mulţumesc. Chiar sunt încântată că îl am, dar nu-mi place deloc că Sagan a dat atâţia bani pe el. Mă face să mă simt aiurea. Nu sunt obişnuită să primesc cadouri.

— Cu plăcere! îmi răspunde el, după care îmi cuprinde umerii cu un braţ. Ti-e foame?

— Nu prea. Dar o să stau cu tine, dacă ţie ţi-e foame.

Intrăm într-un magazin de sendvişuri aflat în apropierea celui de antichităţi. Mergem la casa de marcat.

— Daţi-mi un meniu special pentru prânz şi doua furse-curi, vă rog! Ce vrei să bei? mă întreabă.

— Apă.

— Două sticle de apă, îi cere Sagan femeii **de la casa de**

Cu drag,
Merit

marcat.

Cere să i se pună tocul la pachet, apoi traversăm aşezăm la una dintre măsuţele de lângă fântâna un* sărutat prima oară. Mă întreb daca m-a adus aici inten^ Mă îndoiesc.

Şi totuşi, de multe ori mi-a trecut prin minte aceeaşi ¡n!·; bare: dacă o consideră pe Honor doar o prietenă, sărutat aici, când m-a confundat cu ea? în mod clar, aerau că sunt Honor. Nici măcar cel mai bun actor din lume M putut să mimeze expresia lui de confuzie şi de şoc atunci dad ea l-a sunat.

Dar nu-l întreb despre asta. *În* plus, nu cred ca acum aş putea face fată răspunsului. După evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore, sunt epuizată şi nu vreau sa complic discuţia.

— Ai gustat vreodată fursecurile lor? mă mrreaba Sagan. Sorb din apă.

— Nu.

— Sunt aşa de bune, că o să-fi *schimbe viaţa, îmi dă* un fursec. Muşc *din el. Chiar e foarte bun,* Sagan a exagerat.

— Când se presupune *că o să-mi schimbe viaţa,* mai exact? Trebuie să mănânc tot *fursecul ca să obţin*

rezultate?

Sagan mijeşte ochii Ia mine.

Isceacoî spune *el în glumă.*

Termin de mâncat fursecul. *El muşcă iar din sendviş. fien"« LT* TreSC *Un ‘" tatUaj dc P*e *bra f*ul *luL Par Să* nişte coordonate GPS. Fac semn spre tatuai

— c. nou? "tuay.

Cu drag,
Merit

ţsi priveşte braţul şi încuviinţează din cap. _ mi l-am făcut săptămâna trecută. __ Cum adică *ţi l-aifâcuft* __ îmi fac propriile tatuaje.

înclin capul, ca să le studiez şi pe celelalte.

— Tu le-ai făcut pe toate?

Brusc, mi se par mai fascinante decât înainte Vreau <5 Ştiu ce semnificaţie are fiecare dintre ele. De pildă de ce “““ » ind,«™,» un „fe ptijiţ0[jin Qie fc“ “ pline? Ce înseamnă _E elndul ,ău, fŞi „

Gesticulez spre prăjitor.

— Ce înseamnă?

Ci ridică din umeri.

- E doar un prăjitor de pâine. Nu înseamnă nimic.

,i asta, il întreb, arătând spre steag.

Este drapelul opoziţiei siriene.

Şi ce semnificaţie are?

îşi trece degetul mare peste desenul de pe piele.

Tata e sirian. Am făcut tatuajul drept omagiu adus tradiţiei noastre.

Tatăl tău mai trăieşte?

Întrebarea are un efect ciudat asupra lui. Ridică din umeri şi ia o gură de apă, după care se uită undeva în dreapta lui. Când nu vrea să dea detalii despre un anumit subiect, în spatele pleoapelor lui parcă se ridică un zid. Şi se întâmplă aproape tot timpul. îi respect nevoia de intimitate cu privire

la propria familie. Îl apuc de braț și îl răsucesc puțin spre mine, ca să văd restul tatuajelor.

Îl întreb:

— Deci unele înseamnă ceva, iar altele sunt făcute la întâmplare?

— Unele sunt făcute la întâmplare. Majoritatea înseamnă ceva.

Ating tatuajul cu coordonatele GPS.

— Ăsta sigur înseamnă ceva. Aici te-ai născut?

Zâmbește larg. Ochii lui ii întâlnesc pe ai mei.

— Cam așa ceva.

Felul în care mă privește acum mă face să mă fâstâcesc, așa că nu-l mai întreb altceva. Cercetez în tăcere fiecare tatuaj de pe brațul lui. îi ridic până și mâneca tricoului, ca să le văd pe cele de pe umăr. Nu pare să-l deranjeze, atât timp cât nu pun întrebări indiscrete despre motivele pentru care și le-a făcut.

— Ești dreptaci? De-asta le ai doar pe brațul stâng?

— Da. Prefer să exersez pe mine, nu pe altcineva.

— Poți să exersezi pe pielea mea.

— *O să exersez după ce o să împlineşti optsprezece ani.* Ii dau un ghiont în umăr.

Ei, haide! Mai sunt şapte luni până fac optsprezece ani! — Tatuajele sunt permanente.
înainte să-ți faci tatuaje.

— Şi asta o zice tocmai tipul cu un prăjitor de pâine tatuat pe braț!

Ridică dintr-o sprânceană, iar eu izbucnesc în râs. Îmi dau seama numaidecât cât de straniu este să râd, după tot ce s-a

Cu drag,
Merit

întâmplat azi-noapte. Mă simt puţin vinovată fi prea devreme să fiu veselă. Dar mă bucur că ari s' forţat să ies din casă. Mă simt mult mai bine dec* fi încuiat în camera mea toată ziua şi tnart daCă m'a?

> toata noaptea, aşa cum

plănuiseră.

_ Nu-ţi fac niciun tatuaj! Acum sunt doar ucenic, spune el.

— Ce vrei să zici?

__ Când nu mă duc la şcoală sau la muncă, uneori merg la salonul de tatuaje. Acolo mă lasă să învăţ meserie.

— Te duci la facultate în Commerce?

— Da, de trei ori pe săptămână. Când nu sunt la facultate, lucrez. O seară sau două pe săptămână, încerc să-mi fac timp să mă duc la salonul de tatuaje.

— Vrei să devii tatuator?

Sagan ridică din umeri.

— A, nul Am alte planuri de viitor. Să tatuez e doar un hobby.

— Ce specializare principală ai la facultate?

— Am specializare dublă: ştiinţe politice şi **limba arabă.**

— ĂJaul Ce serios sună'.

Dă aprobator din cap, cu buzele strâns **lipite.**

— Păi, se întâmplă nişte chestii serioase în lume. Vreau să iau parte la ele.

Zidul acela se ridică iar. E invizibil, şi totuşi **de fiecare**

Cu drag,
Merit

reuşesc să-l văd.

Am atât de multe întrebări să-i pun! De exemplu, **aş vrea** să ştiu de ce studiază limba arabă şi ştiinţele politice. Vrea » . ’ . > 1 a ce anume vrea să ia parte din tot ce se lucreze în guvern? La ce anu

întâmplă acum în *lume? Eu* nu-mi doresc *absolut* <|c|f parte ia *evenimentele din lume. Asta dovedeşte cât* (|c *este* Sagan de mine. Deja *munceşte pentru a-şi clădi*

< • . . V J W V w ^Ofu]

pe *când eu nu ştiu nici macat* daca săptămână viitoare *merg iar la liceu.*

Mă *simt ca un... copil.*

Sagan termină de mâncat fursecul, după care ia trofeul meu şi îl studiază.

— De ce colecţionezi trofee''

__ *N-am niciun talent. Fiindcă nu pot să câştig eu însămi un trofeu, colecţionez pur şi simplu premiile altora,* atunci *când am câte o zi proastă.*

îşi trece degetul mare peste plăcuţa lipită de baza trofeului. — Locul şapte cu greu poate fi considerat un premiu. Iau trofeul din mâna lui şi îl privesc admirativ.

— Nu l-am vrut pentru locul obţinut, ci fiindcă era *ridicol de scump.*

Sagan zâmbeşte. Mă apucă de mână, trăgându-mă în sus.

— *Hai! Să mergem la librărie!*

— *Există vreo librărie pe-aici?*

îmi zâmbeşte pieziş.

Ştii foarte puţine despre oraşul în care

locuieşti.

kilometri distantă.

Uicsu m *acelaşi district ca librăria. E tot aia.*
Mergem pe strada *princinală j ,*
^rărie mică. După ce imrăm n ' °
- de marcat. EP singu:~ZT ° kmeie 13 agaZ,n- Aia e *Iinişre. Se auJe*

Cu drag,
Merit

Scrutez spaţiul micuţ şi numărul limitat de rafturi.

__ E o librărie deosebită, cu scop caritabil. Aici se vând doar cărţi cu autograf, donate de autori.

Iau o carte de pe un raft şi o deschid, ca să verific dacă are dreptate. Desigur, are autograf.

— Ce tare’.

Sagan râde în barbă. Continuă să exploreze rafturile, căutând ceva pe placul lui. Iau în mână câteva cărţi şi le studiez, dar ştiu deja că n-o să-mi cumpăr nimic. N-am bani şi nici nu vreau ca Sagan să-mi mai cumpere ceva. Răsfoim cărţi în tăcere, până ajungem în partea din spate a magazinului. El stă în faţa cărţilor, atinge cotoarele cu degetul şi scoate câteva

i ° * a

de pe rafuri. Citeşte textele de pe coperta a patra. îl urmăresc cu privirea. După o clipă, îi sună telefonul. Bineînţeles, se poartă de parcă lumea trebuie să stea în loc. îşi scoate mobilul din buzunar şi se uită la ecran. Oftează dezamăgit, dar tot răspunde.

— Bunăl

îşi duce mâna liberă la ceafa. îmi arunca o căutătură scurtă, apoi îşi desprinde privirea de mine

Cu drag,
Merit

şi spune.

— Da, da. Totul e bine.

Totul e bine.

Sunt curioasă cu cine vorbeşte şi dacă se

referă la minc şi '■ >P" <* “ ”dea dt '”’dI! “"

c ro Dau aprobator din cap. Sagan iese din libră- sp« o canapea de lângă fereastră şi mă aşez.

___ Pot să te ajut cu ceva?

Femei.de I. -a do *MW* « Uia E un p,e

P1, a aibă vreo p«™«i do .ni. Părul ei c„, e pruu

' “ în „«.ui «pul-. u» l»P“P Ai“P“ ” dau un răspuns.

___ Nu, mulţumesc!

Continuă cu întrebările: — Te simţi bine?

J

îi fac semn că da. Mă agasează că mă întreabă dacă mă

simt bine. Femeia asta pare cam indiscretă. Mă uit iar pe geam.

Sagan se plimbă încolo şi-ncoace, fără să vorbească mult. În mare, ascultă ce i se spune la telefon. La un moment dat

se încruntă, ceea ce mă întristează. Pare stresat. Nu mă pot abţine să mă simt puţin vinovată pentru starea lui.

Femeia se apropie de mine.

— E iubitul tău?

încerc să nu mă strâmb. Sunt convinsă că expresia mea transmite clar că n-am chef de conversaţie.

— Nu.

— E fratele tău? insistă ea.

Se aşază lângă mine, pe canapea.

— Nu.

Se uită la Sagan, pe geam;

Cu drag,
Merit

__E arătos. De unde vă ştiţi?

Poate că, dacă mă holbez îndeajuns de m i să se uite încoace şi o să-şi dea seama cât de 3 a^’ Sagan ° • să-tni sară în ajutor. Dar până atunci nu amd k”* d°resc să-i răspund femeii la întrebări. încerc – - C trebui« deodată, ca să nu-mi mai adreseze niciuna ˈa to«e

’ - E un prieten de familie. M-a să.. ? adaug şi arat spre tribunalul de pe strada acolo> confundase cu sora mea geamănă. Do^rT"^211 mă aşa că a făcut-o din greşeală. Am încer – Saruta t. săptămâni, pentru că am crezut cT^T' ** * aseară m-am îmbrăcat cu cămaşa ei *A* ‘ S°ră‘miL Dar din nou, iar pe urmă am aflat ’că deV’ SăfUtat e aPt> nu s-a cuplat cu

soră-mea. Ne-am certat şi a plecat, aşa ca m-am dus în camera unchiului meu vitreg, dar el şi-o trăgea cu frate-miu. Pe urmă m-am îmbătat, am înghiţit câteva pastile şi aproape că m-am sinucis. II cheamă Sagan, continui eu, gesticulând spre el. A

T

crezut că un fursec şi o vizită la librărie o să mă înveselească. De-asta suntem aici.

Femeia face ochii mari, dar nu pare şocată, ci doar puţin **1** copleşită de avalanşa de informaţii. în cele din urmă, se apleacă spre mine şi spune:

_____ Aş zice că e un băiat pe care merită să-l păstrezi. De fapt, nu există combinaţie mai reuşită decât fursecurile şi

■ librăriile.

Cu drag,
Merit

Se ridică de pe canapea. — Ti-e sete? Am suc în frigider.

zice orice, doar ca să se minen^

tru un

— *Da, aş vrea nişte suc.*

Femeia dispare în partea din spate a magazinul . clipa când Sagan încheie convorbirea şi intră din nou rie. Se uită în *jur. Mă vede pe canapea. Mă ridic*

— Totu-i în regulă? *îl întreb.*

— Da.

__ Te-a sunat tata? Vbia să ştie ce mai fac?

Sagan nu-mi răspunde. în schimb, îşi pune telefonul în buzunar şi zice:

— Vrei să *mergi* acasă?

Acasă.

Râd cu jumătate de gură. Nu *cred că* „acasă” e un cuvânt care poate să descrie locul unde locuiesc. E doar o casă plină de oameni care numără *zilele până când nu vor mai fi* nevoiţi să locuiască împreună.

încerc să rostesc „OK”, dar cuvântul îmi iese sugrumat. Vocea îmi tremură din cauza lacrimilor. Sagan nici măcar nu mă întreabă de ce m-am emoţionat brusc. Mă cuprinde cu braţele şi mă trage spre el.

y________XCX XXXXUXaUUU.V.

Mă simt bine aşa. Oricât de mult m-aş preface azi că sunt puternică, adevărul e că încă mă simt tristă. Regret enorm că am scris scrisoarea aceea azi-noapte. Sunt

Cu drag,
Merit

tristă că a provocat de multe certuri. Dar şi mai mult mă întristează faptul că tot ce-am aşternut pe hârtie e adevărul croi r» 1 XT fiu furioasă pe Utah. Nu vreau să fi
8 “
u supărată din cauza lui

Honor. Nu vreau ca tata s-o înşele pe Victoria, chiar dacă o inşalâ cu mama mea. Şi nu vreau ca soră-mea să fie obsedată de relaţii toxice. îmi doresc să fim toţi normali. Nu poate fi chiar atât de greu.

_ De ce nu putem fi cu toţii o familie normală? întreb, cu buzele lipite de pieptul lui Sagan.

— Nu cred ca există familii normale, Merit.

Se trage înapoi şi se uită la mine.

— Hat să mergem'. După privirea ta, îmi dau seama că eşti epuizată.

îşi petrece un braţ în jurul umerilor mei. Ne răsucim spre uşă, dar casieriţa din librărie ne iese în cale. Stă incomod de aproape de noi.

— Nu-ţi uita Pepsiul fără zahăr! îmi spune ea.

îmi întinde sucul.

Sagan întinde şovăielnic mâna spre doză.

— Aăă... mulţumesc!

Femeia ne face loc să trecem. Chiar înainte să ieşim, adaugă: Nici prin cap să nu vă treacă să-mi furaţi vreun pitic!

Puştii îmi şterpelesc mereu piticii!

Mă uit în spate şi îi fac semn de la revedere.

Când ieşim, Sagan râde şi zice:

Cu drag,
Merit

— Ce ciudat!

Nu-l contrazic.

Dar, cum mie îmi plac ciudăţeniile, probabil o să mă în torc aici.

Capitolul doisprezece

Utah: Eşti acasâ?
Utah: Mer, chiar vreau sâ vorbesc cu tine.

Mă uit cu dispreţ la mesajele lui. Nu mi-a mai zis „Mer” de când eram mici. Blochez ecranul mobilului şi mi-l pun în buzunar. Muşc iar din *enchiladas.*

Eu şi Sagan ne-am întors acasă cu puţin înainte să vină toţi de la şcoală sau de la muncă. Am stat în camera mea până când cina a fost gata, am ieşit, nu mi-a vorbit nimeni, în afară de tata şi de Sagan. T.ata m-a întrebat cum mă simt. I-am zis că sunt bine. Sagan m-a întrebat dacă vreau să beau ceva. Am zis că vreau. Sagan a zâmbit şi mi-a întins un pahar cu suc.

Stăm într-o linişte ca de mormânt. Mai e destul timp până vom termina de mâncat cina. Atmosfera e atât de tensionată, că ai putea s-o tai cu cuţitul. Honor e prima care încearcă sâ destrame tăcerea. Primeşte un mesaj la

scurt timp după ce am ales să ignor cele două mesaje de la Utah.

— Tată, Utah vrea să-ţi vorbească, spune Hono aţintiţi în telefon. Ar putea să treacă pe-aici diseară? °C,ʼii

Tata nu răspunde imediat. Termină de mestecat ia o gură de apă, după care pune paharul la loc J răspunde: PC

— Nu diseară.

Honor se uită duşmănos la el.

— Tată!

— Am zis că nu în seara asta! O să-l caut eu, când voi fi pregătit să discut cu el.

Honor râde mohorât.

— Tu, pregătit să discuţi ceva important? Utah o să aştepte toată viata.

— Honor! o dojeneşte Victoria.

Soră-mii nu-i convine. Pare pe punctul de-a exploda, însă tata observă şi i-o ia înainte:

— Gata, Honor!

Soră-mea se ridică atât de brusc, încât scaunul i se răstoarnă pe podea. Işi lasă farfuria pe masă şi se duce în camera ei. Victoria oftează. Se ridică şi ea. De data asta, nu mai e aşa de enervată.

— Nu mă simt bine, spune ea.

Işi lasă şervetul lângă farfurie şi duce în dormitorul se matrimonial. Tata o urmează.

Habar n-am ce s-a întâmplat între ei luit toate secretele în scrisoarea mea, însă a ce am dezvă- Victoria nu pare deloc bucuroasă. Mă uit la Mob mână la gură şi se apleacă spre mine, să mă întrebe:

Cu drag,
Merit

— Pot să mă uit la televizor? Nu-mi place mâncarea asta

îi răspund cu un zâmbet:

__ Sigur, amice.

Se dă *jos de pe* scaun şi frige în living. Am rămas doar eu, Luck şi Sagan la masă.

— De când am ajuns aici, nu cred că familia asta a termi- nat de mâncat o masă împreună, comentează Luck

E cam trist că nu ne înţelegem îndeajuns încât să terminăm o farfurie de mâncare unii în prezenţa celorlalţi. Luck îşi împunge mâncarea cu furculiţa. în cele din urmă lasă forculiţa deoparte, oftează din rărunchi şi se uită la mine

- Ai vorbit cu Utah? Dacă vrea să-şi ceară scuze fată de tine?

— A avut ani întregi la dispoziţie să-şi ceară scuze. Singurul motiv pentru care acum e dispus s-o facă este că adevărul a ieşit la iveală. Nu pare că-şi doreşte cu adevărat să ceară iertare.

— Mda, aşa s-ar zice, răspunde Luck, apoi mai ia câteva guri de mâncare.

Eu plimb mâncarea prin farfurie. Nu mai am poftă de nimic, mai ales după ce toţi par să se fi supărat pe mine din cauza unei fapte de-a lui Utah. Ştiu că s-a petrecut cu mult timp în urmă şi că nu le convine să afle ceva îngrozitor despre el, dar unde e compasiunea faţă de mine? Sunt atât de antipatică încât n-au niciun pic de empatie faţă de mine pentru cât **de** mult m-a afectat incidentul acela?

Luck se duce în

Sagan începe să strângă masa, iar în camera lui.

_ Ai terminat de mâncat? mă întreabă Sagan.

îi fac semn că da. îmi duce farfuria în chiuvetă, după care se întoarce la masă. îmi trec degetul peste stropii de condens de pe pahar şi întreb:

__ Ţu crezi că am reacţionat exagerat?

Se uită la mine, apoi scutură scurt din *cap.*

__ Furia ta e îndreptăţită, Merit.

As vrea ca vorbele lui să mă facă să mă simt mai bine, dar nu au acest efect. Nu vreau nici să fiu supărată pe Utah şi nici ca restul familiei să fie supărări pe mine. Mi-aş dori să fim top mulţumiţi.

> >

Şoptesc:

— Uneori urăsc familia asta. O urăsc foarte tare.

Sagan îşi pune în faţă caietul de schiţe. — Adolescenţii simt *deseori asta.*

Mişcă vârful creionului pe pagină. *Mă uit cum desenează.* Sunetul minei de creion pe hârtie şi felul cum Sagan îşi mişca braţul sunt relaxante. La fel şi expresia de concentrare intensă de pe chipul lui.

— Vrei să mă desenezi? Ridică privirea spre mine.

— Sigur.

Câteva minute mai târziu, suntem în camera lui. Observ că lasă uşa întredeschisă. Oare o face din respect pentru

Honor comodă şi scoate o de creioane cu mină de cărbune.

cutie

Cu drag,
Merit

Mă uit la hainele mele: blugi şi tricou. Ăsta-Î stilul meu

de-a mă îmbrăca.

— Pot să mă schimb de haine?

Sagan încuviinţează. Mă duc în camera mea, la dulap. Sco tocesc printre haine până ajung la capătul umeraşelor Sco^o rochie ridicolă, de domnişoară de onoare, pe care’a trebuit s-o port la nunta verişoarei mele, anul trecut. E dintr o taft d srito. î„ p„tea dl SU! „„ lte

brcK|e e

lor. h doasa, prm urmare, bineînţeles că mă îmbrac cu ea Ma incalţ cu o pereche de bocanci şi îmi strâng părul înt coc, în creştet. Când mă întorc în camera lui S § ? ■ în râs. Sagan>el Pufneşte

Fac o plecăciune şi îi zic:

— Mă bucur că îţi place.

Mă aşez pe podea, cu picioarele încrucişate.

— Desenează-mă aşa, dar nu pe podea[1]. Vreau să mă desenezi plutind pe un nor.

Sagan se aşază pe pat şi deschide caietul. Se uită la mine, jf apoi la foaia albă. Repetă mişcarea de trei sau patru ori, fără să pună creionul de hârtie. Nu ştiu ce să fac cu mâinile, aşa că le ţin în poală. îşi schimbă de două ori poziţia pe pat, însă degeaba. De fiecare dată când începe să deseneze, nemulţumeşte, iar Sagan mototoleşte hârtiile.

Cu drag,
Merit

. i- x matern o vorbă. Inu place
Trec vreo zece minute far desenul nu
«ni creativ, deşi în clipa de făţa desenul n sări
urmăresc procesul creaţi i

__ Nu poc *să te desenez.*

îmi răsfrâng buza *de jos.*

— De ce?

Mă priveşte drept în ochi.

__ Nu sunt un *artist atât de talentat. Nu cred* că te-aş desena *aşa cum meriţi să Hi desenată.*

Simt că obrajii mi se înroşesc. încerc să nu-i interpretez greşit *replica. Poate că a spus-o doar fiindcă se subestimează. Oftez şi* mă *ridic.*

— Atunci, rămâne pe altă dată.

Mă duc spre patul lui şi mă întind pe spate. Rochia mea scoate un foşnet când ating salteaua.

— Semeni cu Big Bird, din Sesame Street.

Râd şi mă sprijin într-un cot.

— Ar fi trebuit să le vezi pe domnişoarele de onoare de la nunta vară-mii! *Fiecare dintre noi* avea o *rochie* într-una dintre culorile primare.

Nu mai *spune! zice Sagan, amuzat.*

. „ .. easa era educatoare. Nu ştiu *dacă* a vrut ca nunta peniţă/ CU, o ri,e drePt tematică_ în Orice caz> a fost o nuntă

dagan îşi lasă *privirea C -* priveşte în ochi. atacească *pe rochia mea, apoi* *mă*

Sâ i?im ,a o plimbare? >ţez din can
Pic O '

Cu drag,
Merit

Sagan zâmbeşte şi spune: Ţe provoc să nu te schimbi!

Nu ajungem nici măcar în capătul aleii din faţa casei, că rochia mea deja ne scoate din sărite pe amândoi. De fiecare dată când fac un pas, scoate un sunet de parcă urmează să fim luaţi pe sus de un val mareic.

Sagan izbucneşte în râs.

— Poţi să scapi cumva de zgomotul ăsta? mă întreabă.

— Nu. E cea mai zgomotoasă rochie care s-a inventat vreodată!

— Chiar că e zgomotoasă, şi nu doar în sensul propriu al cuvântului. Ce-ar fi să ne aşezăm în leagăn?

Işi bagă mâinile în buzunarele de la spate, după care traversează curtea, spre leagănul pe care tata l-a instalat pentru Victoria. Ea işi dorea un loc sub un copac umbros, unde să poată citi, aşa că tata i-a cumpărat un leagăn enorm, care ar putea fi considerat un pat dublu, de exterior. însă n-am văzut-o pe Victoria folosindu-l decât de două ori. Munceşte mult, iar Moby nu prea îi lasă timp să citească. Cred că eu am folosit leagănul mai des decât ea.

Sagan aruncă o parte dintre perne pe pământ, ca să facă loc pentru amândoi. Bate cu mâna locul de lângă el. **Mi-e greu** să-mi găsesc o poziţie comodă, din cauza rochiei **melc, iar** când, în sfârşit, găsesc una care ne permite să stăm **în leagăn** iară să ne sufocăm, ne tăvălim de râs.

— Ai putea să te dezbraci de ea, sugerează el.

Îl înghiontesc în braţ. Sagan profită de mijcarca apucă de mână, trăgându-mă spre *el. Nu* o *Face* într ' erotic, ci ca un gest de liniştire. *îşi* petrece un braţ în"^ meu. *Mă lipesc de el, cu privirea spre curtea din faţă Q* nostru alb se întinde pe ambele laturi *ale curţii, până |a ' U*

Sagan arată spre o căsuţă intr-un copac.

— A fost a ta?

— *Nu.* lata a construit-o pentru Moby. Eu *şi* Honoram avut o altă căsuţă, dar e intr-un copac din vechea noastră casa, în spate. Sunt sigură că a putrezit.

— îmi place că e văruită în violet. E culoarea preferată a lui Moby?

— Nu. E culoarea mea preferată. *Moby a ales-o* pentru că voia să-mi placă mie, ca să urc în căsuţă *şi să mă joc cu* el.

— Şi urci?

— Uneori. Probabil nu atât de des *pe cât* ar trebui.

Sagan oftează. Mă simt aiurea. îmi amintesc că mi-a spus că are o soră pe care n-a cunoscut-o niciodată. Ridică un picior şi îşi sprijină talpa de leagăn. îşi ţine braţul stâng în poală. Ating un tatuaj şi încep să-i urmăresc conturul. Chiar e talentat. Fiecare tatuaj este mic, dar detaliile sunt trasate incredibil de precis.

Sagan mă strânge de umăr şi mă sărută pe păr. E cel

cineva vreodată.

mai dulce „mulţumesc” pe care m‘ nici măcar n-a folosit cuvinte.

— „ murcpta de griji. în cele din urmă, se uită în jos, la mine, şi mă întreabă cu voce scăzută: 268

Cu drag,
Merit

Merit, crezi că eşti deprimată?

Oftez, nemulţumită de întrebare.

____ Mă simt bine. Pur şi simplu am avut o noapte nasoală **şi** am făcut o greşeală idioată.

— Promiţi că, dacă îţi mai vine cheful să repeţi greşeala **aia,** mai întâi o să vorbeşti cu mine?

încuviinţez cu un gest al capului. E singura promisiune pe care i-o pot face în acest sens.

Se întoarce spre mine, însă nu mă priveşte în ochi.

— Crezi că e posibil..., începe el.

întrebarea pe care se pregăteşte să mi-o adreseze îl agită.

— A fost din cauza unui lucru pe care l-am făcut eu?

Mă ridic brusc în capul oaselor.

— Crezi că din cauza ta am încercat să mă sinucid?

— Nu, nu! Nu asta zic. Sau cel puţin sper că n-ai facut-o din cauza mea, răspunde el şi îşi trece o mână peste faţă. Nu ştiu, Merit. Atunci ţi-am spus că eşti nesimţită, apoi, în secunda următoare, te-am forţat să vomiţi pastilele pe care le-ai înghiţit. Mi-e imposibil să nu cred că am jucat un rol în ceea ce s-a întâmplat. Poate că eu am fost catalizatorul.

— Sagan, n-ai fost tu de vină, îţi jur! De vină au fost prostia mea, familia mea şi restul lucrurilor nasoale care s-au adunat.

închid ochii şi îmi las umerii să coboare.

— Să fiu sinceră, nu prea am chef să vorbesc despre asta. Duce o mână la obrazul meu ţi îmi mângâie

— Bine, îmi şopteşte. N-o să vorbim despre asta acum. Mă

Cu drag,
Merit

trage mai aproape de el. îi sunt recunoscătoare ca mu ofea „„ L
— ™ “P

minute în care rămânem tăcuţi. În seara asta e lună plină, iar curtea e luminată. Până şi *gardul alb pare să* strălucească.

— Foarte mulţi oameni visează să locuiască într-o casă c gard alb. Dar ei habar n-au că familia perfectă nu există *indiferent cât de alb e gardul.*

Sagan râde.

— *Hai să facem un pact! Când o să ne cumpărăm fiecare* propria casă, *zi, gardurile* noastre n-o să fie albe!

— La naiba! în nici un caz n-o să fie alb! *Pe* al meu l-aş vopsi în violet.

— Exact precum căsuţa din copac. Apropo, mai ai vopsea violetă?

Mă uit în sus, spre căsuţă, apoi din nou la Sagan.

— Cred că da. E în garaj.

în secunda următoare, parcă suntem proiectaţi din leagăn. Izbucnim în râs şi dăm fuga în *garaj, ca să* căutăm vopseaua. Din fericire, găsim două găleţi. E suficient ca să vopsim măcar gardul din faţă. În următoarele două ore vopsim şi vorbim câte-n lună şi-n stele, în afară de *chestiile cele mai* importante. Sagan Highway Ink. Eu îi depăn povesti din cooilărie. din vremea când familia mea nu era aşa de sucită. Povestim despre foste iubite şi foşti iubiţi şi despre filmele noastre preferate. E trecut de miezul nopţii când terminăm de vopsit partea dreaptă a gardului. Rochia mea din tafta galbenă e plină de stropi de vopsea violet.

îmi povestește că a fost ucenic tatuator la salonul

— Nu cred c-o să mai pot purta rochia asta

— Ce păcat! comentează Sagan.

Cu drag,
Merit

Partea stângă a gardului a rămas nevopsită.

— Vopsim şi partea aia? îl întreb.

Sagan îmi face semn să mă aşez.

— Da, dar mai întâi hai să facem o pauză!

Mă aşez lângă el. Pentru Sagan devine firesc să mă tragă spre el ori de câte ori stăm unul lângă celălalt. Mă întreb dacă o să mai încerce vreodată să mă sărute. Ştiu că ultimele două săruturi pe care le-am împărtăşit n-au fost grozave. N-aş putea să-l învinovăţesc dacă nu vrea să încerc din nou.

Poate că din cauza lui Honor n-a mai încercat să mă sărute. N-am putut să aduc în discuţie subiectul, dar sunt atât de sătulă, că nu mai am niciun filtru.

Scot un sunet dezaprobator din buze, după care mă ridic şi mă întorc cu faţa spre el. Stau în leagăn, aşezată turceşte.

— Trebuie să-ţi pun o întrebare.

încerc să-mi găsesc o poziţie confortabilă. Rochia se înfoaie în jurul meu. O turtesc cu palmele. Atâtea gânduri mă copleşesc, încât îl aleg pur şi simplu pe cel mai la îndemână. Încerc din răsputeri să-i pun întrebarea care nu-mi dă pace.

— Tu... eşti atras de Honor?

Scutură imediat din cap şi spune:

— Cred că e frumoasă, evident. Amândouă sunteţi frumoase. Dar nu mă atrage.

îmi vine să mă cocoşez de dezamăgire şi să-mi sprijin

Cu drag,
Merit

fruntea în palmă. în schimb, mă străduiesc să rămân calmă.

__ Dacă Honor nu te atrage, atunci asta înseamnă...

Nici măcar nu pot să rotesc cuvintele.

___ Noi suntem gemene identice, deci...

Râde încetişor. *Mi-aş dori să pricep* ce îl face să râdă, as ghici cauza, l-aş face să râdă încontinuu.

__ Te întrebi dacă e posibil ca un om să *fie* atras *de* tin însă nu şi de sora ta geamănă, mă ajută Sagan, direct.

Ridic din umeri şi îi confirm *pe tăcute.*

— Da, e posibil, răspunde Sagan.

Mă abţin să zâmbesc. *Răspunsul* ăsta nu implică automat că e atras de mine. Dar încă am speranţe.

— De ce tu şi *Honor* aţi rămas doar *prieteni?*

— *Ea este* iubita celui mai bun *prieten* al meu, *pe care* nu l-aş trăda niciodată. *Sigur,* atunci când am cunoscut-o, mi s-a părut frumoasă. Dar, *după ce* am petrecut cateva zile în compania ei, pur şi simplu... Nu ştiu. *între noi nu s-a* înfiripat nimic romantic. Nu-i plac *desenele mele. Nu-i place* muzica pe care o ascult. Stătea tot *timpul pe telefon şi îi bârfea pe* alţii, iar asta m-a deranjat. Dar m-au atras *alte lucruri la ea, în* alt sens. E loială şi amuzantă şi *îmi place să petrec timp cu* ea.

Mă gândesc în tăcere *la tot ce a spus adineauri. Vreau sad* cred, dar mi-e greu, *fiindcă multă vreme am avut impresia* că o place pe Honor.

Dar în ziua aia, în piaţetă? Dacă nu eşti atras *de ea, de* ce m-ai sărutat, *deşi credeai că sunt* ea?

Cu drag,
Merit

ţjj zJUa aceea am văzut-o pe Honor — de fapt, *pe* ¡te — plimbându-se prin magazinul de antichităţi. Am urmărit'O pentru o vreme. Eram curios, pentru că arăta cu totul diferit: îmbrăcată relaxat, cu o pereche de blugi şi cu o cămaşă din flanel legată în talie. Nu era machiată. Asta m-a surprins, pentru că Honor se machiază mereu. Ştiam că are o soră, dar habar n-aveam că e vorba despre o soră geamănă, deci nu mi-a trecut deloc prin minte că ai putea fi tu. Nu ştiu... E greu de explicat, pentru că sunteţi identice. în ziua

. x

aceea, Honor m-a atras aşa cum nu mă atrăsese până atunci. Am simţit nişte lucruri pe care nu le mai simţisem în preajma ei. Mi-a plăcut cum se uita la fiecare obiect — curioasă, ca un copil. Mi-a plăcut că nu şi-a scos nici măcar o dată telefonul din buzunar. Honor stă mereu cu ochii în telefon. Uneori îmi doresc să-l dea laoparte şi să se bucure de lumea din

X. . i . . *

f jur. Şi chiar mi-a plăcut când ai luat vina asupra ta, în locul băieţelului care a spart porcuşorul de sticlă. Apoi, afară, când am venit la tine şi te-am privit de aproape, a fost ca şi cum o vedeam pe Honor pentru prima oară. Şi, cu toate că n-o mai sărutasem şi mă simţeam vinovat ca naiba, pentru că prietenul meu o plăcea, n-am putut să mă abţin. În clipa aceea m-a copleşit ceva. N-am putut să

Cu drag,
Merit

rezist.

Privirea lui o întâlneşte pe a mea.

__ Dar... imediat după aceea m-a sunat sora ta, iar eu am pus lucrurile cap la cap... Deodată, avea logică de ce simţeam că o să mor dacă nu o sărutam pe „Honor”. Nu eram atras e

ea, ci de tine.

Inima mea mar putea sa bată mai tare nî ' J
r A v ,Jci daca aţi
o cafea *mare împreuna cu un Red Bull Cu i* *7 nbau* *i*
• v_/at *Qe .*

doric să aud asta din partea lui! Am sperat că a văzu rit la mine, ceva ce n-a văzut la Honor, iar acum câM^' spunând-o, parcă mă aştept să mă trezesc dintr-un •

u vis crud

Mi-aş dori să mă întorc în acea zi şi să-mi întloă^r
Î

r r'«cînmemo.

ne fiecare *clipa a sărutului nostru. Mai ales momentul ‘* m cart s-a *aplecat spre mine şi a zis „Mă îngropi”. Atunci n-am şdut* ce *înseamnă — şi încă nu ştiu —, dar, de fiecare dată când închid ochii, aud acele două cuvinte.*

— De ce ai zis mă îngropi chiar înainte să mă săruţi? E o expresie pe care *i-o zici lui Honor?*

Sagan îşi priveşte mâna cu care îmi mângâie genunchiul şi surâde.

— Nu. E traducerea cuvântului arăbesc tuqburni.

— Tuqburni? Cum e în engleză?

îşi sprijină capul de spătarul leagănului, apoi îl înclină puţin, ca să se uite la mine.

— Nu orice cuvânt poate fi tradus în toate limbile. Nu există un echivalent în engleză pentru tuqburni.

— Mă îngropi sună cam morbid.

Deşi zâmbeşte, Sagan are o expresie vagă de jenă

pe chip. Tuqburni e folosit pentru a descrie sentimentul copleşitor de-a nu fi în stare să trăieşti fără o anumită persoana. Traducerea aproximativă ar fi „mă îngropi”, *chiar* *mi a ZIS ?1 Ja f aprL1 J că a mstit acele cuvinte*

ucicsc ca **n-a ştiut** *că n-n n.*
? ca *mi le soune mi« A-*

t
?-
i

Cu drag,
Merit

• k »dresează lui Honor. Deşi recunoaşte că în ziua aceea a fost atras de ea pentru că, de fapt, în locul ei eram eu, asta nu 'usdfieă de ce nu mi-a dat explicaţia asta imediat după sărut, neatunci, au trecut mai bine de două săptămâni.

lini dreg glasul şi îmi fac curaj să-l întreb:

- f — Dacă tu şi Honor nu sunteţi un cuplu, iar dacă tu eşti atras de mine, aşa cum ai spus, de ce n-ai făcut nimic? Sărutul Scela s-a întâmplat acum

Îl

Are o expresie şovăielnică. Sagan caută un răspuns. Oftează încetişor şi îmi mângâie genunchiul cu degetul mare.

— Vrei adevărul gol-goluţ? Cu cât te cunoşteam mai bine, cu atât mai puţin îmi plăceai.

îmi ia o clipă să pricep pe deplin.

— Adică nu mă placi?

Işi sprijină capul de leagăn şi scoate un oftat.

— Azi îmi placi.

Pufnesc într-un râs lipsit de veselie.

Vai, ce liniştitor! Azi mă placi, dar ieri ţi-am fost antipatică?

Mă priveşte fix şi răspunde:

— *Mai ales* ieri mi-ai fost antipatică.

Nu ştiu dacă ar trebui să mă supăr. Sunt cam şocată. Mi se pare că ar trebui să mă supăr, dar, în acelaşi timp, îl înţeleg. Ieri nici mie nu mi-a plăcut de mine însămi. De când Sagan şi-a făcut apariţia în casa noastră, chiar n-am

fost eu însămi în preajma lui. Mă port distant, ca o persoană prost crescu M, până acum o zi, abia dacă i-am adresat un c

— Nu ştiu ce să spun, Sagan.

Cu drag,
Merit

un

vopsea uscată. •

— Adică ştiu că m-am purtat grosolan cu tine d fâcut-o ca să mă apăr. Am crezut că eşti iubitul

fw w • *sor ^ii şi*

nu-mi placea ca simt ceva pentru tine. Se întâmpla e prima oară să-mi doresc ceva ce îi aparţine lui Honor

Sagan nu răspunde imediat. Continui să râcâi stropii de vopsea uscată de pe rochie, pentru că trăiesc prea multe emoţii şi nu mă simt în stare să-l privesc în ochi.

— Merit!

îmi pronunţă numele de parcă mă roagă să mă uit la el. în cele din urmă, *chiar o fac. Şi regret pe loc, pentru că în* expresia lui observ tot ce nu vreau să *văd: regret, frică,* pregătirea unei respingeri.

— Lasă-mă să *ghicesc! Nu mă placi îndeajuns ca* să mă săruţi, aşa-i?

îmi atinge obrazul. Clatină din cap şi spune:

Te plac îndeajuns ca să te sărut, crede-mă! Dar mi-aş dori ca tu să te *placipe tine însăţi la fel de mult cum te plac* eu. măcar nu ştiu ce să răspund. Oare crede că nu mă Placdin «uza faptd me|c de azi•noapre? îmi place de mîne Z ”

3m ftcUt ° gre?eaJă> ia beFie- ____ Ine a?a cum sunt.

____ OCHII peste cap. Bineî

— Da, se-ntâmplă să fi Care adolescent nu toţii ne dorini să fin

—*ieica în anumite momente. [e] clipe? Din când în când, cu mai buni, cu o c. -

Cu drag,
Merit

5 Eu nu mi-am dorit asta niciodată, fredelesc cu privirea, provocându-l să recunoască des- jns că a spus o minciună.

—

Ţu însuti ai zis ca nu ţi-ai cunoscut sora mai mica.

- 7Îci că nu-ţi doreşti să fi avut altă familie, n-o să pad o saıml 1

cred aşa cum nici tu nu crezi că întâmplările de azi-noapte n-au avut mare însemnătate.

Sagan continuă să mă privească în ochi. Înghite anevoie. Se desprinde de mine, apoi se ridică. îşi vâră mâinile în buzunare, după care lasă ochii în pământ şi loveşte în ţărână cu vârful pantofului. Habar n-am ce am zis de l-am supărat. Starea i s-a schimbat cu totul.

— Văd ca tot insişti să subestimezi ce s-a întâmplat azi-noap- te. Sincer să fiu, e cam jignitor, spune Sagan. Nu tu hotărăşti cât de importantă este viaţa ta pentru altcineva.

Işi scoate mâinile din buzunare şi îşi încrucişează braţele la piept.

— Ai fi putut să mori, Merit. E ceva foarte important. Şi, până nu recunoşti asta, nu vreau să încep o relaţie cu tine. Cred că ai multe probleme personale de rezolvat şi nu vreau să te zăpăcesc din cauza a ceea ce se întâmplă acum între noi.

Arată spre mine, apoi spre el însuşi şi adaugă:

— Relaţia asta poate să aştepte.

De ruşine, mă fac stacojie la faţă. *

— Zici că sunt prea instabilă mintal ca să m impr

Oftează de nemulţumire.

__ N-am zis asta. *Cred că,* mai întâi de toate rwk • grijă *de tine. Fă cum* a propus tatal tau *şi* mergi la psihoterj *pie!* Asigură-te *că* nu ai o problemă mai gravă!

Sagan se apropie puţin. îngenunchează în faţa mea ;j opreşte mişcarea leagănului.

_ Dacă mă bag la mijloc şi îmi permit să încep o relaţie cu tine, ceea ce simţi pentru mine te-ar putea face să crezi că eşti mai fericită decât eşti *de fapt.*

' *îmi* tremură degetele. Strâng mâinile în pumni. Sunt uluită. Deci are tupeul să stea în faţa mea şi să-mi spună că sunt prea deprimată ca să am un iubit?

__ Vezi-ţi lungul nasului! mormăi eu.

Mă ridic din leagăn, iar *el se* trage *intr-o* parte, ca să mă lase să trec. Mă îndrept spre casă. Când mă strigă pe nume, încep să alerg. Din cauza rochiei idioate şi zgomotoase pe care o port, furia mea pare ridicolă. *Când ajung în* casă, trânt atât de tare uşa în urma mea, încât *mi-e* teamă că 1 am tre pe Moby.

Cine se *crede Sagan? Refuză să-mi facă curte pentru, că* i se pare că as putea *fi „prea fericită" cu el şi că euforia* mea ar putea masca aşa-zisa depresie de care *sufăr?*

Vezi ţi lungul *nasului! repet, după care închid uşa* camerei mele.

că sunt deprimată ,nia Vreme am ^*ost ne*f*er* *lcită nu înseamnă*
podea. Trag un tricou *naStUni roc* *hiei şi o las să cadă la* lntra
în camera mea iară să *Urrnătoarea* *secundă, Sagan* *278* *ata k U?*
ă>

Cu drag,
Merit

Mi răsucesc cu faţa spreuşa, apoi vine spre mine,

el. Închide pare câ, dindiscuţia nu s-a încheiat, n-au

punctul lui de vedere, = îicurajul să fie oneşti,

¿j! în clipa când sunt sincer cu tine, te superi pe mine şi pleci?

. sunţ supărată pentru că ai fost sincer, Sagan'. Sunt supâratâ pentru că presupui cu aroganţă c-o să fiu atât de feri- 6u cu tine, încât o să-mi folosesc fericirea drept mască pentru aşa-zisa mea depresie'.

Mă strâmb şi îmi încrucişez braţele la piept.

— Eşti prea încrezut, Sagan. Dacă ai încerca să mă săruţi acum, probabil te-aş pălmui.

E o minciună ridicolă. Sunt jenată de furia pe care mi-a provocat-o conversaţia asta.

Nu toată lumea se iubeşte pe sine'. Asta nu înseamnă că am tendinţe suicidale, că sufăr de depresie sau că sunt incapabilă să fac diferenţa intre sentimentele faţă de un băiat şi ce cred despre viaţa mea.

Sagan se uită la mine cu o expresie spăsită, ca şi cum supărarea mea chiar îi afectează. îşi bagă mâinile în buzunare şi se holbează în podea pentru o clipă. îşi ridică ochii încet, pornind de la tălpile mele, apoi urcă pe picioarele goale. înghite anevoie atunci când privirea îi poposeşte pe tivul tricoului meu, după care alunecă în sus, până când îmi întâlneşte ochii. Nu e nevoie să scoată vreo vorbă ca să ştiu la ce se gândeşte. Mă priveşte de parcă îmi dă dreptate: poate că un sărut n ar da totul peste cap. Poate că ne-ar oferi

Cu drag,
Merit

alinare amânduror

Felul în care se uită la mine îmi dă senzaţia că tocmai m-am scufundat până în adâncul inimii lui, unde nu exista

niciun pic de aer care sa ma tină în viată Chior J
. . . ' * ar dacă m-ar
acuza iar ca sunt nesimţita, tot aş vrea să sărut hn^l
I M* * w • j . ecare ros
tesc insulta. Nici macar nu-mi aduc aminte *de «*
HC ae ce ne
certăm Mi se învârte *capul.*

Se pare că nici el nu-şi aduce aminte. Se apronie . *r*lu*P*ie *Şl* mu înconjoară talia cu un braţ. Degetele celelalte mâini se răsfiri pe gâtul meu. îmi las capul pe spate. Sper să-şi dea seama cât de mult s-a înşelat şi să mă sărute. Vreau să *fie* un sărut apăsat sălbatic şi înnebunitor, dar Sagan se apropie chinuitor de lent

Oftează încet. Gura lui e atât *de* aproape de a mea, că-i sorb oftatul. în sfârşit, buzele lui se lipesc de ale mele. Este un sărut deopotrivă neaşteptat şi întârziat. Gem de uşurare.

Imediat ce limbile ni se împletesc, sărutul devine atât de nebunesc, încât îmi pierd controlul. îmi trec degetele prin părul lui. Atingerea lui Sagan mă face să renunţ la inhibiţii, iar furia mea se topeşte în geamătul său de plăcere. Limba lui o mângâie pe a mea cu delicateţe, dar mâinile compensează răbdarea gurii. Braţul lui *drept îmi* coboară pe spate şi pe coapsă, până la tivul tricoului. Apoi mâna lui alunecă pe coapsa mea goală, peste chiloţi, şi pe urmă urcă din nou pe

mă împinge în spate,

până când mă lipeşte de perete.

— Doamne! murmură Saga

Şi el mi se pare uluitor, însă nu i-o spun. Prefer să-i ofer iar limba mea. Mă sărută mai profund, apăsându-se în mine.

Sărutul acesta îmi îndeplineşte toate aşteptările, ba chiar mai mult. Sunt uimită să constat cât de vindecătoare este gura

Cu drag,
Merit

lui Sagan. Imediat, toată neliniştea din mintea mea a dis '
rut. Nervozitatea, nemulţumirea, furia — toate se risi PS"
fiecare mângâiere a limbii lui. ' CU

1 Exact de asta aveam nevoie.

, Mân. lui Imi alunecă pe afe. tnai„te „

* op^.e eă-p tragă »udarea. Trag .

„â ap. de el. Încerc să opresc mlSc„ea ameţi.»« a ¿¿â tur,
sprijin capul de p„„e. Sagan iţi '
.pul „u. apoi mă sărută p« gurâ. deUc„ P »
,7 P™ “-* « ^ui prlu pacu! „J
degetele lui se opresc la baza gâtului.
îmi şopteşte:

A fost al naibii de zăpăcitor.

Surâd. A rezumat perfect ce s-a întâmplat, cu o expresie pe care nu cred că am folosit-o niciodată: *al naibii de zăpăcitor.*

Mă sărută în colţul gurii, apoi îşi trece vârful nasului peste obrazul meu. Se trage înapoi şi îmi cuprinde obrajii în palme. Cu un mic zâmbet care mă face să mă topesc complet pe dină
untru, spune:

— E incredibil cât de bine te poate face să te simţi un sărut, nu-i aşa?

— Da. Incredibil.

Mă mângâie cu degetul mare pe obraz, după care zâmbetul lui satisfăcut dispare. în locul lui rămâne o privire serioasă,

fixă.

— Şi tocmai de-asta n-am să te sărut iar, Merit. Mai întâi trebuie să te îndrăgosteşti de tine însăţi, adaugă el.

~ ' •• ipironesc într-ai mei.

. -1O reacţie. Sunt prea şocată ca să fac vreo mi^ Nj-anaficiu > w

că sunt prea raniţa.

Sau Poate c . rutat doar ca sa-şi susţină argumentul; Oare chiar m-a sărut *pofiiin? „* nu mă pOt mişca. Văzând că nu mai

Stau liphă de *Pet<*~ ' je mine şi iese calm din camera

. -r Sacan se desprmae

zic nimic, ->ag

mea.

Sunt atât *de şocată, că nu pot să plâng. Mă simt prea furi oasă ca să alerg după el şi prea jenată ca să recunosc* ca vorbele lui au un *grăunte de adevăr. Acest sărut a şters toate* emoţiile *neplăcute pe care le simţeam şi mi-a provocat o euforie trecătoare. Aş da orice să simt aşa ceva din nou. Exact asta încerca Sagan să-mi explice: sentimentele mele fată de el vor umbri* toate *celelalte lucruri care se întâmplă în mintea mea.*

Deşi înţeleg, în sfârşit, ce a încercat să spună, furia mea tot nu a dispărut. Ba chiar sunt mai supărată pe el.

Capitolul treisprezece

— Merit, pot să intru?

Deschid ochii fată tragere de inimă. Luck stă în pragul camerei mele. încerc să-mi amintesc căt e ceasul şi în ce zi suntem.

Cred că e după-amiază. Ii fac semn să intre şi mă ridic în capul oaselor.

— Da, vino'. Am adormit. Căt e ceasul?

— E aproape ora cinei.

Zâmbesc când accentul lui îşi face din nou apariţia. Dar nu se mai întâmplă la fel de des ca la începutul săptămânii, îşi acoperă picioarele cu pătura mea şi se sprijină de tăblia patului.

— Ai avut nişte zile agitate. Îmi închipui că aveai nevoie de un pui de somn.

Râd cu jumătate de gură.

— Dacă ne luăm după criteriu avem nevoie de un pui de somn.

Dar „a trage un pui de somn” nu este expresia M-am trezit pentru *prima oară pe ziua de azi.* Am stat^^ mare parte din noapte, enervată *de vorbele lui Sap putut să dorm. M-am foit* toată noaptea, *căutând* tot f_c]_u] _d pretexte ca să-mi *demonstrez mie însemi că Sagan se înşală Nici nu vreau să mă mai gândesc la asta. îi arunc o* căutatuf lui Luck. E îmbrăcat în *uniforma cafenelei Starbucks Când* poartă haine obişnuite, pare atât *de ciudat!*

— *Cum e la noua slujbă? îl întreb.*

— Grozav. Sunt *convins că orice slujbă voi avea de-acum înainte va fi oricum mai bună decât* munca pe un vas *de*

croazieră.

Trage de un fir din păcura mea *până îl rupe. II* bagă în gură şi începe să-l ronţăie.

— *Suferi de* pica? *îl* întreb.

— Ce-i aia?

— Las-o baltă! îi zic, scuturând din cap.

Mă bate uşurel pe *picior. în* cameră se *lasă o* tăcere stânjenitoare. Oftez.

— Ai venit ca să vorbim despre motivul pentru care am înghiţit douăzeci şi opt de pastile?

Luck ridică din umeri şi spune:

— De fapt, voiam să te întreb dacă vrei nişte carne de vită. Punga mea e pe jumătate de plină.

Pufnesc în râs.

— Nu, mersi! N-am nevoie.

— Dar, dacă tot ai adus vorba... Te simţi bine? îmi reazem capul de tăblia patului.

Cu drag,
Merit

Da, îi răspund, puţin iritată.

Mu mă deranjează că vrea să ştie cum mă simt, ci că purtarea mea de săptămâna asta a fost penibilă. Vreau pur şi simplu sa uit de ea, însă am senzaţia că nimeni n-o să-mi permită să o dau uitării. Mai ales tata şi Sagan.

- De ce ai luat pastilele alea? continuă Luck.

— Habar n-am. Eram obosită şi îmi ajunsese cuţitul la os. în plus, eram beată.

Trage de un alt fir din pătură, apoi şi-l înfăşoară pe un deget.

— Odată, am încercat să mă sinucid, spune Luck cu nonşalanţă. Am sărit de pe puntea unui vas, direct în apă. Credeam că mă aflu suficient de sus încât să-mi pierd cunoştinţa atunci când mă izbesc de apă şi să mă înec liniştit.

— Şi te-ai înecat liniştit?

Luck izbucneşte în ras. Nu ştiu de ce iau în glumă ceea ce-mi spune. De când mă ştiu, nu sunt capabilă să port conversaţii serioase.

Luck povesteşte mai departe:

— M-am ales cu o gleznă luxată şi am fost concediat. Dar după câteva săptămâni am făcut rost de un alt buletin fals şi de o slujbă pe un alt vas, deci n-am prea tras învăţăminte după ce m-au concediat.

— De ce ai sărit? îţi urai viaţa aşa de mult?

El ridică din umeri.

_ Nu chiar. Îmi era mai degrabă -diferenţă.

Cu drag,
Merit

optsprezece ore pe zi. ^peP-

mi-ar fi dus dorui. Aşa° minte curo ar fi să sar m şi priveam marea, mr-a

apă şi să nu fiu nevoit să mă trezesc a doua zi dimineaţă muncesc. Fiindcă gândul la moarte nu m-a speriat, am\0 rât pur şi simplu sa sar.

Luck tace pentru o clipă.

__ Un prieten de-al meu m-a văzut şi a anunţat echipaju] Mi-au aruncat o plută de salvare şi m?au adus înapoi pe

într-o oră.

— Ce noroc ai avut!

încuviinţează din cap, apoi se uită la mine. Are o expresie neobişnuit de serioasă.

__ Şi tu ai avut noroc, Merit. Da, erau pastile placebo, dar tu n-ai ştiut asta când le-ai *înghiţit. Să ştii că* nu cunosc mulţi oameni care şi-ar vârî *degetele pe* gâtul cuiva şi care să caute prin voma respectivului *pastile, ca* să numere dacă le-a vomitat *pe toate.*

îmi feresc privirea şi mă uit în *jos. Brusc, îmi dau seama* că nu i-am mulţumit *deloc lui Sagan. Mi-a salvat* viaţa, l-am mânjit cu vomă, apoi a curăţat *după mine şi* m-a vegheat toată noaptea. *Iar eu nici* măcar nu i-am mulţumit. în *clipa* asta, nu ştiu dacă vreau *să-i mai vorbesc* vreodată.-

ă ce am *sărit de pe* navă, copent ca *depresia nu înseamnă neapărat că un om e e!" un"' nefe "Clt Sau că '?' d °re?te să se sinucidă.*

Ca *dr&ţ,*
Merit

Indiferenţa Z da:mp-°m aᛁ depresiei- S- '"^piat.

Sunt şoc"«.PentfU depresie- Pe care ¡i ?tiu Cu t Unul d,ntre cei maj
scoate din sărite. ° “ apreciez ce înc._;

încerci să-mi ui vreun discurs special pentru elevi,

ca «plia ce e depresia? mă şi

___^ici oândl Doar că... mi se pare că noi doi semănăm (¿arte mult. Oricât de mult ai vrea să crezi că a da pastilele **jca** pe gât a fost o greşeală făcută la beţie...

__ Chiar asta a fost, i-o tai eu. Dacă nu m-aş fi îmbătat, **n-as fi** înghiţit niciodată pastilele maică-mii.

Luck nu pare convins.

_ Dacă n-aveai de gând să le înghiţi, de ce le-ai furat? întrebarea lui mă lasă fără cuvinte. Se inşală. Nu sunt deprimată. A fost un accident.

Se apleacă spre mine şi îşi sprijină coatele pe genunchi.

— Chiar n-am venit aici ca să-ţi fac morală. Cred că am băut prea multă cafea la muncă. De obicei nu sunt atât de... siropos.

— Probabil e din cauză că experimentezi cu homosexualitatea. Asta te face să fii sentimental.

Luck mijeşte ochii la mine.

— N-ai voie să faci glume despre oamenii gay, Merid Nu eştigay.

— Şi daca eşti, înseamnă că deţii în mod automat puterea de-a decide cine are voie să facă glume despre gay:

— Nu sunt homosexual.

Ii răspund cu un hohot de râs:

— Serios? A fost cât pe ce să mă păcăleşti. Dacă nu crezi că eşti gay, atunci eşti derutat la nivel sexual.

Luck îşi roteşte capul până când îi aud gâtul trosnind, după care se sprijină iar de tăblia parului.

___ *Nu sunt derutat. Mi-c foarte bine cu Se pare că* tu *eşti singura derutată de asta.*

Dau aprobator din cap. Cu Sunt *siguranţă, plan sexual.*

— Eşti bisexual.''

Luck râde.

__ Etichetele *de genul ăsta* au *fost* inventate pentru o» menii ca tine, care nu *pot să priceapă o* realitate în afara ate. „oriilor celor două sexe. îmi place ce îmi place. Uneori Îmi plac femeile, alteori, *bărbaţii. De* câteva ori mi-au plăcut fete Le au fost băieţi. *O dată mi-a plăcut un tip care* a fost feti De fapt, mi-a plăcut mult de el. Dar ăsta-i un discurs pentru o altă *dată.*

îi răspund amuzată:

— S-ar putea să fiu mai neştiutoare decât mi-am înefii-puit că sunt.

— Şi eu cred asta. Ai fost protejată nu doar de lumea din afară, dar *şi de ceea ce se întâmplă în casa ta. Cum de n ai ştiut că Utah e gay? N-ai văzut cum se îmbracă?*

— Uite cine face glume despre gay acum! comentez, În ghiontindu-l în umăr. Treaba cu hainele de gay e un stereotip groaznic. N-am ştiut că *frate-miu e gay, pentru că nimeni din casa asta nu-mi spune nimic.*

săn..z s,ncer, Merit.- *locuiesc aici de mai pufin de o ptamana,*
dar dcia îmi
Proprie asup^ reaJjtâ „ 3U *CiUna ca tra'/c?“ ’'"Siune
***Sc** ridică de n*
*1 n< Ic adaugă; ? * ratez ocazia de* **a-l** *înghionti iar.*

2H

Cu drag,
Merit

—Trebuie să fac duş. Miros a cafea.

Apropo de duşuri: probabil că şi mie mi-ar prinde unul.

Câteva minute mai târziu, sunt în baie şi încerc să mi ,du» .»t «-mi trebuie ca să mă spă|, dar „„ "" de Mă ui. în toate senarele, sub duş.

“ " ” 1U“’" ' -

Ei bine, în cazul ăsta, o să fiu păroasă în t j- . -
Poroasa în continuare

Itrec„râ 0 bucltâ

de hârtie sub uşa mea. La început cred că e din partea lui Sagan, de vreme ce ăsta e modul lui preferat de a-mi arăta ce desenează. Insă pe foaie pare să fie un articol. Mă aplec şi o ridic. II aud pe Luck, de cealaltă parte a uşii:

Citeşte-11 Dacă vrei, poţi să-l arunci la gunoi, dar n-aş avea conştiinţa împăcată dacă nu ţi l-aş da.

îmi dau ochii peste cap. Mă sprijin de chiuvetă şi citesc titlul. E o pagină de internet, scoasă la imprimantă, j; Simptome ale depresiei.

— Isuse Hristoasel mormăi eu.

Sub titlu este o listă. Nici măcar nu citesc primul rând, împăturesc hârtia şi o arunc pe chiuveta din baie. Luck se poartă ridicol. Unchiul meu vitreg chiar e un discurs ambulant pentru elevi.

Înainte să ies din baie, iau hârtia şi mă duc în camera mea, ca să n-o vadă nimeni aici. Mă aşez pe pat, după care o desfac, curioasă să văd ce simptome are Luck,

Cu drag,
Merit

din moment ce a fost diagnosticat cu depresie.

Cu drag,
Merit

Când parcurg lista, observ o căsuţă bifat, în

goală, de dreptul fiecărui simptom. E un test. aiuta sj

Li, asta mă va le demonstrez lui Sagan şi lui dePresie

Lucit că nu sufăr de clinică.

Iau un pix şi încep cu primul *simptom. Eşti vreodată* frist *neliniştit sau ai o senzofie de pustietate?*

E o întrebare idioată. *Bifat.* Care adolescent nu se simte 353) Te *simţi vreodată deznădăjduit?* Din nou*, bifat. Ar* putea să întrebe pur *şi simplu:* „Eşti

adolescent?”.

Eşti *irascibil?*

Păi... da. *Bifat.* Dar *toţi cei care locuiesc în* casa asta sunt

irascibili.

Te interesează mai *pufin şcoala sau hobbyurile tale? OK,* Lucid în *privinţa asta ai dreptate. Bifat.* Nu mai ai *la fel de multă energie ca de obicei? Dacă asta* înseamnă că adorm la ore *neobişnuite din zi şi*

din noapte, iar uneori nu dorm *deloc, atunci răspunsul* este *da. Bifat.* Inima începe să-mi bată mai tare, însă refuz să iau ista asta în serios. La urma urmei, *Luck a găsit-o pe internet.*

T'-e greu să te *concentrezi?*

n 1 * L C răsPun^ cu *n a.* Nu bifez *în căsuţa din dreptul* întrebării. in«

'a şcoaJă este c• pentru care nu m-am
nearn atât J» • gnată, încât mi-era **gpţţi $2** fiu atenta. Bifez şi aici, dar nu apăs tare cu pixul I a **nevoie,** pot considera că am răspuns cu *nu.*

Ai observat schimbâri în programul tâu de somn?

pai... înainte, nu dormeam toată ziua. *Bifat.* Dar probabil **cae** un efect secundar al chiulului.

Ai observat schimbâri ale poftei de mâncare?

N-am observat aşa ceva. În sfârşit, o căsuţă pe care n-o bifa-

Sau... Ia stai puţin’. În ultima vreme am sărit peste mese Dar s-ar putea să fie tot un efect secundar al chiulului.

Te simţi indiferent?

Bifat.

Plângi mai des decât de obicei?

Bifat.

Te-ai gândit vreodată să te sinucizi?

Oare se pune la socoteală dacă m-am gândit la asta o dată sau de două ori? *Bifat.*

Ai încercat vreodată să te sinucizi?

Bifat.

Mă holbez la listă. Am o senzaţie neplăcută în stomac. Mâinile îmi tremură. Recitesc lista şi îmi dau seama că am bifat fiecare căsuţă.

La naiba cu lista asta idioată! Nu e cu nimic diferită de orice altă listă de simptome luată de pe internet, car A* pe oameni să creadă că suferă de o boală îngrozitoare. *Te doare* ' . „„ „ creier’ *Te doare în*

Cu drag,
Merit

piept'
çapul? înseamnă că ai o tumoare pe erei
[1] ...

EŞti deprimat.

Mototolesc hârtia şi o arunc în celălalt capăt al

u cinci minute stau nemişcată, fixând cu urmatoarcic v

sa-mi revin.

O să mă duc să văd ce face Wolfgang. Măcar el n-o tortureze cu discuţii şi întrebări.

__ Vrei să mă ajuţi să-l hrănesc pe Wolfgang? il întreb p«

Moby.

Când intru în *living, el stă pe canapea şi se* uită la desene animate. Se ridică şi *ajunge* înaintea mea la uşa din spate. *E* un câine rău? se interesează frate-miu.

— Nu, *deloc.*

Umplu un bol cu mâncare pentru câini şi deschid uşa.

— Taţi zice că e rău, spune *Moby. A zis despre câine câ e*

„bastard”.

Pufnesc în râs. *Coborâm amândoi treptele. Nu* ştiu de ce

mi se pare foarte *drăgălaş atunci când copiii înjura.*
Probabil

voi fi genul de mamă care îşi încurajează copiii să rostească vorbe precum „rahat” şi „la naiba”.

Ajungem la căsuţa lui Wolfgang. *Câinele nu e* înăuntru.

— Unde e? întreabă Moby.
Privesc prin curte.

— Habar n-am.

Dau ocol căsuţei şi îl strig. Moby se învârte odată cu nune- Amândoi scrutăm curtea întunecată.

— Mă duc să aprind lumina din v<

Mă îndrept spre verandă. Moby mă spate

— Merit! FI

e. foce semn spre o latură a casei. Cotesc şi dau de care iese târâş de sub casă, chiar de lângă fereastra ţoiului. Oftez uşurată. Nu ştiu de ce m-am ataşat de câinele ăsta. A fost cât pe ce să intru în panică. Mă duc la bolul lui Wolfgang şi torn în el mâncare pentru câini. Animalul se apropie încet şi începe să mănânce.

__ Deci ţi-a revenit pofta de mâncare?

îl mângâi între urechi. Moby întinde o mână şi mă imită. Deduc că Wolfgang nu e deprimat.

— Cum se simte? întreabă o altă voce.

Mă răsucesc şi dau de Sagan, care se apropie de noi. Se poartă atât de relaxat, de parcă aseară nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar şi eu pot să mă prefac.

Ii răspund:

— Pare că se simte un pic mai bine.

Sagan îngenunchează lângă mine şi mângâie burta lui Wolfgang.

— Da, aşa e.

Apoi îşi mută mâna, ca să-l mângâie pe cap, iar degetele lui le ating pe ale mele.

Mi se ridică părul de pe braţe. Ce mă bucur că e întuneric! Ultimul lucru care îmi trebuie este să observe că prezenţa lui încă mă tulbură.

Cu drag,
Merit

— Poate să doarmă în camera mea în seara asta? întreabă

Moby.

Sagan rade. A.

— Nu cred că tatălui tău i-ar conveni să dormi cu came e

— Nu-i nevoie să-i zicem, spune Moby.

Replica lui mă face să izbucnesc în râs. Tata •

furcă mult cu Moby.

Farurile de ia maşina tatei luminează curtea T-. ’ ta °Prc!tc
, r .
maşina *pe aleea din ¡aţa casei.*

— *Avem pizza! strigă Moby.*

Victoria îi permite foarte rar să mănânce pizza, aşa că bâj ţelul *îl dă uitării pe Wolfgang şi dă fuga înapoi în* casă. Nu vreau să mă simt *stingherită în prezenţa lui Sagan.*

— *Mor de foame.*

După comentariul meu, iau bolul gol. Sagan mă urmează spre uşa din spate.

Când pun mâna pe *mânerul uşii cu plasă, Sagan* mă apucă de cealaltă mână şi mă *trage uşor spre el. Nu vrea să intru* în casă. *închid ochii pentru o clipă şi oftez. Mă răsucesc spre el Ochii noştri sunt la acelaşi nivel, pentru* că am urcat deja o

treaptă.

— Merit, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară. Am stat treaz toată noaptea gândindu-mă la ce-am vorbit.

Pare sincer. Dau să zic ceva, dar apoi închid gura. Sunetul de apel al telefonului îi distrage atenţia. Se caută prin buzunare, face un pas în spate şi duce telefonul la

ureche.

Uau! mormăi agasată.
ebui să mă şocheze că am crezut, în mod greşit,
că scuzele lui sunt sincere NT C
- măcar ca s, nii să.?i ignofe bilu)
răspundă la apelul lui ureent I . CUVınte! " ,as să
tească în urma mea. U *n cas^- uşa să se trân-

Cu drag,
Merit

Păşesc în bucătărie tocmai când tata şi Victoria intră pe uşa din faţă, aducând pizza.

— Moby, nu aveau pizza iară gluten, spune Victoria. în seara asta poţi să mănânci pizza normală, dar să nu te obis- nuieşti cu asta’

Ochii lui frate-miu sclipesc. Se caţără pe un scaun înalt şi trage repede o cutie cu pizza în dreptul lui. Victoria nici măcar n-a apucat să le pună pe masă.

— Nu aşa stau lucrurile cu intoleranţa la gluten, îi zic maică-mii vitrege. Ori poţi să consumi gluten, ori nu poţi.

Luck îmi acoperă gura cu o mană şi-mi zice*.

Merit, dă-i voie Victoriei să-l lase pe băiat să mănânce gluten în seara asta’.

Mă trag departe de Luck.

— Am zis şi eu, n-am dat cu parul’.

Honor e lângă mine. Scoate din dulap un teanc de farfurii de plastic. Sagan intră în bucătărie.

— Ai nevoie de ajutor? o întreabă el.

— Nu.

N a răspuns pe un ton prietenos. Oare e supărată şi pe el? Sagan se strecoară pe lângă ea şi ia nişte pahare. După câteva clipe ne aşezăm toţi la masă. Doar Utah lipseşte.

Sinceră să fiu, e **ciudat că Utah nu e aici. Nu mâ pot abţine** să mă întreb unde e **acum şi unde a dormit în ultimele două** nopţi, cât timp o să fie **tata supărat pe el**

Cu drag,
Merit

şi când o să-i dea voie
să se întoarcă acasă.

Honor se holbează la locul **gol de la masă, acolo** unde mai înainte era scaunul pe care **Utah obişnuia să se aşeze.**

— N-a fosr suficient că l-ai dat afară? îi reproşează p tatei. Te-ai descotorosit şi *de* scaunul *pe* care stătea!

Tata aruncă o privire spre locul gol.

— S-a rupt scaunul, îi răspunde.

Dar omite să explice că el l-a rupt, izbindu-l de perete.

în următoarele minute se lasă tăcerea. Până şi Mobye tăcut. Bănuiesc că-şi dă seama că *atmosfera din* casa a fost cam neobişnuită în ultima vreme. Mă uit la Victoria şi mă întreb cum de mai e aici, cum de a stat la masa asta două seri la rând, după ce a aflat ce face bărbatu-su *pe* la *spatele ei.*

___ dUs vreunul dintre voi nişte pizza mamei voastre? întreabă tata.

îi răspund:

_ Nu-i mai duc de mâncare. Dacă vrea să mănânce, n-are decât să vină aici şi să-şi pună *singură* mâncare în farfurie.

Tata mă *priveşte printre gene, parcă încercând să-mi dea* de înţeles *că* acum nu e un moment potrivit *pentru sinceritate.*

— De ce nu-i *duci tu pizza, tată? zice Honor, pe* un con condescendent. Sunt sigură că ar fl încântată să *te vadă.*

Victoria nu mai suportă. *De data asta, nu ţipă. îşi*

lasă felia de pizza în *farfurie şi îşi trage scaunul departe de* masă. ScârtâicLii stârnit pe *podea e asurzitor. Toată lumea tace până d* Victoria închide cu zgomot uşa *de la camera ei.*

T , C C^r Pe ce *terminăm de mâncat, comentează* nU - — să mâncăm cu topi

O masa, împreuna, până *la capăt.*

data îşi trânteşte felia *de ni^* /: r . trat precum Victoria Se riJ- ~ *' dr furie, la fd de frus- Ser,dlcaîlseînd -Pt^predOrmitorul*

Cu drag,
Merit

atrimonial. dar apoi ezită. Revine la masă, arătând cu dege- jul spre mine şi spre Honor. Deschide gura — probabil ca

* ne facă morală —, însă nu reuşeşte să scoată nicio vorbă. Fierbe de furie. în cele din urmă, scutură din cap şi se duce după Victoria.

Mă uit la Moby, ca să mă asigur ca nu e tulburat. Băiatul îsi îndeasă o felie de pizza în gură, ca şi cum nimic altceva nu contează pe lumea asta. După părerea mea, atitudinea lui e cea potrivită.

Luck e primul care destramă tăcerea stânjenitoare:

— Vreţi să mergem să înotăm la hotel, diseară?

îi răspundem în acelaşi timp.

— Nu, spun eu.

— Nu, zice Honor.

Sagan răspunde cu *da.*

Soră-mea îi aruncă o căutătură urâtă.

— De fapt.. . nu..., se răzgândeşte el, încercând să-i alunge expresia încruntată.

Deşi încă sunt supărată pe el, îmi pare rău pentru Sagan. Oare Honor e furioasă fiindcă el mi-a acordat mai multă atenţie în ultimele două zile? Soră-mea chiar simte nevoia să fie mereu în centrul atenţiei?

— Aici nu există rivali, Honor, îi zic. Sagan are voie să

fie prieten cu mai mult de o persoană odată.

Soră-mea râde şi soarbe din suc.
— Prieten? spune ea, după care pune doza de suc pe ma-

să. Aşa-i zici tu?
>

Honor! Am mai discutat despre asta, o atenfioneazâ

Sagan.
Au discutat? De ce? Despre ce?

— Faptul că-ţi faci *de cap* cu ea nu înseamnă

că o *pe Merit Ia fel de bine cum o cunosc eu,*

spune Honor "

Furia îmi explodează în *piept. îmi* vine să *urlu* la

•

Uâr încerc să rămân calmă, fiindcă Moby e de

facă.

— Ce *înseamnă „a-şi face de cap"? întreabă*

Moby

Hei! zice Luck şi *se* ridică de la masă. Hai să mergem

în camera ta, Moby!
Din fericire, îl ia de mână *pe* frate-miu şi îl

scoate din bucătărie. Moby nu uită să-şi ia farfuria

cu pizza.

Honor mă ţintuieşte cu o privire aspră.

îi zic:
— De ce eşti aşa de *ostilă?* Am *crezut c-o să fii* un pic mai

înţelegătoare.

— Hai, fii serioasă! mi-o întoarce ea.

Se ridică de la masă, apoi adaugă:

— Dacă s-ar *fi întâmplat cu adevărat ce-ai scris în* scrisoare, ai fi zis ceva atunci. *De ce* ti-ar face *Utah asa ceva tie,* > > > şi mie nu?

Scrâşnesc din dinţi. îmi înăbuş *pornirea de* a-i spune tot ce-mi trece prin minte în clipa asta.

Nu pot să cred că-i iei apărarea lui Utah!

Tu îl tragi pe el la răspundere, *după ce ai* recunoscut în faţa întregii familii că ai încercat să-ţi pierzi virginitatea cu unchiul nostru vitrep?

masă. Scaunul *lui*

Cu drag,
Merit

_ încetaţi! Voi două, încetaţi!

Eprea târziu ca să-ncerci să faci pe mediatorul, Sagan.

hu paharul meu cu apă şi i-l arunc lui Honor în fată Soră-mea icneşte şi face ochii mari. E furioasă. Se întinde iute pe deasupra mesei şi îmi înşfacă părul în pumn. Ţip şi încerc să-i desprind mâna din părul meu, dar degeaba. O apuc de coada împletită şi trag. Sagan mă înşfacă de mijloc, ca să mă depărteze de ea, însă refuz să-i dau drumul lui Honor dacă nu-mi dă ea prima drumul. Cu cealaltă mână mă apucă de tricou, aşa că o apuc şi eu de cămaşă.

li sar câţiva nasturi. Sagan tot încearcă să ne despartă Cineva striga brusc:

— Hei!

Parcă e vocea lui Utah, dar poziţia mea nu-mi permite să mă răsucesc în direcţia vocii. Utah sare pe masă şi încearcă să se pună între noi. Trage de mâinile lui Honor, care s-au agăţat zdravăn de tricoul meu, iar Sagan se străduieşte să mă tragă departe de soră-mea.

— Opriţi-vă! urlă Utah.

Nu ne oprim. Trag mai tare de părul lui Honor.

— Acoperă-i gural îi strigă Utah lui Sagan.

Palma lui frate-miu îmi acoperă gura şi nasul. Mă sufoc.

Sagan păşeşte în spatele lui Honor. Palma lui îi acoperă gura şi nasul.

Ce naiba fac ăştia doi? încearcă să ne omoare?

Cu drag,
Merit

Nu pot să respir'.

Ochii iui Honor se deschid larg. Amândouă ne

zS ■. să scăpăm din mâinile lor, dar, în

continuare, refini» -

CIU «msa ne

desprindem una de alta.

Nu mai suport nici măcar o secundă. Nu pot să respir

îi dau drumul lui Honor şi apuc mâna lui Utah, fiindcă mă sufocă. Honor face la fel, trăgând mâna lui Sagan deoparte Amândouă respirăm anevoie.

__ Ce naiba? se răsteşte Honor la Sagan *şi îl* îmbrânceşte.

♦ încerci să mă omori?

Sagan se uită la Utah şi ridică *degetul mare, în semn* că totul e OK. îşi *sprijină palmele pe genunchi şi se* apleacă, trăgându-şi răsuflarea.

— Ce idee ingenioasă! *îl laudă el pe Utah.*

Mă trântesc pe scaun şi încerc să-mi recapăt suflul. Intre degete am fire *din părul lui Honor.*

— *Ce se întâmplă* aici? zice tata.

Stă lângă masă, unde zac *împrăştiate* bucăţi *de pizza.* Honor are cămaşa ruptă. Amândouă *suntem ciufulite. Dar tata* nu se uită la noi, ci i se adresează lui Utah, care încearcă să-şi cureţe jeanşii mânjiţi cu pizza.

— Tu ce cauţi *aici? îl întreabă tata.*

Vreau să ţinem o *întrunire de familie, răspunde Utah.*

Acum nu-i momentul *potrivit, spune tata.*

Utah rade în barbă.

desnre f *i* *rnomcn* *tul perfect ca să discutăm*

cu asta, basta! *tr unite de familie acum! Şi*

Cu drag,
Merit

Vv.di nccc pe lângă tata. Se îndreaptă spre camera lui. IJeşte uşa în urmă, iar eu tresar pe scaun

• . cninru\ unui scaun şi

îl împinge atât de putet-
■ 4 Ţaţa apuca spataruit

-L -n masă, că tresar din nou.

__ Grozavi mormăie Honor.

Se duce în camera ei şi trânteşte şi ea uşa.

Xm rămas doar eu şi Sagan. Sta la masă şi se holbează la mine Cred că se aşteaptă să plâng, să mă înfurii sau să am orice fel de reacţie, după tot ce s-a întâmplat adineauri. Îmi trag scaunul mai aproape de masă şi mă întind să iau singura cutie de piua care n-a fost distrusă. E cu şuncă şi ananas. Ei, asta-i situaţia'.

— Data viitoare cănd eu şi Honor ne batem pe masă, Încearcă să pui la adăpost o pizza cu pepperoni, OKî

Sagan rade încetişor. Se aşază vizavi de mine, apoi trage cutia de pizza spre el. Rupe o felie şi muşcă din ea, după care '*

Eşti o dură, Merit.

Replica lui mă face să zâmbesc.

Şi, cum nu vreau să-i zâmbesc, iau o felie de pizza şi mă duc în camera mea, închizând uşa după mine.

a r 1 târziu, Moby doarme, eu m-am curăţat de pizza P ape toţi membrii familiei stau aşezaţi în living. Pentru 1 llma oara după mulţi ani, toţi au fost convocaţi. Utah

Cu drag,
Merit

păşeşte de colo-colo, aşteptând să ni se alăture tata. Eu stau pe 301

canapea, între Sagan şi Luck. Mă trag mai aproape 4. ca să nu-l ating pe Sagan. Honor şi Victoria stau în fOfoi / Jntr-un târziu, când tata intră în cameră, rămâne în cioare. Se sprijină de perete, lângă statuia lui Isus Hri«^ îsi încrucişează braţele ia piept.

Utah inspiră adânc. Pare *agitat.*

E imposibil să fie mai agitat decât sunt eu în clipa încerc să mă *prefac* că sunt *relaxată, dar, de când* Frate-mîu a intrat în casă, acum o oră, *simt că stomacul mi se strânge* ghem. Nu vreau să discut *despre acel subiect şi,* mai ales, nu în fata întregii familii. Dar e firesc să se *întâmple* aşa, atunci când dezvălui adevărul gol-goluţ *intr-o scrisoare.*

Utah îşi scutură mâinile. Acum, că suntem toţi prezenţi, se opreşte chiar în faţa mea.

Nu ridic privirea *spre el. Vreau să se grăbească şi* să-şi rostească scuza *de doi bani, ca să ne putem vedea cu toţii de viaţă* *şi să ne* prefacem că nu s-a *întâmplat nimic.*

— *Vă* sunt *dator cu o explicaţie, zice el.*

Se plimbă iar de *colo-colo. Eu îmi privesc mâinile* împreunate. Am rămăşiţe de *ojă neagră pe unghiile de la degetele* mari. Mă apuc s-o *cojesc.*

Aveam treisprezece ani, spune *Utah. Merit* avea *doi- J*5 *.* tOt Ce a scns--- e adevărat. Dar nu *sunt un pervers.* tram doar un puşti şi am făcut ceva sronU 4 . •
clipa în care s•a înrâmp/ar Am
Dac-ai regretat, de *cu t-o? mă răstesc la el.*
Sunt şocată să aud sa-mi *Pæpria-mi voce. Continui*
cojesc oja.

Cu drag,
Merit

eo nfiii răspunde Dtah. Prietenii mei de la Eram t. . - *

orbeau zilnic despre fete. Cu topi intraserăm în etapa l00"* V- i hormonii noştri o luaseră razna. Dar pe mine nu pubertaV' , gândeam decât la băieţi. Credeam rnăinteresa
- e ceva în neregula cu mine.

Se opreşte în faţa mea. Ştiu că se uită la mine, aşteptând rivesc în ochi. Nu pot s-o fac. în cele din urmă, păşeşte sa** *y*
mai departe.

_ Am crezut că, dacă sărut o fată, o să-mi revin. Dar eram copil şi habar n-aveam ce înseamnă să săruţi ori cum să abordezi o fată. Tot ce ştiam era că-mi doream să-l sărut pe Ugan – un coleg de şcoală – şi că, din punctul de vedere al societăţii, nu trebuia să-mi doresc asta.

într-un sfârşit, ridic privirea spre Ctah. Nu se uită la mine, încă se foieşte.

— în ziua aceea îi scrisesem lui Logan o scrisoare în care i-am mărturisit că-l plac. Le-a arătat-o tuturor colegilor cu care a mâncat în cantină, la prânz. Când ieşeam din can tină, Logan m-a făcut „poponar”. Am fost foarte supărat. Nu voiam să fiu poponar, nu voiam să-mi placă Logan. Voiam să fiu ceea ce credeam că e normal să fiu. În seara aceea nici măcar nu m-am gândit la consecinţele tapteior mele, voiam cu disperare să mă „repar”, aşa că am forţat-o pe Merit să mă sărute, sperând că aşa... Nu ştiu. Că o să mă *vindece.*

Strâng din pleoape. Nu vreau să mai ascult. Nu vreau nici să-mi amintesc acel moment, nici să-i aud scuzele.

______ Imediat după ce s-a întâmplat, mi-am dat seama ca am făcut ceva îngrozitor. Ea a fugit din camera mea, iar eu am 303

alergat la baie şi am vomitat. Eram dezgustat de mine' dezgustat de ce *îi făcusem lui Merit. Iar de* atim . ft>1'

r AP . c- A UNCJ

regretat fapta *în fiecare zi.* di am încercat *să mă revanşez*

Scutur din cap, străduindu-mă să-mi înfrânez lacrimii

— Eşti un mincinos. N-ai făcut absolut nimic ca ' revanşezi! *Niciodată n-ai dat vreo explicaţie şi nu* mi

» *r , , nu ini-ai* cerut

scuze măcar *o datai*

îmi şterg lacrimile, pradă furiei.

— Merit... Te rog, uită-te la mine!

Trag aer *pe nas, după care expir prelung, mânioasă.*

Mă sprijin de speteaza canapelei şi mă uit *la el. Chiar pare copleşit de regrete, dar, pe de altă parte, a avut toată* ziua *la dispoziţie ca să-şi exerseze discursul. Utah se lasă pe vine, în faţa mea, ca să fim la aceeaşi înălţime. îmi încrucişez braţele* Ia piept.

— îmi pare *foarte* rău. *în* fiecare zi, *în fiecare oră, în fie-*

care secundă care s-a scurs *de atunci am regretat* ce-am făcut. Nu mi-am cerut niciodată scuze pentru că...

Tace şi îşi lasă privirea în *podea pentru o secundă.*

Pentru că speram că ai uitat. Mă *rugam* ca tu să *fi* uitat. Dacă aş *fi* ştiut cât *de mult* te-a afectat, aş fi făcut tot ce-mi stă puteri ca să-mi răscumpăr greşeala. Vorbesc *serios,* Merit, aptul ca n-ai uitat şi că ai ţinut atâţia ani în tine furia fată m,ne " Nki

tare destule cuvinte să *exprim* cât de

ima îmi alunecă pe *bărbia*

ra<- *o şterg cu mâneca tricou/u*. ' apo* m' se prelinge *pe*

Cu drag,
Merit

_ Merit, *te rog* spune fratele meu, cu voce disperată Te

ne-le că nu ţi-am mai făcut nimic nepotrivit din ziua ,

Se uită la soră-mea şi se ridică. aceea!

_ Spune-i şi tu, Honor! adaugă el, făcând semn spre r

Honor dă aprobator din cap şi se uită la n(J ata' ; adev""'Htâ- N"

m'a «¡ns „¡cWm.

nu pot vorbi. Ma sufocă prea multe emoţii D ' 1

ÎN,TKE "V,TA ŞI – " »« « «P» ¡¿X u,T'ei' intoarca acasa. ca Utah să se

Toţi mă privesc — pană şi Utah.

Reuşesc să îngaim:

— II cred.

în living se lasă tăcerea. în cele din urmă, Victoria se ridică şi spune:

— OK.

Se îndreaptă spre bucătărie, apoi se răsuceşte către noi şi adaugă:

— Vă rog să curăţau mizeria pe care aţi făcut-o!

Luck rade în barbă. ĂJtab se întoarce spre mine şi mimează din buze un „mulţumesc”.

Îmi feresc privirea. Nu vreau să-i las impresia că-i fac o favoare. Nu pot să şterg cu buretele furia pe care am acumu lat-o ani la rând, pentru simplul fapt că, în sfârşit, fratele m

şi-a cerut scuze.

lata bate din palme.

— întrunirea s-a încheiat! Aţi auzit ce-a spus mama voas-

tră vitregă. Să faceţi curat.

Chiar dacă întrunirea s-a încheiat, s-a discutat . pre una *dintre numeroasele probleme care trebuie r», în familia asta.*

în următorul sfert de oră facem curat în bucătărie, fa să scoatem o vorbă. Nu cred că vreunul *dintre noi* ştie ce ar trebui să zică. A fost o întrunire *de familie foarte lămuritor.* Membrii familiei Vbss nu sunt *obişnuiţi cu atât de multă sin-cerinţe* într-o singură zi.

__ Cum naiba a *ajuns sos de pizza pe* geam? întreabă Luck, care tocmai şterge *fereastra cu o cârpă udă. Cred* că am ratat o încăierare *pe cinste.*

închid uşa maşinii de spălat vase şi apăs pe butonul Start. Honor îşi spală mâinile în chiuvetă, lângă mine.

___ Am sos de pizza în sutien, spune ea. Mă duc să Fac duş.

Utah intră în cămară şi îşi ia de acolo cutia cu litere. Sunt sigură că este prima oară când se întâmplă să schimbe noaptea mesajul de pe panou. Se opreşte la uşa din faţă, după care se roteşte *pe călcâie şi se uită la mine.*

— Vrei să mă ajuţi? îmi propune.

II caut din *ochi pe Sagan. Nu înţeleg de ce vreau să mă* "ştească *el. Sincer, cred că de ani întregi n-am mai fost sin- scurr* a- *ah' aCUm mi se Pare foarte ciudat. Sagan dă cu'uZ rnându 'mi rară cuvime câ ** ™* Partea lui Sagan îmi *Că am căufat un sfat din*

8 Imi Vinile cu un server.

Cu *drag,*
Merit

Odată ajunşi afară, Utah îmi zâmbeşte. Nu spunem nimic
Mergem în tăcere până la panoul de afişaj. Lasă jos ‘C'
’ —1; — -.U J______________ U

,pti să-l ajut.
— Ai vreun citat pe care vrei să-l pui aici? mă întreabă Mă gândesc puţin.

Da. Chiar am.

Utah gesticulează spre cutie.

_ Dacă vrei anumite litere, să ştii că sunt
’ sunt aşezate în

ordine alfabetica.

Mă aplec şi incep să aleg literele de care am nevoie, cât ump el le desprinde pe cele de pe panou.

— Chiar n-ai ştiut că sunt gay?

Mă bufneşte râsul.

— Habar n-am ce-am crezut.

Se apleacă şi pune ultimele litere în cutie.

— Te deranjează că sunt gay?

— Absolut deloc.

Dă aprobator din cap, insă nu pare convins. Apoi îmi amintesc ca probabil încă se gândeşte la

Cu *drag,*
Merit

scrisoarea mea şi la cuvintele dispreţuitoare pe care le-am înşirat acolo.

— Utah, vorbesc serios: nu-mi pasă că eşti gay. Ştiu că am scris nişte chestii răutăcioase în scrisoare, dar eram supări Chiar îmi pare rău. Eram copii. Ştiu că ani la rând

lat multă ranchiună faţă de tine.

Scot ultima literă şi o pun pe pământ. Cân

ridică şi el. Mă priveşte

în ochi, rău. Serios, Merit!

Sunt

— Şi mie îmi pare

'fonul lui onest mă emoţionează. Doamne, m-am să plâng! Şi totuşi, uite că bocesc iar! Lacrimile mi se preţ; pe obraji. Nu *le pot* opri. Atâta amar de vreme am avut nev'^ să aud cuvintele astea din partea lui!

Utah mă ia în braţe. îmi apasă faţa pe pieptul său, *im.* brăţişându-mă aşa cum ar trebui să-şi îmbrăţişeze un frate sora. Gestul lui mă face să plâng şi mai tare. îl cuprind cu braţele. Imediat, simt că toată furia acumulată se evaporă, cu fiecare lacrimă pe care o vărs.

__ O să fiu un frate mai bun. Promit!

__ Şi eu voi fi o soră mai bună.

îmi dă drumul.

__ Hai să terminăm treaba şi să mergem înăuntru!

Alcătuim mesajul de pe panou, după care ne întoarcem în casă. Când deschidem uşa, *îl zărim pe Luck la masa din* bucătărie. Se uită la o bucată de hârtie *pe* care o ţine în mână.

— Eşti un nemernic! *strigă el.*

— Acum ce mai e? întreabă Utah, în timp ce duce cutia cu litere la locul ei, în cămară.

Sagan stă la masă, faţă în faţă cu Luck. *Unchiul meu* pare scos din pepeni.

— Eu nu arăt aşa! adaugă Luck.

Sagan râde şi zice:

Cu. drag,
Merit

Dacă nu ţi convine felul în care te percep, nu-mi cere să te desenez!

Luck îşi împinge scaunul în spate annî * 1 J i * direcţia lui Sagan. P P Cdesenul în

~~ Dacă aşa mă percepi, atunci esti im 1 e?n un artist naspa!

Luck se duce la frigider. Sagan râde pe sub mustăţi. Mă apropii de el şi mă uit la desenul care l-a enervat pe Luck. pufnesc imediat în râs.

— Dă-mi să văd’ zice Utah.

Ii dau desenul, iar frate-miu se prăpădeşte de râs.

— Uau’. exclamă el, înapoindu-i lui Sagan hârtia. îi porţi pică sau ceva de genul ăsta?

Sagan rânjeşte, apoi strecoară hârtia la sfârşitul caietului său de schite.

>

— De fapt, dă-mi-o mie’, zice Utah. Vreau s-o am ca să-l

Cu. drag,
Merit

pot şantaja pe Luck.

Luck dă ocol hiatului de bucătărie şi încearcă să recupereze hârtia, dar frate-miu ridică braţul. Luck se străduieşte iar s-o apuce. Utah fuge în hol, cu Luck pe urmele lui.

— îmi place mesajul vostru, spune Sagan.

Mă uit pe geam, la citatul pe care i l-am sugerat lui Utah.

NU TOATE GREŞELILE AR TREBUI SA Alp,A ((

y

CINŢE. UNEORI, AR MERITA SĂ FIE DOAR IERTAŢ^ ' Dau din umeri şi spun:

__ Am auzit chestia asta de la un tip.

Mi-e greu să-l privesc, pentru că Sagan încă îmi p]aQ foarte mult. Dintr-un motiv necunoscut, mi-e foarte greu accept felul în care mă priveşte: de parcă e mândru de mine

Din fericire, exact în clipa asta, Sagan primeşte unul dintre apelurile lui urgente pe mobil. îşi scoate telefonul din buzunar. Măcar de data asta, ridică un deget şi îmi zice:

— Aşteaptă o clipă!

Decid sa-i acord intimitate şi ma duc în camera mea. Mi-a ajuns pentru azi! Deşi am dormit aproape toată ziua, deja sunt pregătită să-mi petrec tot restul zilei dormind iar.

Când ajung în camera mea, îmi dau seama că Sagan n-a glumit când mi-a cerut să aştept doar o clipă. îmi bate la închis-o. îi deschid. îşi pune uşă imediat după ce am înapoi în buzunar.

Nu îl întreb de ce a venit la uşa mea şi nici despre ce vrea să vorbim. încep, pur şi simplu, cu întrebarea care mă sâcâie cel mai mult:

— De ce primeşti atât de multe apeluri?

Indiferent de situaţia *în care s-ar afla, el răspunde mereu la telefon. E cam nepoliticos. N J o SUn * n*c^o^ata cine vreau eu să mă sune, răspunde Sagan.*

Fără să aştepte vreo invitaţie, intră în

C» *lirjţ. Merit*

« plimbă prin camera mea, privind cu atenţie în

je opreşte în faţa raftului cu trofee.

Când ai început să le colecţionezi?

kttaşeî Pa^’

primul l-am furat de la primul meu iubit. S-a des- *7. mine -în timp ce mă pipăia, iar chestia asta m-a înfuriat. f*I^£an râde. Ia câteva trofee şi Ie studiază.

Nu sţju de ce îmi place aşa de mult hobbyul ăsta al tău ţjni muşc obrazul pe dinăuntru, ca să-mi ascund zâmbe ţj Sagan aşază trofeul pe comodă şi se întoarce spre mine.

= Vrei să-ţi fac un tatuaj?

îmi sare inima din piept.

— Acum?

Da. Ţi-l fac dacă juri că n-o să zici nimănui despre el — Jur!

Sunt teribil de entuziasmată.

Sagan gesticulează spre camera lui. Ne ducem într-acolo. Trage scaunul de birou aproape de pat şi îmi face semn să mă aşez. Apoi scotoceşte într-o cutie cu instrumente de tatuat, pe care o scoate din dulap.

— Ce tatuaj ai vrea?

— N-am nicio preferinţă. Alege tu!

Se uită la mine, cu o sprânceană ridicată.

— Vrei să aleg eu tatuajul care o să-ţi rămână pe piele pentru tot restul vieţii?

— Ti se pare ciudat?

— Tot ce faci tu e ciudat.

Nu apuc să-i analizez comen tariul, că Sagan

__ Asta îmi place la tine cel mai mult.

Scoate o hârtie de calc şi un pix, le pune pe în-
comodă cepe să deseneze.

Ai la dispoziţie cinci minute ca să te răzgândeşti în 1 egâ-
tură cu *tatuajul!*

Mă uit cum schiţează desenul, însă, din cauza poziţiei lui nu-mi dau seama ce reprezintă. Şi nici nu mă răzgândesc

Sagan se duce să încuie uşa.

— Dacă vede *cineva tatuajul tău, ai face bine să minţi* şi să zici că ti l-a făcut *altcineva.*

Când trece pe lângă mine, încerc să trag cu ochiul la desen, însă îl fereşte.

— Deocamdată nu-ti dau voie să-l vezi.

Rămân cu gura căscată.

— N-am zis că te las să-mi faci un *tatuaj înainte să-l* aprob!

— Promit că o să-ţi placă, îmi surâde.

Mă pune să-mi *ridic o mânecă.*

— Pot să-l fac aici? mă întreabă, *atingându-mă* în zona omoplatului drept. O să fie mic.

îi fac semn *că da. închid* ochii şi aştept cu

pe spate,

începă. Sagan stă *pe pat. A pregătit tot ce-i trebuie* pentru tatuaj. Nu stau cu faţa la el — ceea ce e *chiar o uşurare* — pentru că nu vreau să mă uit *la el tot timpul. E posibil ca* gândurile să mi se citească *limpede pe faţă.*

Mai întâi foloseşte hârtia de calc pentru a transfera ,
desenul pe piele, apoi îmi dă o pernă ™ snătaml *i • r>* ’
s ° *P*ro*P*tes*c* mtre mine şi spătarul scaunului. Prima
începătură e *J,, .* - ,
’ P «■ dureroasa, dar strâng

Cu drag,
Merit

. i *mCerc să mă concentrez asupra respiraţiei mele, ţxlpt nu e atăt de dureros pe cât mă aşteptam să fie, însă cu siguranţă nu e plăcut. încerc să-mi distrag atenţia. O să fac conversaţie cu el.

__ Ce înseamnă tatuajul de pe braţul tău, cel în care ai scris „E rândul tău, Doctore .

Oftează. îi simt răsuflarea caldă pe gât. Sagan se opreşte puţin, până când fiorul care mă cutreieră se risipeşte, apoi continua cu tatuarea.

îmi răspunde:

— E o poveste lungă.

Din nou, încearcă să se eschiveze.

— Ce bine că avem mult timp la dispoziţiei

Rămâne tăcut atât de multă vreme, încât trag concluzia că, la fel ca de obicei, n-o să-mi ofere nicio explicaţie. Şi totuşi, Sagan începe să povestească:

— Mai ţii minte când ţi-am zis că steagul tatuat pe braţul meu este cel al opoziţiei siriene?

— Da. Ai spus că tatăl tău s-a născut în Siria.

— Da, aşa e. Dar mama e americancă. Se trage din Kansas. Acolo m-am născut şi eu.

Face o pauză, pentru a se concentra asupra tatuajului, şi continuă:

— Ştii ceva despre criza retugiaplor am oinai

Fac semn că nu. Mă simt recunoscătoare **că, în sfârşit,** chef de vorbă. Tatuajul doare mai mult decât mă **aşteptam** am nevoie să-mi distrag, atenţia de la dure

Cu drag,
Merit

_ Am auv.lt despre criză. dar nu ştiu multe.

De fapt, nu ştiu mai nimic.

Sagan zice:

— Mda, la şcoala nu prea ne învaţă *despre subiectul*

Trec câteva secunde de durere, *iar el* rămâne tăcut. Când se mută la *alt punct de pe umărul* meu, am o senzaţie *de uşurare.* Vorbeşte mai *departe, iar eu îl ascult cu atenţie.*

— *Siria e condusă de un dictator de multă vreme. Tata* s-a mutat în America *pentru a studia Medicina. Multe* ţâri din jurul Siriei sunt, de asemenea, *conduse de dictatori.* Acum câţiva ani a avut loc o *revoltă numită* Primăvara Arabă. 0

mulţime de cetăţeni din ţările *acelea au început să* protesteze în stradă, încercând să răstoarne *dictaturile. Oamenii* î$i doreau un stat *lipsit de corupţie, care să* funcţioneze precum o democraţie, cu partide aflate în opoziţie şi cu stabilitate. Protestele au avut succes în Tunisia şi *în Egipt, unde dicta-corii sau* renunţat la putere. Au *fost instaurate noi* guverne. După aceea, *populaţia Siriei şi cele din alte state au sperat* că e posibil să se *întâmple* acelaşi lucru şi *în* ţara *lor.*

Da. Mul ţi cred că expresia asta —*„E rândul tău, Doc-* t°rc a declanşat revoluţia. *Dictatorul sirian Bashar al-Assad acut studii de oftalmologie înainte de moartea tatălui său,* dar nu a practicat medicina. în *schimb, a preluat rolul de lider* al oinei. Porecla lui Bashar ftcUt un graffiti pe peretele i ”E rândul tău, Doctore”.

crnnd aceste cuvinte: ceea ce *mul ţi sirieni îa*

Cu drag,
Merit

liderii din Egipt ?' din runlsia> aŞa încât Siria să devină o democraţie.

Ridic o mână, ca să-l întrerup. înţeleg toate informaţiile pe care mi le spune, însă am multe întrebări.

__ Cu riscul de-a părea ignorantă, trebuie să te întreb: în ce an s-au întâmplat toate astea?

în 2011.

— Doctorul a renunţat la putere?

Sagan şterge porţiunea de piele pe care o tatuează, apoi acul mă înţeapă din nou. Mă strâmb de durere. îşi continuă povestea:

De fapt, a făcut tocmai opusul. I-a aruncat în închisoare pe copiii care au făcut acel graffiti şi i-a torturat.

Dau să mă răsucesc, insă mana lui îmi apasă ferm umărul. — l-a arestat? îl întreb.

Voia să le demonstreze sirienilor că nu va tolera niciun fel de împotrivire. Nu i-a păsat că erau doar nişte copii. Când părinţii lor au cerut ca aceştia să fie eliberaţi, guvernul nu i-a ascultat. De fapt, unul dintre ofiţerii de la conducere le-a zis părinţilor: „Uitaţi de copiii voştri! Faceţi alţii! Iar dacă nu ştiţi cum să faceţi alţii, o să trimit pe cineva care sa va arate . — Dumnezeule! exclam îngrozită.

să reacţioneze făcând un co p Moartca [or a stârnit proteste

Cu drag,
Merit

— N-am pretins că este o poveste frumoasa. După ce Doc torul i-a arestat pe copii, oamenudaf> în loc în stradă. S-au declanşat prote: de

------Ţ---- . 1Urit. iVlOd-i ica -

violenţă. Mult ‘ cereau Doctorului să demisioneze.

El a refuzat şi, în schimb, a *folosit* armata pentru a-i des şi mai mult pe protestatari. *Violenţele s-au înteţit.* în CUr/^ s-au transformat într-un război *civil. De* aceea exista acum criză a refugiaţilor. *Aproape* jumătate de *milion de* oameni murit până în *prezent şi milioane de oameni au fost nevoiti să* fugă din ţară, ca să scape cu viaţă.

Nu ştiu ce să-i spun. Nu pot să-l consolez, pentru că nu există nimic *consolator în povestea asta. Şi, sincer, mi-e rusine că* n-am ştiut nimic *despre* un *astfel de subiect. Vad* titlurile de articole pe internet şi în ziare, dar până acum nu am priceput cu adevărat *despre ce este vorba. Criza aceea* nu m-a afectat direct, aşa că nu mi-a trecut *prin minte să aprofundez* subiectul.

Deşi Sagan a încetat să mă tatueze, nu mă clintesc, pentru că nu ştiu dacă a terminat.

Ne-am mutat în *Siria când aveam zece ani, continuă* el, cu voce scăzută. Tata e chirurg, iar el şi mama au înfiinţat o clinică medicală acolo. Dar după un an, când situaţia din Siria a început să se înrăutăţească, ai mei m-au trimis aici, ca să locuiesc cu bunicii până când tata ar fi obţinut viza necesară pentru a se întoarce acasă. Mama era însărcinată cu sora mea mai mică, aşa că nu putea călători cu avionul. Mi-au zis că o să stăm despărţiri doar trei luni. însă, chiar înainte să ia avionul spre America...

Cu drag,
Merit

îşi curmă vorba. Dat fiind că nu mă mai tatuează, mă răsucesc pe scaun. Vreau să mă uit la el. Şi-a strecurat palmele între genunchi şi priveşte în podea. Când se uită la mine, observ că are ochii înroşiţi. Cu toate acestea, reuşeşte să rămână calm

ţnainte să se întoarcă în Statele Unite, comunicarea s-a întrerupt. înainte, mă sunau zilnic. Apoi nu m-au mai sunat deloc. De şapte ani n-am mai vorbit cu ei.

Şocată, îmi acopăr gura cu palma.

Sagan îşi fixează mâinile cu privirea. Sunt uluită. Nu pot sa cred că asta e viaţa lui.

Deci aşa se explică de ce răspunde imediat la telefon: de fiecare dată, speră că va primi veşti de la familia lui. Nu-mi pot imagina cum este să suferi şapte ani din cauză că nu ştii nimic despre părinţii tăi.

Şoptesc:

— Sunt o mare nesimţită. Problemele mele sunt o nimica toată, în comparaţie cu ce ai trăit tu...

Se uită la mine cu ochi uscaţi. Cel mai mult mă întristează că s-a obişnuit atât de mult să trăiască aşa, încât acum nu-i vine să plângă tot timpul.

Mă răsuceşte iar cu spatele la el.

— Nu eşti nesimţită, Mer. Să nu te mişti! Aproape am terminat.

Rămânem tăcuţi cât timp termină tatuajul. Nu mă pot împiedica să mă gândesc la tot ce i s-a întâmplat. Mi se strâ g

Cu drag,
Merit

• • A z'ît-it' scrisoarea m
stomacul. Şi chiar mă simt ca o nesimţita.
care mă piângeam de familia mea şi de Ptoblemdeno^^

triviale. Şi, în toc acest timp, el nici măcar nu ?ue

mai sunt în viaţă.

— Am terminat, mă anunţă în şoapta.

â-l bandajeze.

Curăţă tatuajul cu un lichid rece şi se »P

_ Scai aşa’. ii cer. Mai întâi vreau să-l vad.

Sagan scutură din cap.

Nu încă! Vreau să porti pansamentul

Sâmbătă? Dar azi e abia *joi.*

— Vreau să mai aştepţi un *pic, spune el, zâmbind.*

Chiar dacă e un zâmbet forţat, mă bucur că surâde du ce am purtat o conversaţie aşa de dureroasă pentru el.

— Până atunci, o să *aplic loţiune antiseptică pe* tatuaj 0 dată la două ore.

îmi surâde ideea, aşa că accept.

— Măcar zi-mi ce reprezintă *tatuajul!*

— *O să* vezi sâmbătă.

Sagan începe să-şi strângă lucrurile. *Mă ridic şi duc* scaunul înapoi la birou. Pune în *dulap cutia cu* instrumente. Privindu-l, mă *copleşeşte mila pentru el,* pentru experienţele prin care a trecut. Mă *apropii şi îi cuprind mijlocul cu braţele, apoi îmi lipesc fata de pieptul lui.*

După tot ce am auzit, simt nevoia să-l îmbrăţişez. Şi, judecând *după felul în care mă strânge în* braţe şi acceptă îmbrăţişarea fără să crâcnească, *cred că şi el are nevoie să fie* îmbrăţişat. Rămânem aşa un minut. Sagan mă sărută *pe creştet.*

Mulţumesc! spune el şi îmi dă drumul.

— *Noapte bună!*
îmi răspunde cu un zâmbet recunoscător.
— *Noapte bună, Merit!*

Capitolul paisprezece

— Eşti nerăbdător pentru ziua de azi?

— Da! strigă Moby, din hol.

— Cât de nerăbdător?

— Foarte nerăbdător!

— Cât de nerăbdător? repetă Utah.

— Cel mai nerăbdător! strigă Moby.

în mod normal, dialogul lor purtat la o oră atât de matinală m-ar face sa-mi dau ochii peste cap. Aş fi avut această reacţie înainte de a-mi redescoperi afecţiunea pentru Utah.

Tata încă nu ştie că m-am lăsat de şcoală. Mă străduiesc să mă dau jos din pat. Mă spăl pe dinţi, mă pieptăn, mă îmbrac şi parcurg aceiaşi paşi ca în aproape fiecare dimineaţă. **I aş** spune adevărul, însă nu am chef să suport reacţi

rrăit o viată Întreaga m ulti- astfel de veste. Mi se pare ca a

niele zile.

O să mai aştept o săptămână

Poate chiar două.

înainte să-i zic despre

Sau, şi niai bine, o să-i mărturisesc că m-am lăsat de după ce îmi va explica, în sfârşit, de ce ia mama pastile pl^

Când intru în bucătărie, Honor şi Sagan stau unul ling, altul, la masă. Ea râde de o replică de-a lui. Mă simt uşurată când o văd zâmbind. Acum, după ce eu şi Utah ne-arn împj. cat, poate că Honor n-o să mai fie supărată pe mine.

Sau poate că supărarea ei se va prelungi.

Imediat ce mă vede, zâmbetul îi dispare. îşi concentrează atenţia asupra smoothie-ului din faţa ei. Agită paiul în pahar.

Bine că măcar Sagan îmi zâmbeşte. îi răspund tot cu un zâmbet. Mă simt ridicol de sentimentală.

__ Merit, gustă! mă îmbie Utah.

îmi întinde un smoothie pregătit de el. încearcă să-mi vâre paiul în gură.

ÎI plesnesc peste mâna în care tine *paharul şi exclam:*

— *Ce* scârbos! N-o să gust porcăria asta.

— E bun, repetă el şi îmi *întinde din* nou paharul. Promit că e bun. Gustă!

Iau afurisita de băutură şi sorb din ea. Bineînţeles, am senzaţia că a luat cineva câteva legume, *le-a amestecat* alandala şi a trântit în combinaţie nişte vitamine. *Mă*

Cu drag,
Merit

strâmb şi îi înapoiez smoothie-ul.

— Dezgustător!

_______vUM. ^MinciiLcaza ¿>agan.

Uşa din spate se deschide. Intră tata. Se spală pe mâini, după care se şterge cu un prosop.

— Ceva nu-i în regulă cu câinele ăla, ne zice el. E aşa de letargic de când a venit aici?

Ridic din umeri. Răspund:

Ieri parca că se simte mai bine.

Trec pe lângă tata şi ies în curte. II aud pe Sagan în urma mea. Mergem toţi trei la căsuţa lui Wolfgang. îngenunchez şi mângâi animalul pe creştet.

— Hei, amice!

îşi ridică privirea spre mine cu aceeaşi lipsă de entuziasm manifestată şi când şi-a făcut apariţia aici, duminică seară. Coada îi zvâcneşte, dar nu se sinchiseşte să se ridice sau să mă lingă.

A avut starea asta toată săptămâna? întreabă tata

Se lasă pe vine şi mângâie spinarea lui Wolfgang. Sincer, n-am crezut niciodată c-o să văd aşa ceva*, tata şi câinele ăsta din nou împreună.

li răspund*.

— Am crezut că e deprimat.

îmi pare rău că n-am atras atenţia asupra stării lui Wolfgang. Adevărul e că nu prea ştiu multe despre câini.

— Ieri am sunat la veterinar, zice Sagan. Cei de la

mai devreme.

Cu drag,
Merit

cabinet au spus că pot să-l primească mâine, dar nu cred ca Wolfgang
mai poate aştepta atât.

— Ce veterinar? întreabă tata.

— Cel care are cabinet pe Şoseaua 30, aproape de Goodwill Tata îşi strecoară palmele sub burta câinelui, pregă

mai devreme.

Tata face semn cu capul spre poarta.

— Merit, *deschide* poarta aia, ca să-l duc la camioneta] Dau fuga să *deschid* alerg să poarta, după care tiera camionetei. deschid por-

Tata îl aşază *pe scaun pe* măcar nu

pare deranjat că a fost mutat.

— Crezi că Wolfgang o să-şi revină?

— Habar n-am, răspunde tata. O să-fi transmit ce zi veterinarul.

Urcă în maşină. Bagă maşina în marşarier, dar apoi se opreşte şi mă cheamă la geam.

— Am uitat să ti-l dau. Ştiu că acum câteva zile, într-o seară, mi-ai cerut să-fi cumpăr unul.

îmi întinde o sacoşă.

O iau, apoi camioneta iese *de pe* alee.

După ce pleacă tata, mă uit în sacoşă. *E un* trofeu. Am uitat complet că i-am cerut un trofeu. îl scot. *E o statuetă* care reprezintă un jucător de tenis.

__ Ce-ai câştigat de data asta? mă întreabă Sagan.

Citesc plăcuta de la baza trofeului.

— Campionatul de tenis statal din 2005.

— Ce copil-minune ai fost! glumeşte Sagan. Ai nevoie să te duc la şcoală?

Se apropie de maşina lui şi deschide portiera.

Mijesc ochii la el. Ştie că n-am fost la şcoală în ultima vreme.

Ei, bravo că măcar ai încercat! îl laud.

Urca în maşină şi coboară geamul din dreptul lui.

— îţi mmic un mesaj dacă tatăl tău îmi dă vreo veste despre Wolfgang.

Cu drag,
Merit

Qau aprobator din cap, însă o bănuială mi se strecoară în

De ce ţi-ar da tata *tie* vreo veste?
Pentru ca... lucrez pentru el.

— A, da?
Uau! Nu ştiam asta. Sagan râde.

— Nu erai la curent?

— Ştiam că ai o slujbă, dar n-am întrebat niciodată cu ce te ocupi.

— în ziua când l-am cunoscut, tatăl tău m-a angajat şi m-a lăsat să mă mut la voi. De-asta îl plac aşa de mult, deşi de obicei tu nu-l suporţi.

Bagă maşina în marşarier. înainte să iasă în stradă, îmi face un semn din mână. îi răspund la fel şi îl petrec cu privirea.

Nu ştiu cât de mult timp rămân pe alee, cu ochii la strada goală. Ma simt... pierdută. Nu prea ştiu cum mă simt. în săptămâna asta, nimic nu pare să aibă noimă.

Mă întorc în casă şi pierd vremea pentru câteva ore. Mă uit la televizor. îmi tot verific telefonul. N-am primit nicio veste de la tata. Doar un mesaj de la mama, în care mă întreabă dacă pot să vin la subsol în după-amiaza asta. I-am răspuns că sunt ocupată. Mama mi-a scris: „Bine. Atunci, poate vii mâine”.

Ştiu, am ameninţat-o că n-o să mai cobor în veci la subsol, însă am spus-o într-un moment de furie. în cele din urmă, o să-i fac o vizită, dar acum încă sunt

Cu drag,
Merit

supărată pe ea. Şi pe tata. Tot nu pricep de ce rămâne maică-mea vitregă într-o casructe atât de stranie.

Pe deasupra, încă nu ştiu de ce naiba ia mama pasti|ep cebo.

Nu-mi place deloc că încă am resentimente, chiar şi ce am aflat prin ce trece Sagan. Dintr-un motiv necunoscu problemele lui nu le-au făcut pe ale mele să dispară. Urăsc treaba asta. Urăsc că încă sunt afectată emoţional de alege rile proaste făcute de părinţii mei, când, de fapt, ar trebui să mă simt norocoasă că ei sunt în viată. Toate astea mă fac sa mă simt un om slab şi meschin.

îmi sprijin călcâiele de masa din bucătărie şi îi trimit un mesaj tatei.

Eu: Vreo veste de la *veterinar?*

Aştept să văd bula care ar *indica faptul* că tata îmi scrie dar în zadar. Las telefonul *deoparte şi iau revista cu rebusuri* Mobilul meu sună. Mă uit la ecran. Mă sună Sagan.

— Alo?

— Bună!

Rosteşte salutul cu voce gravă.

— Ce s-a întâmplat?

Sagan oftează.

— Tatăl tău m-a rugat să te sun. El... Wolfgang... a murit >n drum spre veterinar.

Mai să scap telefonul din mână.

Cu drag,
Merit

Poftim? Cum?

E?tl OK? întreabă el.

Oftez din nou.

___ Da. Tata se simte bine?

— Da. A zis că e posibil să-l îngropăm mai încolo, probabil la biserica pastorului Brian. Deci azi o să mă întorc târziu îţi dau mesaj mai încolo.

— Bine. Mersi că m-ai anunţat!

— Ne vedem diseară.

închei apelul. Mă uit lung la telefon vreo cinci minute şi abia apoi mă clintesc. Mă mir că sunt tristă. în afară de faptul că în copilărie am locuit în curtea de lângă casa unde stătea câinele, am interacţionat doar câteva zile cu animalul. Ultima săptămână din viaţa lui Wolfgang a fost un dezastru total: i-a murit stăpânul, după care Wolfgang a mers mulţi kilometri prin ploaie, în toiul nopţii, ca apoi să se îmbolnăvească şi să moara printre străini. Mă bucur totuşi că o să-l îngroape pe proprietatea pastorului Brian. Sunt convinsă că şi pastorul, şi Wolfgang şi-ar fi dorit acest lucru.

În următoarele ore nu primesc niciun semn de la Sagan şi nici de la tata. Atmosfera din casă este ciudată. Aleg să stau în camera mea mare parte din seară. Victoria nici măcar nu găteşte. Fiecare mănâncă separat.

Tocmai strâng resturile cinei mele, când telefonul lui Utah sună. El stă pe canapea, împreună cu Luck şi

Cu drag,
Merit

Honor, şi se uită la televizor. Telefonul lui e aproape de mine, pe Macul de

Tcine .
Mi ... .â vâd ce — - - —

Nu ştiu. E un număr din oraşul nostru, dar f- ,
— Vrei să răspunzi, tc rog? ar*
urnt,

îmi şterg mâinile pe un prosop şi iau *mobilul*

— *Alo?*

— *Honor,* tu eşti?

E vocea tatei.

— Nu. Sunt Merit.

— Merit, unde-i Utah?

— în living. Ce s-a întâmplat?

Tata oftează.

— Păi... avem nevoie să ne ia cineva cu maşina.

Mă umflă râsul. Glumeşte?

— Tacă, ai vreo optzeci *de maşini. De ce ai nevoie să te ia* cineva cu maşina?

— Noi... Ăăă... Suntem la închisoare.

îmi depărtez telefonul de ureche şi *îl pun pe speaker.* îi fac semn lui Utah să dea televizorul mai încet.

— Cum adică sunteţi la *închisoare?* Ce înseamnă „noi”? E şi Sagan e acolo?

— E o poveste lungă. *îţi spun tot când ajungi aici.*

— *Cine e la închisoare? întreabă Utah, intrând în* bucătărie, îi fac semn să nu mai spună *nimic, ca să aud ce spune tata.* întreb:

— Trebuie să aducem *bani pentru cauţiune? Habar n-am* cum se face în cazuri *de-astea. N-am mai luat pe nimeni de* la închisoare.

— Nu-i nevoie de bani. *Tot ce trebuie este să ne luati*

cu maşina. De două ore aşteptăm să ne *dea voie să dăm un telefon.*

Cu *drag,*
Merit

Bine. Pornim acum spre spun tatei şi voi, h

ConVor pe ce au ajuns la închisoare? mă întreabă Utah.

_ Nu ştiu. Să-i spunem Victoriei?

__ Ce să-mi spuneţi?

Evident, Victoria intră în bucătărie la tanc.

Tata e la închisoare, zice TJtah. Împreună cu Sagan. Poftim?!

— Nu ştiu ce-a făcut tata, dar abia aştept să aflu, continuă Utah.

Honor şi Luck intră în bucătărie. Ne uităm unii la alţii şi habar n-avem ce să facem. Chiar suntem debusolaţi. Nu se întâmplă în fiecare zi să-l luăm pe tata de la închisoare.

Rugaţi-l să mă sune imediat ce plecaţi de-acolo! ne cere Victoria. Eu trebuie să rămân acasă, cu Moby.

Dau aprobator din cap şi mă duc în camera mea, să mă încalt.

>

Ce naiba or fi făcut ăia doi?

Capitolul cincisprezece

Nu ştiu ce mă aşteptam să văd. Când tata şi Sagan ies pe uşa secţiei de poliţie, amândoi arată normal. Am aşteptat aproape o oră În parcare, timp în care au rezolvat hârţogăria. Nu ne-au spus decât că au fost arestaţi pentru profanare. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă cuvântul ăsta.

Primul meu impuls este să dau fuga la Sagan şi să-l Îmbrăţişez, dar mă stăpânesc. N-o să fac aşa ceva în faţa tuturor. în schimb, aştept pană ajunge la maşină şi îl strâng discret de mână.

— Ce-aţi făcut? îi întreabă VJtah.

1 ata deschide portiera din dreapta a camionetei.

— încercam să îngropăm un afurisit de câine. As

făcut. .. . Sagan,

Se aşaz'a şi trânteşte portiera. Ne uitam cu topi care are o mina exasperată. proastă, ne spune el

Am încercat să-l avertizez , întreabă Luck-
_ Să îngropap câinele e o tdeep

Sagan explică:

— Am crezut c-o să-l îngropăm lângă biserică, dar... tată] vostru avea alt plan.

___ Doar n-a facut-o! exclamă Honor, surprinsă.

— Ce să facă? se bagă Utah.

Sagan ne lămureşte:

___ A vrut să-l îngroape lângă pastorul Brian.

___ într-un cimitir? spune Luck.

__ Aţi fost arestaţi pentru că aţi profanat un mormânt? îl întreb.

Sagan încuviinţează din cap.

__ De fapt, noi am săpat o groapă lângă mormântul pastorului Brian, dar când poliţiştii te surprind dând la lopată într-un cimitir, nu prea îi interesează ce explicaţie dai.

— Măi să fie! se miră Utah.

— Urcaţi odată în maşină! ţipă tata.

Toată lumea îl ascultă. Mă pomenesc pe bancheta din spate, lângă Sagan. Nu mă deranjează. Utah porneşte motorul. Chiar înainte să ieşim din parcare, se apropie o maşină a poliţiei. Tata coboară geamul.

— Vai, nu! se vaită Sagan.

— Ce?

Face semn din cap spre poliţiştii care tocmai coboară din maşină.

>

— Ei ne-au arestat.

lată! ii spun, pe un ton de avertizare. N-am chef să facă vreo prostie.

— Ce-aţi făcut cu câinele? îi întreabă tata pe poliţişti.

Un *poliţist* se apropie de geaniu|

- L-am îngropat la biserica p Cof)°rât. xesta. Acolo unde ar fi trebujt *Storului Brian ’

— Mda, păi, ştii cum se zice- Voi. ’

pe urmă..., comentează tata j ^ulm’ .

şi cere: Porneşte! r Care îi fa Lea cea

• ■ ... . lui M

\ \ v™ În capotă

Apoi se îndreaptă spre intrarea în secţia de poliţie. Mă uit geam. Cei doi poliţişti izbucnesc în râs. ’ Pe

~ Minunad O să drcute tacă u„ ,v.pe

Voss, comentează Honor. Ulei

_ Dacă stăm să ne gândim bine, nu e un zvon, intervine Sagan. Am sapat intr-un cimitir Tară să avem voie. E ilegal.

Honor se răsuceşte spre noi.

— Ştiu asta! Dar acum tot oraşul o să creadă că tata a încercat să 1 dezgroape pe pastorul Brian. Toţi îl cunosc drept ateu. O să umble vorba că tata voia să facă vreun ritual satanic cu cadavrul pastorului.

N-ar fi cel mai nasol lucru pe care l-au zis oamenii

Honor spune:

N-ar fi aşa de naşpa fi adevărate.

Tata se uită la ea în oglir

— Adică spui că ţi-e rix*

— Nu, zice soră-mea, *o*

— Şi, mă rog, de ce fi-e ruşine de chestia asta, Ho

— Tată! strigă Utah. Las-o baltă! Am avut toţi mână nebună.

— *Hm...* Mă-ntreb *de ce* a fost o săptămână nebu *Honor cu* sarcasm. Poate *fiindcă* habar un n-ai cum să *fii şi un* tată bun!

>

Tata se întoarce cu fata spre parbriz şi *descuie portiera.*

— *Opreşte maşina!*

— Ce? zice Utah. Nu!

— Opreşte maşina! zbiară tata.

— Opreşte, *Utah! îl îndemn eu.*

Dacă tata e pe punctul de-a suferi o criză de nervi, prefer ι să o facă în afara maşinii, nu înăuntru.

Utah opreşte, dar, *până să tragă frâna de mână,* tata *deja deschide portiera şi* coboară *din maşină. Ne uităm toţi, per- plecşi, cum loveşte cu vârful piciorului în pietrişul de pe* marginea şoselei. Nu *l-am văzut niciodată aşa de supărat.*

— Oare se simte bine? îl întreb pe Sagan.

El ridică din umeri.

— Părea să fie OK după ce am fost arestaţi. Ba chiar s-a amuzat pe seama arestării.

Utah deschide portiera din dreptul şoferului şi ocoleşte maşina. Coborâm cu *toţii. Ne oprim lângă maşină. Tata încetează asaltul* asupra *pietrişului şi îşi*

Cu drag,
Merit

trage răsuflarea. Flutură o mână spre noi.

— Credeţi ca, pentru *simplul fapt că sune adult, ştiu ini*
totdeauna ce să fac? Credeţi că n-am voie să fac greşeli?

Cu drag,
Merit

Nu urlă, dar, cu siguranţă, nici încet nu vorb *â se* plimbe de colo-colo. $te' ^nce pe

-t <« ««Muiej.i, (

mereu aşa cum ţi-ai dorit. nu ies

Utah e neliniştit. îi spune tatei:

_ Păi, când faci alegeri proaste, dup-aia lucrurile nu stau diiar pe roze, tată. Poate ar fi trebuit să te gândeşti la treaba asta înainte s-o înşeli pe mama.

Tata se apropie iute de el.

Utah lipeşte de maşină. se trage înapoi,

Tata se răsteşte:

Uite, exact despre asta vorbesc! Aveţi impresia că ştiţi nV

Ne întoarce spatele şi face câţiva paşi. îşi duce mâinile la ceafa, după care trage adânc aer în piept de câteva ori. Când se întoarce din nou cu faţa la noi, se uită direct la mine. Sagan A •

şi pune o mană pe spatele meu, ca să mă liniştească.

Vrei să ştii de ce pastilele pe care le-ai furat erau pla

Mor de curiozitate să aud răspunsul. Mici

Jună cancer.

—- Nu are dureri. Maică-ta nu îşi revine voaStră nu măcar *n-a jost* vreodată bolnavă de can bine în c^P*

: tata.

i P^n

r** U k <Ua Canccr> rePeta tata. Să vă intre **tat**

Încleştează pumnii. Face un pas *sp* Ai face bine să ne explici, pentru că rr te

orp'

Pocnesc!

— Mama voastră arc probleme. Le arc din zjUa a<x. tului *(Ic maşină.*

Acum nu mai urlă. Pare învins.

— Rana la cap a schimbat-o. N-am mai fost la *fel ca alp dată.* Ştiu că voi *n-aţi cunoscut-o înainte de* accident, dar>

Chipul i se schimonoseşte. *Ridică privirea spre cer, ca* $j cum încearcă să-şi stăpânească lacrimile.

__ Era uimitoare. Era perfectă. Era... fericită.

Se uită în altă parte, ca să nu-l vedem *plângând. E* una dintre cele mai triste scene la care am asistat vreodată.

îmi apăs o palmă pe buze şi aştept ca tata să-şi revină. Altceva nu pot să fac.

Când îşi întoarce fata spre noi, nu ne priveşte direct în ochi. Se uită în pământ.

— Cea mai grea *experienţă din viaţa mea a fost să* văd cum mama voastră *se transformă, din femeia de* care m-am îndrăgostit, într-o persoană cu *totul diferită. Mi-a fost* mai greu decât când am avut singur *grijă de trei copii mai mici de doi ani, atunci când ea avea nişte crize ciudate şi stătea în* pat săptămâni întregi. Mi-a *fost mai greu decât când a* cu

început să-şi inventeze tot *felul de boli, convinsă c-o*
să moară. Mai greu decât atunci când a trebuit s-o
internez şi am *fost* nevoit

\ ^nt e în spital din cauza *cancerului de care ea* era
convinsă că suferă.

lata se uită pe rând
la la Utah. *mine, la Honor şi, într-un*

Mania voastră nu mai este femei
raL Ştiu că am greşit î„Pr • * CU Care *însu-*
h *Hn* îngrozitor când m-.™

Cu drag,
Merit

/¡ctoria. dar s-a întâmplat şi n-o pot şterge cu buretele E or b i când mama voastră are momente de luciditate '! atunci îţi dă seama ce s-a ales de viaţa ei, de ’ • PCntrU Şi e devastator pentru amândoi. Tot ce n noasttă. în braţe şi s-o asigur că încă o iubesc Că • S*° 'au

Fata răsuflă tremurător şi îşi ster Î ° " ° mereu- r. ■ . , ’ ■' ?terge lacrimile

- Chiar o iubesc. O s-o ink ’
v-> o iubesc mereu n U- Dar Uneori lucru- rile nu ies aşa cum vrei. Deşi sunt ateu, nu trece o zi în care sâ nu-i mulţumesc lui Dumnezeu că am o soţie care înţelege treaba asta. De patru ani şi jumătate, Victoria locuieşte sub acelaşi acoperiş cu o femeie de care încă sunt îndrăgostit. Nu ma ia la întrebări cănd mama voastră are nevoie de mine. Victoria nu vă mustră cănd o insultaţi şi îi bateţi apropouri ca a distrus un cămin.

Se duce spre maşină. Işi ia geaca.

— Nu v-am spus adevărul pentru că nu voiam sa vă j cati mama. Insă adevărul e că n-am inşelat-o nrte şi nici acum nu trăgea să moară de cancer. Nu era pe mo ţ ajUtăm în este pe moarte. Da, e bolnavă, dar nu pu niciun tel.

V ᴬ ı
lIT1 raca şi trage fermoarul gecii. ^Vlă duc acasă pe jos.

ata se îndepărtează de maşină, ca să-şi continue

Mai sunt cinci ---------- noastră' “

°pteşte şi se î

: noi.
i *ocazia* de-a iubi o mani« t—
. • **CA *o* a*** ***ti. Atât şi-a dorit Victoria de la voi***

Cu drag,
Merit

o meritaţi-

spune *el, mergând cu spatele. Habar n-am* *Mult* *avut cât d* să mă urâţi *din cauza asta.*

Ne întoarce din nou spatele şi îşi vede de drum Hc plânge. îl aud până şi pe Utah plângând. îmi şterg lacrimile şi încerc să trag adânc aer *în piept.*

Cu toţii suntem şocaţi. Nu ne *clintim pentru* câteva minute. Tata se face nevăzut. într-un final, *Utah îşi revine din* buimăceală.

— Urcaţi în *maşină! ne cere fratele meu.*

Utah urcă în camionetă. Noi, restul, nu ne mişcăm. Utah claxonează, apoi loveşte volanul cu palma.

— Urcaţi *naibii în maşină!*

Luck se aşază pe locul din dreapta şoferului, iar noi, restul, pe bancheta din spate. Până să închidă Sagan portiera, Utah deja a pornit motorul şi face o întoarcere.

— Unde mergem? îl întreabă Honor.

— Ne ducem să îngropăm câinele ăla afurisit lângă pastorul Brian.

Capitolul şaisprezece

Noua biserică a pastorului Brian este mult mai mare decât cea vecbe, în care locuim noi. Nu mă simt aşa de stânjenită că tata a cumpărat-o acum câţiva ani. Se pare că pastorul Brian a primit ceva mai bun.

Până când... a murit.

— Grăbeşte-te\ zice Honor.

Sagan dă deoparte cu lopata pământul proaspăt aruncat p mormântul lui Wolfgang. Ut ah e în capătul aleii, ţinan e şase. Iar Luck... Vai de mine'.

— Nu cumva te scobeşti în nas? intI umeri- Luck işi şterge degetele pe tricou f

— Ce scârbos eşti', comentează. °^e în barbă- Soră-mea imi arunca o Pnvl * cU el! 4 cerc iar — Nu pot să cred că era s ¡fopeţi

cu ea tocmai cai talratf“ ne drum

bine. în afară de asta, nu o contrazic, pentru că.. rccunc nici mie nu-mi vine să cred că era să fac sex cu el.

— Gata! zice Sagan, apoi se apleacă şi începe să cureţe pământ folia în care e înfăşurat *Wolfgang. Luck, aju&mă!*

Unchiul meu vitreg refuză cu o scuturare din cap.

— în niciun caz, frate! Sunt convins că treaba asta o să atragă o karma negativă. Nu vreau să iau parte *la* aşa ceva.'

__ Of] *Pentru numele lui Dumnezeu! exclam eu.*

îl ajut pe Sagan să-l *scoată pe Wolfgang dintre resturile de pământ.* Sagan îl ridică şi *îl duce de unul singur Ia* maşina. Deschid portiera *din spate, iar el îl* aşază înăuntru.

___ Trebuie să acopăr *mormântul cu pământ, ca sa nu intre* nimeni la *bănuieli,* zice Sagan.

___ *începi să devii priceput la a trăi ca* un *infractor! il* tachinez.

Zâmbeşte şi *închide portiera.*

— Infractorii înrăiţi ţi se par atrăgători? mă întreabă *el,* arcuindu-şi o *sprânceană.*

Faptul că flirtează îmi face inima să-mi sară din piept.

Honor *bodogăneşte nemulţumită:*

— *Treaba* asta nu-mi *place absolut deloc.*

Sagan se strâmbă, *iritat de replica ei. Se duce să umple groapa* la loc. Când, în sfârşit, *suntem toţi în maşină, Honor spune: Carc-i* scopul *înmormântării? Tata ura câinele ăsta.*

u cred că *i pasă cu* adevărat *unde e îngropat.*
a îi pasă, o *contrazice Sagan. Nu ştiu de ce a ţinut vrea2 1P“1"»'1*

Brian. dar e clar că

ca ca ei doi sa fie *împreună.*

Cu drag,
Merit

Utah iese din parcarea bisericii, aprinde farurile, apoi spune:

__ Cred că tata se simte puţin vinovat că l-a lăsat pe pastor fără Dollar Voss. Poate că acum se pocăieşte.

__ Tatăl vostru e ateu, comentează Luck. Mai potrivit ar fi să spunem că are remuşcări.

Honor îşi acoperă nasul şi gura cu palma.

— Vă rog, coborâri un geam! Câinele ăsta pute aşa de rău că-mi vine să vărs.

Chiar miroase urât. Utah coboară ambele geamuri din faţă, dar degeaba. îmi acopăr nasul cu tivul tricoului şi stau asa până ajungem la cimitir.

- Încotro e mormântul pastorului Brian? întreabă Utah.

Sagan arată spre un mormânt aflat nu departe de poarta cimitirului. Maşina înaintează pe aleea circulară până când) gem în faţa intrării. După ce parchează, Utah ne spune nie şi lui Honor să ne mutăm pe locurile din faţă şi să ţinem de şase.

Nu vreau să ţin **de şase, îi răspund. Vreau să vă ajut** să-l îngropaţi.

Honor se îndreaptă spre **locul şoferului şi zice:**

VJtah şi Luck se duc să-l scoată pe Wolfgang din maşi Sagan mă ia de mană şi o strânge. îmi spune:

— Rămâi aici! N-o să dureze mult.

— Nu stau singură cu Honor! Mă urăşt Sagan mă priveşte pătrunzător.

în maşină. Merit. Esti

Cu drag,
Merit

Exact de-asta ar trebui sa

Pufnesc ironic şi îmi încrucişez braţele la piept.

___ Bine. O să vorbesc cu ea, dar să ştii că nu

mă indntj ideea.

El mimează din buze un „mulţumesc“, după care îmi întoarce spatele. Băieţii străbat cimitirul, spre mormântul proaspăt săpat.

Urc în camionetă.

Când închid portiera, Honor porneşte radioul. Aşa vrea ea să elimine orice posibilitate de-a mă auzi, în caz că încerc să-i vorbesc. Mă întind şi opresc radioul.

Ea se apleacă şi îl porneşte iar.

Eu îl opresc.

Ea îl porneşte din nou.

Mă aplec şi scot cheia *din* contact. Acum radioul nu mai are cum să pornească.

— Du-te-n a dracului! mârâie ea.

Amândouă izbucnim în râs. „Du-te-n a dracului!” era una dintre replicile favorite *pe* care ni *le* spuneam altădată. Nu mi-a mai zis asta de ani *întregi.*

În copilăria noastră, Utah era *prieten cu un puşti pe nume* Douglas, care locuia cam la doi *kilometri de noi. Ne* vizita foarte des pe vremea când locuiam în casa *din spatele clădirii*

Ilar Voss. Ultima oară când a trecut *pe la noi, Douglas*

m-a acuzat că am trişat la şotron. Cine naiba trişează la
şotron? DoX::::::: :xa înfuriat atât dc tarc – la el: „Du-te-n a dr'-ca u™

Douglas

Cu *drayt,*
Merit

fi ,pu»-<»corect. Aveam doar opt sau nouă ani, dar până

«lunci „Du-tc-n a dracului'." sună teribil de amuzant, ţţcuv"

*⁴-*_

' tetele no»«« l-au Înfuriat şi mai tare pe Douţţjas, care şi-a j ţ pumnii şt i-a ridicat ameninţător spre mine.

Nu ştia câ tata stătea chiar în

- Douglas! a zis tata, făcându-l pe băiat să sară cât colo Cel mai bine ar fi să te duci acasă.

Băiatul nici măcar nu s-a răsucit pe călcăie. Pur şi simplu a luat-o la goană spre şosea. C ,ănd era la aproape cinci metri distanţă, tata i-a strigat.

— Ca să ştii pe viitor-, corect este „du-te dracului", nu „du-tc-n a dracului"!

Douglas n-a mai trecut niciodată pe la noi, dar înjurătura lui a devenit insulta noastră preferată. \ trecut atăt de mult timp de cănd am auv.it-o, incăt aproape că uitasem de ea.

Honor oltează.

¿2" "T"w ■'«" >"> »«i.

— le. l i' ' " ' lnvelit

Se ViC ltU MS o mu^ltnc dc chestii, Honor. La ce te referi?

__l 3 ?C SlKUavul scaunului şi se uită pe geam.

ai /,is 14 arn puţ-în transform într-o necrofilă. "c >id ochii. Mă înecatei o senzaţie apăsătoare de regret. , '"ultima săptămână mi-a devenit foarte familiară. Când i-

Cu drayt,
Merit

am spus tatei acele cuvinte, nu ştiam că Honor e prin preajmă.

-— Vorbeşti de parcă toată viaţa mea se învârte în jurul morţll, Merit. N-am o obsesie. N-am avut decât doi iubiţi -I...^A **rnnartea lui ICirU. Doil**

— *îl pui şi pe Colby la* socoteală? Honor îşi dă ochii peste cap.

— Nu. *El* încă trăieşte.

— Să nu uităm de *Kirk! subliniez* eu. Deci ai av». patru iubiţi. *în medie, doi iubiţi muribunzi pe* an.

— Bine! zice soră-mea, *exasperată. înţeleg ce spui, <hr asta nu înseamnă deloc că eşti mai bună decât mine.*

— Nici n-am spus asta.

— Nu-i nevoie s-o spui. Am observat cum te uiţi la mine Mereu mă judeci.

Dau să protestez, dar apoi îmi închid gura. S-ar putea să aibă dreptate. Am păreri ferme despre soră-mea. Oare asta înseamnă că o judec? Când lumea mă judecă pe mine, mă înfurii. Poate chiar nu sunt cu nimic mai bună decât ceilalţi.

Brusc, îmi doresc să nu fi oprit radioul. Nu-mi place cum decurge conversaţia asta.

— *Crezi că eşti îndrăgostită de Sagan? se interesează Honor.*

— *De ce mă întrebi aşa, din senin?*

— *Te rog, răspunde-mi! O să-ţi explic.*

Mă uit pe geam. Sagan sapă o altă groapă.

— Abia dacă-l *cunosc, îi răspund lui Honor. Dar există* lucruri care îmi plac la *nebunie la el. îmi place cum mă face* să mă simt. îmi place să fiu *în preajma lui. îmi plac râsetul lui,* desenele lui morbide *şi faptul că gândeşte altfel decât majoritatea* celor de vârsta noastră. Dar *nu-l*

cunosc de suficient timp încât să-mi dau seama *dacă sunt îndrăgostită de el.*

Lasă timpul. *Merit! Uită-te la Sagan şi spune-mi că nu* te-ai întlrăcmci-.V _ii

Cu *drag,*
Merit

Îndrăgostita e puţin spus. Mă prăpădesc după el.

. sfirăie călcâiele după Sagan.
îmi sHâng genunchii la piept şi mă răsucesc în scaun, spre

^©Desi mi se pare o prostie sa spun asta — pentru că-I cunosc de foarte puţin timp —, erei ca \-am iubit din prima c\\pa când km văzut. În ultima vreme am fost atât de nesuferita pentru că am crezut că voi doi sunteţi împreună. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să păstrez distanta faţă de amândoi. Şi acum, pe măsură ce-I cunosc mai bine, ţin ia ei atât de muit, incat senzaţia e insuportabilă. Doar ia ei mă gândesc. Mi-e greu să respir când e aproape de mine, dar mi-e greu şi atunci când e departe. Datorită Iui imi doresc să învăţ, sa mă schimb, să mă dezvolt şi să fiu tot ce crede ei că pot fi.

dra^ aer în piept. Donor rade şi zice:

I3au\ OK, am priceput.

inchid ochii, ruşinată de vorbele care mi-au ieşit pe gura.

Când ii deschid, VIonor stă răsucită spre mine. îşi odihne, capui pe tetieră, privind în \os.

tnceûç0*-

— Asta simţeam şi eu pentru Kirk,

Ştiu că eram un copii, dar am avut aceieaşi nieu

Cu *drag,*
Merit

ei pe care le-ai descris adineauri. ^tul

pereche şi că vom h împreuna pe <* d *“
Honor îşi ridică privire» t-ntimentd<: 10 .¿o pod-

- ““
rămas neschim t pen«u
ţăceam dff'P

şi să-l ating. îmi ziceam că, poate, şi e/ suferă ia fe]
a
mine, în locul unde a ajuns acum.

ern ult<

În vocea ei se ghiceşte un strop de jenă.

— Atunci am început să vorbesc cu ţipi din grupurile d sprijin online, cu puşti precum Kirk, care erau pe moartă povesteam totul despre el. Mă asiguram că ei ştiu cât de mulr ham iubit, aşa încât, atunci când vor ajunge în rai şi se vor întâlni cu el, să-i spună: „Hei, am cunoscut-o pe iubita ta. Ce mult te iubeşte!”.

Honor se sprijină iar de tetiera scaunului şi îşi ridica
picioarele pe bord.

__ Acum nu mai gândesc aşa. Acela a fost începutul poveştii. La câteva luni după moartea lui Kirk, Trevor, unul dintre băieţii dintr-un grup de sprijin din Dallas, a fost internat într-un centru de îngrijire. Nu-l iubeam la fel de mult ca pe Kirk, dar ţineam la el. Ştiam că, atunci când Kirk a fost pe moarte, prezenţa mea La adus alinare. Prin urmare, când Trevor a avut nevoie, Lam oferit compania mea. Şi a fost plăcut. Mă simţeam mai împăcată la gândul că, dato rită mie, apropierea de momentul morţii La fost un pic mai suportabilă. După Trevor a urmat Micha. Şi acum... Colby. Tu crezi că fac

ceva îngrozitor, că profit de oameni sau că am o atracţie ciudată faţă de băieţii cu boli în stadiu terminal, adaugă Honor, sfredelindu-mă cu privirea. Te înşeli, Merit. Fac asta deoarece ştiu că, în felul meu mărunt, îi ajut să treacă prin cea mai grea experienţă prin care ar putea trece un om. Asta-i tot! Mă simt bine fiindcă ei reuşesc să se împace cât de cât cu ideea morţii. Dar tu faci să pară că e un *lucru groaznic*

c» drag, Merit

to " . • vorbă cât timp a vorbit. Doar am ascul-
e<*os n't'® . . M
scu ce ml•a zis. Ma uit la sora mea geamana, ,aVo Ş' CUS
recunosc. Pentru prima oară în viaţă, mi se
.¡în d'Pa 0 suăină. t ca şi cum toate gândurile pe care pJIecănU ea-
n ultimii ani au fost complet greşite. le-»10 – torc privirea spre geam. Mă uit cum băieţii aruncă lrt" tin groapă. încerc să-mi imaginez, cum m-aş simţi dacă fă"' . -„,nla ceva rău lui Sagan. Cum m-aş simţi dacă aş fi • s_arintamp
ită să-i stau alături şi sa-l urmăresc cum moare?

În perioada în care Honor jelea moartea lui Kirk nu i am arătat empatte mei măcar o dată. Nu înţelegeam acel tip de iubire. Atunci eram mult mai mici. Credeam cu toată sinceri- tarea ca Honor este

Ani în şir l-am urat pe Vtah pentru că n-a făcut niciun efort să se apropie de mine, dar eu mi-am tratat sora geamănă exact la fel cum m-a tratat el pe mine.

Mă răsucesc şi o trag spre mine. Imediat, Honor oftează.

Pare că tot ce şi-a dorit din partea mea a fost o simplă îmbră- ţişare. Multă vreme am avut resentimente faţă de cei din familia mea pentru că nu mă îmbrăţişau, dar poate că şi ei mi-au luat în nume de rău faptul că n-am avut iniţiativa de

a-i îmbrăţişa.

- îmi pare rău, Honor. j spus

O mângâi pe păr şi îi spun acelaşi lucr pc

Iui Crah'. osă fiu o soră mai bună-
___ Promit c-o sa nu

----------------------Aprinde de "Şi«"' !

mW,if“e pcntr“0 Mịin,,Ib4ˈ J- f milia Voss s-au opus sincerităţii şi îmbrăţişărilor CC tOţl. d*.n â- Nu-i chiar aşa *de* rău. Cred că fiecare dintre în ultimii ant aibâ noi a ajuns m]uat-o. Poate că asta e principala iniţiativa, ţ^ţ^me de familie. Nu problemele în sine îi determină pe oameni să fie ranchiunoşi atar *de* multă vreme, ci faptul că nimeni nu are curajul să facă primul pas, să wr- *beascâ* despre probleme. ..

în cele din urmă, Honor se desprinde de mine. Işi şterge urmele de rimei de sub ochi, apoi se lasa la loc pe scaun. Ma ia *de* mână *şi mi-o strânge.*

— Merit, îmi pare foarte râu pentru tot ce ţi-am spus în ultimele zile *şi pentru ce s-a întâmplat cu Utah! Cred... cred* că eram furioasă *pe tine pentru că nu mi-ai spus niciodată că* te-a sărutat. *De ce nu mi-ai spus, Merit? Sunt sora ta.*

— Nu ştiu. Eram speriată. Şi, cu cât păstram secretul mai mult timp, cu atât frica mea se *transforma în ranchiună. Mai* ales pentru că vedeam cât *de apropiaţi sunteţi voi doi. îmi* doream să fiu apropiată *de Utah şi de tine.*

— Amândouă suntem foarte încăpăţânate. Sunt de acord cu ea. Stăm în *linişte. nir^nrh*

eacă iar şi iar, pentru a *umple groapa.*
are măcar *un singur defect? E al nai-*

Cu *drag,*
Merit

strâmbă Honor. Sagan e prea sănătos pen-

tn>«"ne' . • tu ai voie să glumeşti în legătură cu asta, di --
Ni a

eun-^
jota mea ufneşte în ras. îmi surâde.
p e un om foarte bun, Merit. Vii bună cu el'.
_ Sagan *dacă Sagan mi-ar da o şansă*

_ Ce mă bucur că m-am înşelat în privinţa voastrăl Nu ştiu dacă ne-am fi împăcat ca surori, dacă tu ai fi fost îndrăgostită de ei.

— Du-te-n a dracului', mi-o trânteşte ea, râzând.

Zâmbesc. Doamne, ce dor mi-a fost de schimburile astea de replici'.

Ridic din umeri., i.ar Honor se îndreaptă. în scaun. Are o privire poznaşă..

Hai să-l punem la încercare'.

Zâmbim cu toată, gura. Mergem în spatele maşinii> ca sa facem schimb de haine. îmi desfac cocul şi ii dau elasticul Honor. Îmi trec degetele prin păr, iar ea şi-l prinde pc C0C' . mu«că. Ai A

— Trebuie să fac pipi. zice ea' e sâ pipi?
atunci când eşti pus pe şotii. îţivtn

- Până acum n-am *

După ce facem sd»«^ it.u
ri\e din fa\ă, dar de ^cjUc n<? s4î
pe

lopeţile pe umeri *ţi se îndreaptă spre* noi. Inima incm. bată cu putere în *piept. Acum îmi fac griji că Sagan observe schimbarea. Oare* ce-ar însemna asta? Că tot 0 spus despre momentul când m-a cunoscut a fer o min< Ca, de fapt, nu poate să ne deosebească? *Alaltăieri, când* amândoi *pe canapea, şi-a dat* seama *destul de repede că eu* *ru* sunt Honor.

încep să regret că am acceptat să-i *joc farsa* asta. Utah ajunge primul la noi.

— Conduc eu! îmi spune şi *îmi face semn să mă mut* pe bancheta din spate.

Eu şi Honor ne mutăm — eu, pe cel mai *îndepărtat loc, iar* Honor, pe locul din *mijloc.*

Sagan vorbeşte Luck în timp ce urcă în maşină. Nu se uită la niciuna *dintre noi. Se asază pe celălalt loc din mijloc şi închide portiera exact când Utah porneşte maşina. Sagan bate* în tetiera locului pe care stâ *Utah, zorindu-1:*

— *Grăbeste-te! Nu* vreau să Eu *arestat de două ori în aceeaşi* zi, pentru aceeaşi *faptă.*

Apoi se lasă în scaun şi se uita la *Honor, cu un zâmbet dulce.*

drag,
Merit

— *Ţi-e* foame? o întreabă, *apoi se uită la mine. Dar* de? îi e cuiva foame? Eu sunt *lihnit.*

Honor dă aprobator *din cap, dar nu spune nimic. Şi eu* tac mâlc. Ştiu *că avem voci identice, dar sunt sigură* că, dacă începem să vorbim, Sagan o *să-şi dea seama cine e dne.*

Cc bine că mă prefac că sunt Honor'.'îaco Beli c preferatul

_ îmi convine laTaco Beli. Nu mă deranjează dacă mer cern acolo.

Honor se răsuceşte în scaun şi se uită urât la mine

__Ştii ce? zice Sagan.

Se întinde spre Honor şi o ia de mână.

O, « Dacă se hotW?re să mi săruu_ ,n

" » prefac c, !lmt

obrazul lui Honor şi îi spune: g

- Arăţi foarte ciudat în hainele lui Merit.

Fir—ar!, exclamă. Honor Am r «

oedum •• ' anga mine, cu un braţ petrecut • umeru met. Mă sărută scurt pe tâmplă şi îmi şopteşte: — Mulţumesc'.

lic privirea spre el. După zâmbetul lui, îmi dau seama se bucură că eu şi Honor îi jucăm farse. Asta înseamnă că aiT1 lîTlpâcat, aşa cum spera el.

drag,
Merit

Miroşi a câine mort, îi zic.

■ – Ba nu! Miros a infractor înrăit.
— Nu’, se bagă Honor în vorbă. Toţi mirosiţi a moarte.

Coborâţi geamurile’. gură fi tai
Duhoarea e copleşitoare. gcy.

Ne întoarcem acasă la miezul nopţii. în ciuda orei imediat ce intrăm pe uşă, eu, Honor şi Utah primim mama un mesaj pe chatul de grup. Cred că ne-a auzi[am intrat.

Ar putea vreunul dintre voi sâ coboare aici?

Am auzit ceva.

Ridic privirea din telefon. Utah şi Honor se uită amând ' la mine.

— *Al cui e rândul?* întreabă Utah.

— *Al meu, cred, zice Honor. N-am mai fost la*

ca de

câteva zile.

— Nici eu, spune *Utah.*

Mergem toţi trei la subsol. Coborâm pe scări şi o găsim pe mama în *cealaltă parte a camerei, sub fereastră.* Probabil că dormea. *E în pijamale şi are părul vâlvoi.*

— Auziţi şi voi? ne întreabă.

Face un pas spre noi, cu ochii mari.

— Toată ziua am auzit sunetul ăsta, când şi

drag,
Merit

când.

Utah se duce la fereastră. Aruncă o căutătură spre mine şi spre Honor. încercăm să ascundem ce simţim, însă acum situaţia s-a schimbat: după ce am aflat ceea ce tata ştie de ani întregi, nu cred că o s-o putem privi pe mama la fel ca înainte. Nu ştiu dacă ăsta e un lucru rău. *De* fapt, e de bine. Acum sunt mai înţelegătoare ca oricând faţă de mama. Iar după ce am priceput în ce situaţie este, nu mai am *niciun pic* de ranchiună.

| ¿vm tot“?10 bănuiala’ De’a pun ˈa îndoiaˈâ că aude anu-
* • lucruri- Sunt conştientă cât de important este rolul ne
l^-e-l joacă sănătatea ei psihica în viaţa de zi cu zi. Am ştiut

’ mereu că are probleme, dar, după ce tata ne-a explicat cauza problemelor ei, probabil că toţi vom fi mai bănuitori atunci ^când comportamentul ei pare ciudat.

' Utah rămâne sub fereastră. Tăcem toţi, dar nu auzim nimic.

— Ce anume auzi? o întreabă el.

Mama flutură o mână spre fereastră.

— Parcă e ceva în neregulă cu acel câine. A scheunat toată ziua şi toată noaptea. Nu pot să dorm din cauza lui.

Honor mă priveşte cu o mină tristă. M.ama noastră nici măcar nu ştie că Wolfgang a murit şi a fost îngropat, ba chiar de mai multe ori.

— Mamă, câinele nu mai e aici, îi spun, pe un ton cât mai sincer cu putinţă.

În sinea mea îmi zic: *Sărmana de tinel*

— Nu! Crede-mă, e ceva lângă fereastră.

E ferm convinsă de ceea ce spune. începe să se plimbe de colo-colo.

Utah se îndreaptă spre scară.

- Mă duc *A* verific, ne rice,„ Mama se aşază pe marginea pat

şi o mângâie pe păr.

_ Ti-e foame? o întreabă. nu i-a dus

., mine întrebarea, ne spună cJ a fost

Imediat ce l ne-a sun- ■ j Nici

. - , în seara asta-să ne ocupam de «

nimeni cnaî -^edtatc

iar no> a>

măcar nu mi-a trecut *prin minte să iau ceva dc la Ţa pentru cina mamei.*

— Nu mi-e foame. Victoria mi-a adus o farfurie cu m jn care. Iar voi, fetelor, aţi uitat că am un *frigider aici. Nu mor de* foame dacă nu primesc mâncare *gătită.*

Eu şi Honor schimbăm o privire plină de mirare.

— Victoria ti-a adus mâncare?

>

Mama se *ridică iar, ca şi cum nu* ne-ar f trântit o *bombă:* Victoria a venit la subsol. Nu *cred că ea a fost vreodată aici, din* ziua când s-a mutat mama.

în săptămâna asta am *învăţat* un lucru important: nu-i cunosc *pe oamenii din preajma mea la fel de bine* precum credeam.

Se aude un ciocănit în fereastră.

— Merit! mă strigă Utah. Vino aici!

Alerg pe scări şi ies din casă. Mă îndrept spre fereastra lângă care fratele meu stă în genunchi.

— N-o să-ţi vină să crezi! îmi zice, după care ridică ceva şi îmi face semn să mă apropii.

— *Ce-ai* acolo?

— Un căţeluş. *Doi, de fapt.* îngenunchez *imediat lângă el.*

— Glumeşti! De unde au apărut?

Iau un căţeluş *din mâinile lui Utah. E negru şi micuţ. Nu cred* că are mai mult *dc o zi sau două.*

Privesc în jur.

— Unde-o fi mama *lor?*

Utah strânge celălalt căţeluş la piept.

Cred că e îngropată *lângă pastorul Brian.*

Cu *drag,*
Merit

Stai'inpiC''

Dar PtobaW că bieţii căţeluşi mor de toarne. Cum

¿4 ţinem în viaţa'

Vtah îmi dă şi celălalt căţeluş, apoi se ridică.

_ O să încerc să iau legătura cu uu veterinar pentru urgenţe. Tu du-i la mama, să vadă ce anume a ţinut-o treazăl Iau căţeluşii. Mă întorc în subsol.

Ce naiba? exclamă Honor, luând numaidecât un pui în braţe. De unde au apărut?

în mod surprinzător, mama îl ia pe celălalt.

Vai de minei Deci tu eşti cel care nu mă lăsa să dorm? zice ea.

Işi freacă nasul de boticul lui.

Ce drăgălaş eşti!

V/olfgang era femelă. **AJtah tocmai sună la veterinar, să** afle cum îi putem âţuta. ?

Vreau să păstrez unul, zice mama. **Crezi că aş p**

Vlă întind şi mângâi căţeluşul **din braţele 'ă creşri**

un . - o să fie cam #cU

— Habar n-am, mama. sa câine în subsol. ivire

cu sub

_ T **care-mi aru**

- Aşa-i,adaugaHono^^afl^ ţeles.

Dar pun pariu ca

împre¹

Cu *drag,*
Merit

te-ai muta în f°sta ^pt^nănl-

Mama tace pentru o clipă. Se uită *la căţeluş, mângâi^* j *pe* spate.

— Crezi că Utah m-ar lăsa să mă mut cu el? întreabă mama i cu voce firavă.

'<

‘ Honor îmi zâmbeşte. \

Nu ştiu dacă mama se va muta în fosta noastră casă, dar a trecut mult timp de când n-a mai luat în calcul ideea de-a / părăsi subsolul. A început să facă progrese.

Utah coboară scara.

— Am găsit un veterinar. Vrea să-i aduc căţeluşii pentru un consult. A spus că are nişte lapte-praf cu care îi putem hrăni cu seringa. Dar în următoarea *săptămână,* va trebui să *le* dăm de mâncare o dată la două ore.

— Pot să vă ajut! intervine mama, nerăbdătoare. Ii aduci înapoi aici când te întorci de la veterinar, da?

Utah aprobă cu un gest din cap şi ia puii din mâinile mamei şi ale lui Honor.

— Sigur! Dar o să dureze. Te trezesc când ajung acasă.

Merg cu tine, spune Honor şi îl urmează în sus pe scări.

După ce fraţii mei pleacă, arunc o *privire spre mama. Se* învârte prin garsoniera ei, făcând ordine şi pregătindu-se pen- tru întoarcerea căţeluşilor. S-o văd atât de entuziasmată îmi stârneşte un zâmbet.

— Utah a zis că Wolfgang era mama lor? E acelaşi

câine pe care îl ura taică-tu?

— Da. Inconfundabilul Wolfgang.

Mama râde.

Cu *drag,*
Merit

asta mă face să-i îndrăcesc şi mat mult Mu ş«u

de c ʼ

ţnicuV" canapea şi Observă că mă uit la
Se»^pe
Ce s- cască,
a
^itnic-

__ Pari supărată.

Oftez.. Mă aşez lângă ea.

Tata crede că lunea asta ar trebui să încep psihoterapia. Mama mă bate uşurel pe genunchi. E un gest neobişnuit ¿¡n partea ei.

__Taică-tău crede că un doctor le poate rezolva pe toate.

Dar al meu nu a reuşit să mă vindece. Vrei să vorbesc cu el?

Mă gândesc puţin la întrebarea ei şi la bucata de hârtie mototolită care zace pe ps, în camera mea.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte că, poate, n-ai avut un doctor potrivit?

Mama mă priveşte cu atentie. Işi frământă mâinile. îmi dau seama că începe să devină neliniştită. Işi fereşte privirea şi spune*.

E târziu. Mă duc Ia culcare.

hăspunsul ei mă dezamăgeşte, insa şi mai mult ma

— Bine. Noapte bună, mamăl **duc**

Se ridică de pe canapea şi se îndreaptă spre pa •

spre scară. Mama mă strigă.

- .mărul stâng,

— D a> -

M-am oprit la baza scar •

Cu *drag,*
Merit

apoi zice-. **îţi place d°ctoru** 3SS

— Să-mi zici

Îi zâmbesc. A mai făcut un *pas. Chiar daca e unul*

Când ajung sus, dau de tata, care se uită pe geam Nu I *mai* văzut de *la începutul serii. Şovăi. Mă întreb darl*

- j , a* trebui

sa ma duc în camera mea sau sa-i *vorbesc. Mă apropii d* j şi mă uit pe fereastră. Utah, *Honor şi Luck se îndreaptă* spre camionetă. Honor duce *căţeluşii într-o cutie.*

— *Era femelă?* întreabă tata, scuturând neîncrezător din cap. Afurisitul ăla *de câine* era *femelă! repetă el.*

Soră-mea se aşază pe locul *din dreapta şoferului.* Frate-miu îl ia de mână *pe Luck şi cei doi băieţi se sărută scurt. Ar fi un gest drăguţ, dacă ai putea să treci cu vederea că sunt rude prin* alianţă.

Când *îi vede afişându-şi public afecţiunea, tata* scoate un geamăt de exasperare.

îmi zice:

— Sper că treaba asta n-o să ţină.

Eu râd în *barbă.*

— *Am* impresia că Utah o să *fie gay* mereu. Nu e ceva care dispare.

Tata se întoarce cu spatele la geam.

— Ştiu, Merit. Pentru mine nu contează că e gay. Mă refer la relaţia dintre el şi Luck. Cum o să-i explic lui Moby că unchiul lui şi fratele său vitreg sunt... împreună?

Există chestii mai rele pe care le-ar putea *afla despre noi.*

— Cum ar fi?

— Că ai fost arestat pentru că ai dezgropat un Asta-i cam nasol.

Tata râde şi zice:

Cu *drag,*
Merit

Probabil că Moby ar fi încântat să audă aşa ceva

Se uită iar pe fereastră. Maşina iese de pe alee.
ţmi ba Vinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

Nu ştiu ce am de gând să-i avut Par<e de o mul-
spun. A r pne de greutăţi în *™» ani n•am sa
viaţă şi mi se pare & ficut decât
să-l împovărez şi mai mult iau încerc să-i
o parte din povară de pe umeri.
Oare să ’ mulţumesc? a 1

ocurt de aprobare c
""'‘"""■»•"»braţişare. p / ' >P»pie şi ma cu-
“ “ pe„ttu « »-» sM mai las
Ştiu, Merit, imi P e-acutn încolo.

A c)ena de-a nu ct; ~ .
Imi scot mâinile din b ’ C SpUn’
*?i aPasă obrazul pe creştet 7^ CU bra*ele_Tata
Ecea mai plă^ u **Nu‘mi pot rep^ ^mbe-**
bea de care aveam **pe care mi_a ^at-° vreodată,**
câteva clipe c . **marc neve>ie. Rămânem îmbrăţişaţi**
Pierdut **V cum tata vrea să-şi ia revanşa pentru timpul**

Jy w ’ ’ivati dtciddl mcru,

S A^ămana trecută cineva mi-ar fi spus că cu ţi tata o
"’rr un moment de tandreţe în seara asta, i-aţ fi râs
respcc- Uvului în faţă şi i-aş fi zis că ar fi un miracol să
se-ntâmple aşa.

Poate chiar este un miracol.

Stau cu faţa spre living, cu până la
la statuia lui Isus şi mă între rAteva xile de când am
An trecut doar
urmă, la rugăciune. ti

îngenuncheat în camera mea, rugandu-l să mă ajute să-mi distrag atenţia.

Se poate spune că evenimentele care au urmat după rugăciune cu siguranţă mi-au îndreptat atenţia în altă parte.

Mă desprind puţin din îmbrăţişare şi mă uit la tata.

__ De ce nu crezi în Dumnezeu?

Ridică privirea spre statuie, apoi se gândeşte la întrebarea mea.

__ Sunt un om pragmatic.

îmi zâmbeşte şi mă trage în joaca de par.

— Totuşi, asta nu înseamnă că tu nu ai voie să crezi în El. Nu ne naştem ca să fim copii exacte ale părinţilor noştri. Liniştea sufletească nu are acelaşi înţeles pentru roată lumea.

îmi urează noapte bună şi se duce în camera lui. Sagan stă în hol, sprijinit de perete, cu privirea la mine. Pe chipul lui flutură un zâmbet. îmi spune:

__ E trecut de miezul nopţii.

Mă uit la ceasul de perete. E aproape unu dimineaţa. Asta înseamnă... că e deja sâmbătă.

— E sâmbătă! Tatuajul meu!

Sagan râde.

— Hai la baie, să-l vezi în *oglindă!*

Mergem amândoi la baie. Inima îmi bate năvalnic. Caut o oglindă de mână, ca să văd tatuajul *îndeaproape.*

— Dacă mi-ai tatuat un *emoji-rahat,* te *omor!*

Râde încetişor. îmi trage mâneca în *jos şi începe să* desprindă pansamentul.

— Chiar n-ai tras deloc cu ochiul?

— Ţi-am promis că n-o s-o fac.

Cu ¿rag,
^ (rU
oglinda din mâna mea şi o ridică în dreptul omoplatului
ineu.

Când văd tatuajul, rămân fără suflare. Cuvintele C„ lot • » au fost tatuate cu font mic. Ma uit câteva secunde Ia tatuai şi abia apoi îi înţeleg sensul adevărdc

în scrisoarea pe care le-am adresat-o tuturor, m-am semnat „Fără Merit . Sagan a scris opusul.

— *„Cu* Merit.”

Lacrimile îmi înceţoşează numaidecât privirea. îmi ating tatuajul. Parcă e un simbol al maturităţii.

— Sagan, e perfect! spun şoptit.

Reflexia lui îmi zâmbeşte din oglindă.

— Cred că ar arăta interesant dacă ar fi colorat. O să adaug nişte culori după ce mai capăt un pic de experienţa.

Sagan îmi atinge tatuajul, iar pielea mea parcă ia foc.

" îmi îfi Piace-
Măr' P la nebun'e!
asucesc spre el î
fn''le- Nu se tra * *C ont,nuare> stă foirK aproape d* să-mi spună *lna ^oi' $e uită la mine. Pare ca mai an* şj pa Ceva. Aştept cu *răsuflarea tăiată. îşi drege glasu*
pas în spate. Când *măreşte distanţa dintre noi,*

plă- ni ei se dezumflă ca nişte *baloane.*

Noapte bună, *Merit!*
Iese din baie. Mă duc în camera mea *fi m ă aşez pe pa c. r îmi aţine iar tatuajul. Cu Ment.*
întind o mână *spre spate ş ~ a ales acest tatuai Oare* AC i
• / J *întreb pe Sagan de ce a ales acest tatuaj. Oare* Ar n
trebuit sa- *„lcima vreme m-am întrebat de ce*

Cu ¿rag,

^ (rU

- — mai *bine.*

ca sa

Sagan parc interesat să lege o *prietenie cu mine. Sigur,* am o conexiune neobişnuită când ne-am cunoscut, dar atunci *d* credea că sunt Honor. Iar după aceea am fost răutăcioasă cu el. El însuşi a spus-o: cu cât mă cunoştea mai bine, cu atât m î plăcea mai pufin. *Şi totuşi, încă* parc interesat de mine. Habar n-am de *ce presupun automat că ar avea un motiv ascuns în ce* mă priveşte. Poate chiar consideră că am o personalitate încântătoare.

Arunc o privire în cealaltă *parte a camerei, spre* bucata de hârtie mototolită. încă zace *pe podea. Mă duc s-o ridic, o netezesc şi mă aşez la loc pe pat. Mă uit la toate* bilele şi mă întreb cât de *precisă e lista asta.* Nu am multe cunoştinţe despre sănătatea mintală. *Gândul* că e *posibil să fi moştenit* instabilitatea *psihică a mamei mele mă umple de frică. O să* ajung ca ca?

întrebarea *îmi stârneşte fiori.*

împăturesc hârtia în două şi o pun deoparte, Trag pătura peste mine. Las lampa aprinsă, ca să pot privi desenele lui Sagan pentru o vreme. Mă gândesc la familia lui. La familia mea. încerc să adorm, în *ciuda învălmăşelii dc gânduri, dar* mintea mea arc alte *planuri. Rămân* trează. Aud cum se deschide uşa de *la intrare. Au adus căţeluşii de la veterinar.*

lot nu-mi vine să cred că Woljgang era femelă.

Pentru *cel puţin o jumătate de oră,* mă *holbez la*

tavan, la perete. Ascult apa care curge la duş şi uşile care se închid. în cele din urmă, se face linişte în casă. Tresar când aud un ciocănii la uşă. Ascund sub pătură lista pe care mi-a dat-o Lucie.

— Intră!

Cu *drag,*
Merit

N-ar trebui să mă mai surprindă
. în c^era
-menta«’ V totuî'mâ stric r*s- ^oarta una Innele roi. de
infirmieră, ale Victoriei.
nevoie să mergi să-ţi cumperi nişte haine? îl

întreb, >u-"'iPeopaneapatU'Ub

^Setrinteste lingă mine.
_ A, nul Găsesc tot felul de baine în spălătorie.
;pa lăsat accentul să iasă la lumină abia în ultimul cuvânt din propoziţie. Întind mana sub pătură şi iau bărtia împăturiri. l-o dau lui Luck.

— Deci ce înseamnă asta? întreb.

0 desface şi citeşte lista. îl urmăresc cu atenţie, dar expre
sia lui este impenetrabilă.

— înseamnă că e posîbîl să fu deprimată, îmi răspunde cu naturalele.

Scot un sunet de exasperare şi mă trântesc teatral pe pat. N-ar putea să însemne că pur şi simplu am avut o lună proastă?

Îmi pune bărtia pe piept. Mă ridic iar în capul oaselor.

— Ar putea, dar n-ai de unde să ştii cu adevărat despre ce e vorba decât după ce vorbeşti cu un psiholog despre asta.

Mă strâmb.

— Dai dacă mă duc la şedinţa aia idioata de psihoterapie

Cu *drag,*
Merit

şi aftu că su„r deprimată! Va ce fel de viaţă Nu vreau să trăiesc ca mama.

Mă sfredeleşte cu privirea.

__ N-am cunoscut-o încă pe mama ta şi nici nu sunt psi- , . jar credcă suferă de mai multe boli, nu doar de depre- s“ Mi se p® că agorafobia « numără prinţi ek.

__ Dar a început să sufere de agorafobie abia acum câţiva ani Şi starea ei e din ce în ce mai rea. Probabil că aşa o să mi se întâmple şi mie. , ,

Gândul că ar putea avea probleme de »narare extrem de „ave Îmi provoacă un gol în «om«. Nu vreau sa mă găn- desc la asta. M-am străduit să evir sa ma gândesc la aşa ceva încă de când Luck a adus prima oară în discuţie posibilitatea

depresiei.

__ De ce nu pot fi şi eu normală?

întrebarea mea îl face pe Luck să pufnească în râs.

Nu mă aşteptam la o asemenea reacţie.

__ Normală? Descrie-mi ce înseamnă „normal”, Merit!

— Honor e normală. Şi Utah la fel. Şi Sagan. Majoritatea oamenilor care nu au creierul vătămat sunt normali.

Luck se ridică şi deschide larg uşa camerei mele.

— Utah! Honor! Sagan! Veniţi încoace!

Rămâne în prag, ţinând uşa deschisă. îmi ascund faţa în mâini. *Ce naiba face?*

— De ce îi strigi? E miezul nopţii!

Deşi e foarte târziu, Honor, Utah şi Sagan intră pe rând

în camera mea. Luck le face semn spre pat.

Luaţi un loc! îi îndeamnă.

Sagan închide uşa.

— E totul în regulă? întreabă el, cu ochii la mine Ridic din umeri. Habar n-am ce vrea Luck să facă.'

Cu *drag,*
Merit

$, L^U lapte. Am intoleranță la lactoză.
■ m atest detaliu, dar ce legătură are cu normali
tatea' \uŞ0<u . .
lei medicamente pentru intoleranţa asta? continuă

Lud"
_ Uneori, răspunde Sagan.

Apoi Luck işi îndreaptă atenţia spre VJtah.

_ Ce se întâmpla dacă stai în soare mult timp, fără să te dai cu cremă de protecţie solară?

Utah işi dă ochii peste cap.

- Mă ard. Nu suntem toţi binecuvântaţi cu o piele care se bronzează uşor, zice frate-miu, făcând semn din cap spre Sagan.

Şi tu de ce porţi lentile de contact, spre deosebire de

Merit? o întreabă Luck pe soră-mea.

Probabil pentru ca ea are o vedere mai bună, geniale’ răspunde Honor.

buck se uită iar la mine.

Ei nu sunt normali. Să ai depresie e o chestie pe

. 1 z-rnva a lui Sagan, ca 0 poţi controla, la fel ca intoleranţa
la la Honor. pielea palidă a lui Vtah sau ca vederea slaba a
motive să-ţi fie ruşine. Pe de altă part__^riu să «*clep _
depresia şi nu poţi scăpa

tontălăii ăştia,
jena Ş‘ ateoV^

unchiul meu vitreg şi sărit *de pe fix. Mă bucur că şi-a făcut* apariţia printre noi.

— În plus, sufăr *şi de* ciuperca piciorului, adaugă Sagan strâmbând din nas. E foarte aiurea, mai ales vara.

Izbucnesc în râs.

— Hei, apropo *de chestii anormale în familia asta: mai* p- neţi minte când tata a *fost diagnosticat cu sindromul Tourette?* zice Honor.

— Nu mai *spune! exclamă Luck.*

— *Nu e* vorba *despre To*urette cu *înjurături, clarifică Utah.*

Cei de la televizor exagerează forma aia de Tourette. Tata avea ticuri şi scotea sunete ciudate din gât. *Doctorul* a spus că e *din* cauza stresului şi La *prescris un tratament pe câţiva ani. Nu* ştiu dacă încă ia *pastilele alea.*

— Vezi? spune Luck, *însufleţit. Toată familia ta suferă de ceva. N-ar* trebui să te simţi *altfel, Merit. într-un fel sau altul, cu* topi suntem da ti *peste cap.*

Râd. Nu ştiu ce să zic. *E plăcut să am parte de încurajările lor,* indiferent *cât* de ciudat sună.

Honor mă priveşte cu o umbră *de vinovăţie pe chip.*

— Merit, chiar îmi pare rău. Ar fi trebuit...

Soră-mea îşi lasă privirea în pământ.

— Ar fi trebuit să observ că nu-p este *bine.*

I lonor, am încercat să mă *sinucid, dar nici*

măcar eu nu ştiam că sunt deprimată.

Luck intervine:

— Merit are dreptate. Mulţi oameni care suferă de depresie nici macar nu ştiu că au această boală. Schimbarea e *treptată.*

Cu drag,
Merit

$iu cel puţin aşa a fost pentru mine. Mi
culma fericirii, după care, într-0 zi 1 Că Sunt jn
“ **“ în ai n ™ 51« cer. pareă ™ ∘bMrV« că nu mă «Wr u.mi, „
KTOa!▪a c▪ i„ de▪vă
’ cu greu.

tata ei.

Cuget la vorbele lui Luck. Mi se pare că a rezumat în câteva propoziţii tot ce mi s-a întâmplat în anul ăsta. Dau să zic ceva, dar apoi vocea tatei răsună brusc în bob.

— Merit, ai face bine să...

Deschide larg, uşa. Tata rămâne fără cuvinte. Probabil a auzit voci şi a crezut că se întâmplă ceva dubios. Ne priveşte pe rând. E clar că nu era pregătit să dea cu ochii de o asemenea imagine. A trecut multă vreme de când eu, Honor şi LJtah am stat împreună, în aceeaşi cameră.

lata şovăie, dă scurt din cap, zâmbeşte şi închide uşa.

Pufnim cu toţii în ras. Ei deschide iar uşa şi zice:

— Mă bucur că petreceţi timp împreună, dar e târziu. Mergeţi ia cui car e\

E weekend, protestează.

lui ne dă

ghes tuturor să ne ridicăm de pe pat. Sagan e ultimul car camera mea. Chiar înainte sa închidă uşă^şu^^^^

— Astăzi mi-a fost f

Ce *săptămânăX*

Sting iar lampa şi încerc
asta — să-mi potolesc
gând

când se întredeschide uşa, pătrunde puţină lumină, strecoară capul pe uşă:

— Ai adormit? întreabă în şoaptă.

Mă ridic în capul oaselor şi mă întind spre lampă

— Nu. .

Mâinile îmi tremură Ia gândul posibilelor motive pentru- care s-a întors. închide uşa şi se aşază pe pat, lângă mine. Acum – nu poartă tricou. Doar o pereche de pan taloni de trening negri, îmi ridic pătura până deasupra mijlocului. După ce au plecat toti m-am dezbrăcat de pantalonii de pijama. Nu am decât un tricou pe mine. Dacă ne-am contopi trupurile, eu şi Sagan am alcătui un om complet dezbrăcat. ,

— Mai aveam ceva de spus, dar nu voiam s-o spun în aţa tuturor, zice el.

— Ce anume?

— Aseară, după ce mi-ai *ascultat povestea, ai zis că te simţi ca o nesimţită.*

A.

— Da. încă mă simt aşa.

Sagan scutură din cap.

— Mă *deranjează că tu crezi* asta. *N-ar trebui să-ţi compari stresul cu al* meu. *Fiecare dintre noi are un nivel de* referinţă diferit.

— Cum adică?

îmi ia mâna, o trage în *poala lui, după care o răsuceşte cu*

palma în sus. îmi *atinge încheietura, trasând o linie imaginară de-a* latul ei.

— Să zicem că acesta e nivelul tău normal de *stres. Nivelul* tău de referinţă.

Cu drag,
Merit

- degetul pe palma mea până ajunge în vârful de-
'L meu mijl°ciu- . ,

- zicem că aici e nivelul tau maxim de stres.

" S|„ Ini coboară iar. Sagan îmi atinge din nou înche- Degetele im 1C Nivelul tău de referinţă reprezintă starea ta de spirit - IT o n obişnuită: nu ai parte de foarte mult stres, totul merae şnur. Dar să presupunem că-ti rupi un picior.

Degetul lui urcă de la încheietură pană în mijlocul palmei mele.

— Atunci nivelul tău de stres ar creşte cu cincizeci la sută, pentru că nu ţi-ai mai rupt niciodată un picior.

îmi lasă mana deoparte, după care întoarce propria palmă cu faţa în sus. Se uită la mine.

— Ştii de cate ori mi-am fracturat un os?

încerc să ghicesc:

— De două ori?

— De şase ori, spune Sagan cu un zâmbet. Am fost un copil neastâmpărat.

îmi atinge încheietura şi trasează o linie imaginară peste ea.

— Deci, dacă mi-aş rupe piciorul, ar fi stresant, dar am mai trecut prin asta. Prin urmare, nivelul meu de creste cu zece Ia sută, nu cu cincizeci. înţelegi c ţi p

Sincer, nu pricep ce încearcă să-mi

___ Vrei să zici că eşti mai rezistent e

nu înseamnă că cei doi ar resimţi acelaşi nivel de stres. Fiecare dintre noi s-a obişnuit cu un anumit nivel de stres. Probabil că tu ai simţit acelaşi nivel de stres legat de situaţia familiei tale pe care îl simt eu în legătură cu ai mei, deşi sunt două emoţii aflate la niveluri complet diferite. Dar asta nu înseamnă ca eşti mai slabă sau că eşti nesimţită. Suntem pur şi simplu doi oameni diferiţi, care trec prin două experienţe diferite.

îmi ia din nou mâna într-a lui, dar nu ca să-mi facă o de

monstraţie. îşi împleteşte degetele cu ale mele.

deranjează când oamenii încearcă să-i convingă pe alţii că furia sau stresul altora nu sunt legitime pur şi simplu fiindcă altcineva de *pe* lumea asta o duce mai rău. E o porcărie. Emoţiile şi reacţiile tale sunt justificate, Merit. Nu permite nimănui să te convingă de contrariu! Tu eşti singura care ştie ce simte.

Mă strânge de mână. Nu sunt sigură în ce moment al acestei conversaţiei m-am îndrăgostit total *de el.* Stau relaxată în pat, lângă el, însă — vorbind la nivel metaforic — deja m-am topit la picioarele lui.

în ultimele două ore, Luck şi Sagan mi-au deschis ochii.

Nici măcar nu mă sinchisesc să-i răspund la tot ce mi-a spus. În schimb, îmi las capul pe umărul său. Mă înconjoară

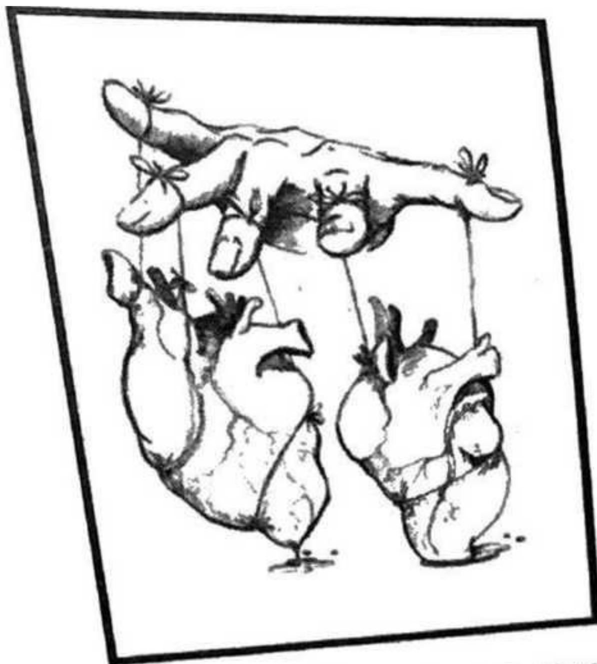
cu braţele. Mă gândesc la ce mi-a spus mai devreme: *astăzi* i-a fost uşor să mă placă. Vorbele lui îmi aduc alinare, căci în ultimele douăzeci şi patru de ore Sagan a văzut cea mai autentică latură a mea. închid ochii şi îmi găsesc o poziţie confortabilă lângă *el.*

Chiar înainte să adorm, îi şoptesc:

Mie îmi este uşor să te plac în *fiecare* zi.

Capitolul şaptesprezece

Deşi e sâmbătă — o zi în care, în sfârşit, nu e nevoie să mă prefac că mă duc la şcoală — , tot mă trezesc mai devreme decât aş vrea. Sagan a dormit în camera mea azi-noapte. Imediat ce deschid ochit, mă răsucesc pe-o parte ca să-l trezesc, să nu-l prindă tata aici.

Însă el nu mai e în pat. Pe perna pe care a dormit văd un desen. Zâmbesc şi îl iau. Pe verso, Sagan a scriș: „Am făcut 369desenul în timp ce te priveam dormind. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă. M-am gândit că o să-ţi placă”.

Nici eu nu ştiu ce reprezintă desenul, dar îmi place la nebunie. Ar putea fi noul meu desen preferat. îl lipesc de perete.

Trag pe mine o pereche de jeanşi şi un maiou, apoi mă duc la bucătărie. Mă opresc din drum şi trag cu ochiul în camera lui Sagan. E un haos total: sertarele sunt trase, iar schiţele de pe perete au dispărut. Inima mea o ia la goană. încerc să-mi stăpânesc panica. Vreau să mă duc la bucătărie şi să aflu ce s-a întâmplat, însă dau nas în nas cu tata chiar în faţa uşii camerei lui Sagan.

— Unde-i Sagan?

— L-am dat afară, îmi răspunde tata, fără *ocoliş.*

— Ce?!

— A dormit în patul tău azi-noapte, Merit.

Incredibil!

— Şi l-ai dat afară fără să te consulţi cu mine?

Arunc iar o privire în camera de oaspeţi, sperând că visez. Au dispărut toate lucrurile lui.

— N-ai inimă? Nu ştii ce s-a întâmplat cu familia lui şi prin ce a trecut Sagan?

Tata oftează.

— Merit, calmează-te!

Mă apucă de încheietură şi mă trage în hol. Trecem prin bucătărie şi ne oprim la uşa din spate. Sagan e în celălalt capăt al curţii, cu un sac uriaş de gunoi pe umăr.

Se mută în casa noastră veche, îmi explica tata.

— Aaa!

Cu *drag,*
Merit

„rta şi cară sacul spre veranda din spate trevechb

' no ■ s că poare locul CU nO'atâU timp nu Se incurcă
" fetele mele. Iar Sagan a încălcat regula.

suntem iubiţi, tată. Eu şi Sagan n-am făcut nimic
a^noa' , Am adormit în timp ce stăteam de vorbă.
p^ Ţaţa îşi arcuieşte o sprânceană.

— Atunci, de ce a fost de acord să se mute când i-am zis că asta e singura lui opţiune, dacă vrea să iasă cu tine la întâlniri' Strâng din buze şi arunc o privire afară tocmai când Sagan intră în casă.

— A fost de acord să se mute? întreb cu voce scăzută

O, păi vestea asta îmi schimbă întreaga atitudine!

— Pot să mă duc ia el?

— Nu. Eşti pedepsită.

Mă răsucesc iute spre tata şi întreb:

— De ce?

— Hai să le luăm pe rând! Pentru că aveai un tine în cameră. Pentru că ai furat medicamentele Pentru că mi-ai vopsit gardul în violet. Pen

11 întrerup:

— Pine, ai dreptate! adaugă el.
- te-ai ^ai dus 1 ş
___ Pentru ca nu te ai

Strâmb din nas.

'ştiai despre asta?

— Mama ta mi-a spus ca au sunat-o cei de la şcoala, răspunde tata, după care intră în bucătărie şi deschide uşa maşinii de spălat vase.

Face semn spre ea, dându-mi de înţeles că o să mă ocup de vase cât timp sunt pedepsită. Apoi se apucă să-şi pregătească nişte cafea.

Scot câteva farfurii din maşina de spălat vase.

— M-am întâlnit ieri cu directorul şcolii, zice tata. E dispus să te ajute să recuperezi lecţiile de la care ai chiulit, dar n-ai voie să mai pierzi nicio zi de şcoală în restul anului. Luni o să te duc eu la şcoală. După ore, vin să te iau cu maşina şi mergem la şedinţa cu doctoriţa Criss.

Mă întind după o tigaie şi deschid un dulap.

— *Noi* mergem la o şedinţă cu doctoriţa Criss? Asta înseamnă că şi tu o să faci psihoterapie? îl întreb în glumă.

însă răspunsul lui mă şochează:

— Mergem toţi la psihoterapie.

— Toţi?

>

— Da. Eu, tu, Honor, Utah, Victoria, enumera tata, apoi pune pe masă ceaşca lui cu cafea. Ar fi trebuit să începem psihoterapia cu ani în urmă.

Surâd. Sunt *atât* de uşurată! Deja m-am hotărât să merg la şedinţele de psihoterapie, mai ales după ce am recitit lista aceea idioată cu simptome de depresie şi după conversaţia siropoasă pe care a stârnit-o lista azi-noapte. Chiar mi se părea un pic nedrept că nimeni altcineva din familia asta nu

Cu *drag,*
Merit

mai c nevoit sa meargă la psihoterapie. Tata are dreptate. Toată familia ar fi trebuit să meargă la terapeut, acum mulţi ani.

^'5E. A , silinţa s-o conving să vina. Promit’.

faceţi planuri pentru lunea asta, după ore'. O să impună la psihoterapie de familie.

3“' Q ‘inaroiitot sună', comentează Honor.

p ptea târziu să mă emancipez'? întreabă Vtah.

Tata râde şi îi răspunde:

_ Eşti major, deci deja eşti adult.

Dâ să iasă din bucătărie, insă încremeneşte şi face un pas înapoi.

— Merit, ce naiba ai pe spate'

îi simt degetele pe omoplat şi îngbeţ. ¥ir-ar\ M-am îmbrăcat cu jeanşi şi maiou, iar maioul nu-mi acoperă complet pielea. *Tata a văzut tatuajul.*

— Păi...

VJşa cu plasă se trânteşte. Ridic privirea: Sagan e în prag. Honor vine lângă mine şi se uită la tatuaj. Ii răspunde tatei: — Păi., eu l-am desenat. E doar temporar.

Sar repede să confirm:

— Da, exact'. E... ca un tatuaj cu henna.

___ Honor nu desenează aşa de bine, spune tata.

Cu *drag,*
Merit

' în Statele Unite ale Americii, emanciparea este o procedura legală care, În funcţie de anumite circumstanţe, le poate acorda tinerilor de 16-17 ani independenţă faţă de părinţii sau tutorii lor legali.

Mă răsucesc cu faţa la taică-miu, ca să-l împiedic să holbeze la desenul de pe omoplatul meu.

— Bineînţeles că desenează bine, tată. A învăţat de |a Sagan.

Arunc o căutătură spre Sagan. încuviinţează numaidecât din cap şi intervine:

__ 0a> Honor vrea să devină desenatoare. E foarte pri- cep ură.

__ Sune atât de pricepută! pluseză Honor.

Tata se uită la toţi trei. Hotărăşte că nu poate să-şi dea seama care dintre noi minte. Se dă bătut şi pleacă.

__ Mulţumesc! îi zic Iui Honor.

Soră-mea îmi face cu ochiul şi mă întreabă:

__ Ai chef să pregătim micul-dejun?

Aproape că am terminat *de* bătut ouăle când Victoria iese din camera ei.

Ne priveşte cu suspiciune.

— Ce se întâmplă?

Honor ia bolul cu ouă. Eu mă ocup de restul reţetei.

— Ie lăsăm să mai faci şi tu o pauză, îi *explică* soră-mea.

E vreo păcăleală? spune Victoria.

Torn apă în aluatul pentru *clătite.*

u e nicio păcăleală, îi zic. îti pregătim micul-dejun.

Suspiciunea Victoriei nu se risinesr^ < J i r •

clină cu ns, peşte. Se duce *la* cafetiera

pl.macu cafea proaspătă ŞÎ îsi toarnă o ceaşcă ftră - * J

prindă privirea de noi. ce aşca, fără să-şi des-

Cu drag,
Merit

Ouăle ar trebui bătute la urmă, ne spune.

_ Acum învăţăm şi noi. E pentru prima oară când facem dătite, îi răspund cu un zâmbet.

Victoria se aşază pe un scaun.

_ Ce văd mă încântă foarte tare! Trebuie neapărat să mă uit la voi.

Amestec aluatul pentru clătite. Decid să-i vorbesc sincer Victoriei:

— Ascultă! Sunt sora mai mare a lui Moby. Uneori, surorile mai mari fac chestii cum ar fi să-i dea gogoşi pe furiş frăţiorului. N o să renunţ la asta. h un fel de obicei al nostru. Dar...

Mă opresc şi-mi ridic privirea spre ea.

N-o s-o fac decât o dată pe săptămână. Dacă şi tu eşti de acord.

Se uită la mine de parcă aş fi posedată. Schiţează un gest de încuviinţare şi spune:

— De acord, Merit. Mulţumesc!

Şi, uite-aşa, am ajuns la o înţelegere pe care ar fi trebuit

încheiem

ima dătită, exact când

3 > rre Lele două case. Se opreşte

Sagan termină încă un drum în micul-dejun, iar

’ Honor pregau“ e»oan

să privească scena: eu Şi |urninată de un zâmbet,

oagai Victoria stă lângă noi,

se duce ^^„de cu braţele, din spate.

Când ajunge la Mă sărută pe ceafă, apoi

„ eest mult

odihneşte bărbia pe umărul meu şi se uită la clătita pe care încerc s-o fac.

— Câştigi concursuri de frumuseţe, turnee de bowling, curse de atletism, iar acum descopăr că eşti bucătăreasă! Cred c-o să te păstrez, Merit.

— Dacă o să te las să mă păstrezi, îi dau eu replica, prefa- cându-mă nepăsătoare.

L-aş lăsa cu dragă inimă să o facă.

Moby dă buzna în bucătărie, strigând:

— Sagan, uite!

Sagan îl ia în braţe şi îl aşază pe blatul de bucătărie, iar frate-miu îi întinde un desen.

— O! Uau! exclamă Sagan.

împătureşte hârtia, după care o bagă imediat în buzunar.

— Cea desenat acolo? întreabă Victoria.

Sagan scutură din cap. E clar că ascunde ceva.

— Nimic! Nu a desenat nimic.

Entuziasmat, frăţiorul meu zice:

— Am desenat toate cadavrele pe care le-a ascuns regele în munte!

Victoria îi aruncă lui Sagan o privire de reproş. El începe să râdă şi îl dă jos pe Moby de pe blatul de bucătărie.

Cred c-ar trebui să exersezi cum să desenezi plante, înainte să desenezi cadavre.

Utah le iese în cale. îl ia pe cel mic *pe sus şi îl* pune pe un scaun, la masă.

Eşti nerăbdător pentru azi, Moby?

— Da!

Cu drag,
Mtrit

„ Cât de nerăbdător?

— Fmik "«“»"«! chicoteşte Mobv

— Cât de nerăbdător?

— Cel mai nerăbdător!

Honor se uită la cele două clătite pe care le-am ars.

- 0 să avem nevoie de exerciţiu. Cred că am dat-o în bară cu ouăle.

mesei. Pun în tigaie aliatul terminat cu Pregătirea în bucătărie. Poartă • \ PenttU ultlma clătita. Luck intră cu kiltul lui verde. Umform^ Starbucks. L-a asortat

Luci'61 Sa El !°ncediat? ^treabă Utah, râzând.

— Da ° Cană dm d răsPunde:

¿AU A . a HU mv ^au voie să port kiltul la muncă, o să-i judecată

pentru discriminare religioasă.

U ultima clătită şi o pun în farfurie. Honor tocmai a ter- ^^t de aranjat restul mâncării pe masă. Aduc clătitele şi mă a^ez Intre Sagan şi Moby. Fratele meu mai mic muscă din Gătită şi întreabă cu gura plină:

— Eşti gay, Utah? cbsul şi spune:

Utah pufneşte în râs. Victoria Ş

. rAntul ăsta, McW- ***ridicind***

— Unde ai auzit **cuvinte** **a ba5fard”?**

- ' zcc

eily. **cu un baro» ,**

umeri. Cineva a spus

în continuare, fratele meu mai mare se strică *de râs.*

Victoria adaugă:

— Sau o femeie care *preferă să se* mărite cu o femeie.

Luck dă aprobator din cap şi completează:

— Iar unora le plac şi băieţii, *şi fetele.*

— Mie îmi plac piesele Lego! spune Moby.

— Nu poţi să te căsătoreşti cu ele, *îi zice Victoria.*

Pe faţa lui Moby se aşterne dezamăgirea.

— De ce nu?

Tata gesticulează cu furculiţa spre *Moby.*

— Pentru că piesele ale nu sunt vii, fiule.

— Deci tre' să *fie viu? îl* întreabă frate-miu. Precum căţeluşii pe care mi i-ai arătat aseară?

__ Trebuie să-ţi alegi pe cineva *din specia* ta. Să te căsătoreşti cu un om.

— Nu-i corect! se bosumflă Moby. Vreau să mă căsătoresc cu căţeluşii.

Izbucnesc în râs.

— Văd că afli de timpuriu că viaţa nu-i corectă, îi spun lui Moby. Mie mi-a luat şaptesprezece ani.

Victoria îşi mai pune o clătită în farfurie.

— Sunt foarte bune clătitele, fetelor.

Cu drag,
Merit

— Chiar sunt, o aprobă tata.

Cei de la masă încuviinţează, cu gura *plină de* mâncare.

Brusc, o ciocănitură puternică răsună în uşa *de la* intrare. Mă uit pe geam. O maşină de poliţie a *oprit pe alee.*

— Aoleu!

ne sfredeleşte cu privirea. Niciunul dintre noi nu se ¿tâîn ochii lui.

_

De ce arătaţi de parcă v-aţi şti cu musca pe căciulă?

Nimeni nu scoate o vorbă. Ne îndesăm toţi mâncare în gură, în acelaşi timp, iar asta ne face să părem şi mai vinovaţi. Ţaţa se ridică de la masă.

Rămânem pe loc şi ascultăm în tăcere.

— ’Neaţa, Barnabyl îl salută poliţistul.

— ’Neaţa'. Care-i problema?

— Păi... Aseară, după ce am îngropat câinele pastorului Brian la biserică, cineva a săpat iar în mormântul lui. Şi într-al pastorului. Câinele a fost mutat.

— Ei, nu zău?

Poliţistul oftează.

— Lasă prostiile, Barnabyl Ai scos iar câinele din groapă, după ce te-am arestat deja o dată pentru asta?

Tata râde şi spune:

— Bineînţeles că nu. M-am dus direct acasă şi m-am culcat. Poliţistul ar vrea să adauge ceva, dar tata îi taie vorba

- Cu tot respectul, să ştii că-ţi pierzi vremea Câine^ e mort. În plus, din cate înţeleg, P importante unde pastorul ar dori să de. N-avep c e de făcut?

Cu drag,
Merit

Poliţistul încearcă iar să-i dea o replică» însă tata spune:

— Ai un mandat de arestare?

___ Nu. Am venit doar ca sa vorbim cu tine despre...
___ OK. Am discutat deja despre treaba asta. Vreau să

mă întorc la masă. Să ai o zi mir

Tata *închide* cu *zgomot uşa. Se întoarce în bucătărie Nu-mi* dau seama daca e furios. îşi împinge scaunul *în fată,* ia furculiţa, o înfige intr-o bucata de clătita. Se uită la noi şi zice:

— Sunteţi o adunătură de *păgâni!*

Capitolul optsprezece

Moby îmi ţine companie în curte. Ce nume să le dăm? mă întreabă.

Când m-a anunţat că sunt pedepsită, tata n-a zis clar că nu anevoie să ies în curte.

Nu ştiu. Ce-ar fi să-i dai tu un nume unuia, iar eu o **să-l** botez pe celălalt?

Bine, zice Moby încântat, apoi ridică puiul de animal **din** mâinile lui. Pe ăsta o să-l botez „Dick".

Izbucnesc în râs.

— Mă cam îndoiesc că mamei tale o să-i placă.

Moby se încruntă.

— De ce nu? Pe mine m-a botezat „Moby". Vreau să-i **pun** căţeluşului numele „Dick", ca să fim fraţi.

— Nu-i un argument rău.

Sagan iese pe uşa din spate a noii sale locuinţe şi vine spre noi. Se aşază pe iarbă, lângă mine, iar eu ridic spre el căţeluşul k. fără nume.

— E rândul nostru să-i dăm un nume. Ai vreo sugestie?

Sagan răspunde fără şovăială:

— *Tuqburni.* Şi l-am putea striga „Tuck”.

Zâmbesc. *Mâ îngropi.* Apropii căţeluşul de faţa mea şi îl sărut pe nas.

— îmi place numele „Tuqburni”.

Moby se ridică şi îl ia pe Tuck din mâinile mele.

— Ai grijă cu ei, Moby!

— O să am grijă. Vreau să i-i prezint mamei pe Tuck şi pe Dick.

Frate-miu îi ia pe amândoi în braţe şi se duce spre uşa din spate.

Tuck şi Dick? Aş vrea să fiu o muscă pe perete în momentul când Victoria o să audă numele astea...

Moby intră în casă.

— Vrei să vizitezi noul meu bârlog? mă întreabă Sagan.

Râd şi mă întind pe iarbă.

— Nu pot. Sunt pedepsită. Te rog, nu folosi cuvântul „bârlog”!

— Eşti pedepsită? Până când?

— încă n-a fost stabilit.

Sagan se întinde lângă mine. Ne uităm amândoi la cer.

— Ştiam că taică-tău a plecat adineauri, să rezolve câteva treburi. Nici măcar nu-i acasă.

Mă întorc cu faţa spre el, zâmbind cu gura până la urechi, îmi place latura lui rebelă.

— Ai dreptate. Hai să vedem noul tău bârlog!

Cu drag,
Merit

Ne ridicăm şi mergem la vechea casă. N-am mai intrat acolo de jumătate de an, de când Utah a început să înlocuiască podelele. Casa a stat părăsită atât de mult timp, încât, la început, mi-a părut rău că Sagan e nevoit să locuiască în asemenea condiţii* Dar când intru pe uşă, sunt plăcut surprinsă. Da ţjtah încă are de muncă, însă în şase luni s-au schimbat multe în interior.

Exclam:

— Uau! Frate-miu chiar s-a spetit pentru locul ăsta.

Podelele sunt aproape gata. Mai lipsesc doar cele din living. Apoi livingul va fi gata, în mare parte. Păşesc pe hol, în urma lui Sagan.

Utah stă în camera aia, zice el, arătându-mi fosta cameră a lui frate-miu.

Se întoarce şi merge cu spatele, apoi îmi arată fosta cameră a soră-mii.

— Dacă ai tăi o s-o convingă pe mama ta să se mute aici, ea o să stea în vechea cameră a lui Honor.

înaintăm. Se opreşte în faţa uşii fostei mele camere.

— Iar acum fosta ta cameră... e a mea.

Deschide uşa. înăuntru e un haos total. Toate lucrurile lui au fost puse în saci de gunoi, iar pe saltea nu există aşternuturi. Mă duc la pat şi mă trântesc pe el.

— E îngrozitor, îi spun cu un surâs.

însemna fiecare apel

nar. Acum, când piu ce ar putea

Sagan, sunt aproape la fel de neliniştita ca el. îi observ expresia de dezamăgire atunci când vede numele lui Utah pe ecran Răspunde şi dă telefonul pe speaker:

— Alo?

— Ai tu rola de saci pentru gunoi?

— Nu. E pe comoda din camera de oaspeţi.

— Bine, mersi! răspunde Utah, apoi închide.

Sagan se întinde iar pe saltea. îşi pune telefonul în buzunar.

îmi încrucişez picioarele şi mă întorc cu fata spre el. Vreau să-l întreb mai multe despre familia lui. Ce anume crede ca s-a petrecut cu ei? Mai speră să poată afla ce li s-a întâmplat? îmi observă mina încurcată. îmi ia mâna într-a lui şi îşi împleteşte degetele cu ale mele.

— Sunt sigur că, în timp, o să mă obişnuiesc cu faptul că ai mei nu mă sună niciodată. Dar acum încă am speranţă.

încerc să-i surâd, ca să-l consolez puţin, dar nu cred că-mi iese. Văd în ochii lui că, de fapt, nu prea are speranţă în legătură cu situaţia părinţilor săi. îmi pare rău pentru el. îi *privesc* braţul întins spre mine. îi ating tatuajul cu textul „E rândul tău, Doctore” şi urmăresc cu un deget conturul literelor.

îşi apasă degetul mare pe fruntea mea, între ochi.

— Nu-ţi mai face griji pentru mine! îmi spune, netezindu-mi cuta dintre sprâncene. După atâţia ani, m-am

Cu drag,
Merit

obişnuit. Sunt OK.

Mă trage spre el. îmi apăs obrazul pe pieptul lui. Rămânem în tăcere pentru o vreme.

Cu drag,
Merit

vrea să-l întreb despre ce mi-a zis tata azi-dimineaţă, faptul că el a ales să se mute aici, ca să putem ieşi la iri Dar, pe de altă parte, nu vreau să ştie că am aflat intaln , . wredecizialuL

în schimb, îi trag braţul mai aproape şi urmăresc conturul ¿tui tatuaj, cel cu coordonatele GPS.

__ Ce loc indică aceste coordonate?

___ Nu e greu de aflat. Tot ce ai de făcut e să tastezi coordonatele în telefonul tău.

De ce nu mi-o fi venit ideea asta mai devreme? Mă întind după mobil, deschid Google Maps şi tastez: 33°08’16.8”N, 95°36’04.4 W. Privesc cu uimire locul care apare. Dau *zoom* > .... . T pe hartă şi rămân cu privirea pironită acolo.

— Dar... nu pricep. Alaltăieri ai zis că acele coordonate indică locul unde te-ai născut.

Sagan se sprijină într-un cot. îmi ia telefonul din mână, îl pune pe pat, aproape de capul meu. Se apleacă deasupra mea.

— Nu asta am zis. M-ai întrebat dacă sunt coordonatele locului naşterii mele, iar eu ţi-am răspuns „cam aşa ceva”’

—j Ai spus că te-ai născut în Kansas. Coordonatele astea indică piaţeta unde m-ai sărutat. Nu e deloc aproape de locul unde te-ai născut.

îmi dă deoparte şuviţele căzute de pe frunte.

Exact! aprobă Sagan. Nu e locul unde m-am născut. Este locul unde m-ai îngropat.

II privesc şocată. încerc să-mi înăbuş zâmbetul,

— Deci, dupl părerea ta, sărutul ăla a meritat un tatuai?

Sagan neagă cu un gest din cap,

— Nu mi-arn făcut tatuajul pentru că acolo tc-arn Urinar prima oară, ci pentru ca acolo tc-arn cunoscut,

Işi strecoară o mână pe după gâtul meu. Gura lui coboară încet spre a mea.

— Dar a fost plăcut sărutul, nu? şopteşte.

• Gurile ni se lipesc, iar senzaţia este dulce şi delicată. Nu e un sărut accidental, precum primul; nici înşelător, ca al doilea; şi nici nebunesc, ca al treilea. E primul nostru sărut sincer şi aş vrea sad prelungesc cât mai mult. Buzele lui se mişcă încet, cu răbdare. îmi place de mor lentoarea acestui sărut. îmi transmite că şi Sagan, şi eu ştim că vor urma multe altele.

Sagan se lungeşte pe mine. îndată ce suntem amândoi în poziţia asta grozavă pentru sărutat, îmi sună telefonul. El pufneşte în râs şi se retrage. Iau mobilul. Mă sună Honor. Mă gândesc să nu răspund, dar sunt entuziasmată că mă sună. Până cu puţin timp în urmă, noi două nu vorbeam niciodată la telefon. E încă o dovadă că relaţia noastră chiar s-a schimbat.

— Da, Honor!

— Hei! Tata tocmai a ajuns acasă. Ai face bine

să-ţi rmşti fundul încoace.

închid şi îl sărut scurt pe Sagan.
__ S-a întors iau. Trebuie să plec.

Cu drag,
Merit

. m múlocul CU un braţ şi mă trage spre el, pen- W
o>Pnn '. ,
árut, apoi îmi da drumul.
"“Revedemla cină, Mer.

Zâmbesc şi fug mapoi acasă.

Acasă-
£ prima oară când numesc Dollár Voss astfel.

SPÁRSIT

Dacă vrei să afli mai multe informaţii despre depresie, accesează, te rog, linkurile de mai *jos:*

https://deprehub.ro/ *https://www.copac.ro/100-de-intrebari-şi-raspunsuri- despre-depresie/*

https://insp.gov.ro/2023/05/30/despre-sanatatea-min- tala-a-adultilor-tineri/

https:/ / www.depreter. ro/

Mulţumiri

Când scriu, plăcerea mea cea mai mare este libertatea de a scrie despre ceea ce mă inspiră. Uneori, aceste poveşti sunt mai „grele” decât cărţile în care se regăsesc, iar alteori sunt excentrice şi amuzante. Insă un lucru rămâne la fel în fiecare carte pe care o scriu: susţinerea pe care o primesc din partea voastră, cititorii mei. Vă mulţumesc că mi-aţi acordat libertatea de a-mi iubi în continuare activitatea, an după ani

Le mulţumesc din inimă fanilor CoHort. 2017 a fost anul meu preferat petrecut alături de voi. Radem împreună, plângem împreună, discutăm despre cărţi. Sunt convinsă că avem cel mai mare grup online cu cel mai mic număr de persoane nesuferite. îmi place la nebunie comunitatea pe care o alcătuim.

ti mulţumesc familiei mele. Termenul-limită pentru *Cu drag, Merit a* fost mai stresant decât celelalte, dar niciunul dintre voi nu s-a plăns. Sau cel puţin nu v-aţi

plâns de faţă cu mine. Vă mulţumesc şi pentru astal

îi sunt recunoscătoare soţului meu, care e inima mea, sufletul meu şi cel mai bun prieten al meu. Serios vorbind, nu pot să scriu tară tine! O să-mi rămâi pentru totdeauna în

preajmă, da?

îi mulţumesc lui Levi. Eşti fiul meu preferat. Te iubesc!

Le mulţumesc celor pe care i-am implicat în această experienţă de scris: Brooke Howard, Joy Nichols, Kay Miles şi mama mea. VĂ IUBESC PE TOŢI!

îi mulţumesc editoarei mele, care încă ar fi sănătoasă la cap, dacă n-ar exista autoarea ei preferată. Johanna Castillo, voi aprecia mereu răbdarea imensă pe care ai avut-o cu romanul *Cu drcig, Merit* şi cu mine.

Mesaj pentru Beckham: eşti fiul meu preferat. Te iubesc!

Le mulţumesc din suflet agenţilor mei literari de la Dystel & Goderich şi editorilor mei de la Atria Books. Ii mulţumesc agentei mele de presă, Ariele Fredman, care o scoate mereu la capăt, chiar şi atunci când aduce pe lume o nouă viaţă.

Lui Cale: eşti fiul meu preferat. Te iubesc!

îi mulţumesc ENORM lui Brandon Adams pentru

că a realizat desenele lui Sagan şi pentru că a decorat cu talent The Bookworm Box. Eşti un om uimitor şi generos şi sunt fericită că te pot numi prietenul meu.

MATERIALE PENTRU CLUBUL DE LECTURĂ

CU DRAG,

MERIT

COELEEN

HOOVER

îmb “ conţin o introducere, întrebări şi idei pentru

ătăţirea activităţii cluburilor de lectură. întrebările rate sunt menite să-i ajute pe membrii clubului vostru de c ura să descopere noi perspective şi subiecte interesante de dezbătut. Sperăm că aceste idei vă vor dezvolta conversaţia şi vor spori plăcerea lecturii.

Familia Voss este excentrică, imperfectă şi are o mulţime e perete, vând în vedere tot ce se întâmplă în casa Dollar • S' 6 . rţSC Ca Mem Să se slmta dala deoparte sau complet ■gnotata. Ea începe să creadă că, dacă într-o zi ar dispărea,

° ftiaie pierdere pentru ai ei. Dar, înainte să dispară n Peisaj, Merit hotărăşte că e timpul să scoată la iveală cele mai întunecate secrete ale familiei şi să-i forţeze pe membrii acesteia să înfrunte, în sfârşit, adevărul cu privire la ceilalţi. Când îşi dă seama că nu vrea să moară, e prea târziu. Merit Şi ceilalţi membri ai familiei Voss sunt forţaţi să dea piep cu nenumăratele minciuni care au ţinut familia lao Ş

puterea uluitoare a dragostei şi ades arului.

Subiecte şi întrebări pentru discuţii

1. Merit colecţionează trofeele altora, cumpărându-şi unul nou de fiecare dată când ceva merge prost în viaţa ei. Ţie îţi place să colecţionezi ceva? De ce?
2. Onestitatea este o temă recurentă în carte şi contează enorm pentru Merit. Cât de diferite ar fi relaţiile din familia Voss dacă membrii acesteia ar fi mai deschişi unul cu celălalt?
3. O altă temă des întâlnită în *Cu drag, Merit* este perspectiva. Luck îi spune lui Merit că, după doar o săptămână petrecută în casa Voss, şi-a dat seama că Merit trăieşte într-o versiune proprie a realităţii. Cum a afectat perspectiva lui Merit felul în care ea îi tratează şi îi judecă pe ceilalţi şi pe ea însăşi?
4. Merit se compară constant cu sora ei geamănă, Honor, descriindu-se mereu cu asprime şi cu o atitudine neiertătoare. Cum i-a afectat acest lucru identitatea şi stima de sine? Cum i-a afectat relaţia cu Honor?
5. Dacă identitatea lui Merit se află într-un conflict constant cu cea a lui Honor, identitatea lui Utah e adânc înrădăcinată în părerea celorlalţi despre el.

Cum a condus acest aspect la ceea ce Utah i-a făcut lui Merit? Cum i-a influenţat comportamentul după aceea?

6. Merit îsi ascunde foarte bine sentimentele. E ca o oală

>

sub presiune, pe cale să răbufnească. Ocazional, permite ca frânturi de adevăr să iasă la suprafaţă, până când, în cele din urmă, dezvăluie toate secretele arzătoare în scrisoarea ei. De ce îi este atât de uşor să fie sinceră în legătură cu secretele celorlalţi, şi totuşi nu-i este la îndemână să-şi exprime propriul adevăr? *

7. „Nu toate greşelile ar trebui să aibă consecinţe. Uneori, ar merita să fie doar iertate.” Gândeşte-te la scrisoarea lui Merit, la toate secretele şi greşelile dezvăluite acolo şi mai târziu. Eşti de acord cu gestul ei? De ce?

8. Sagan îi spune lui Merit: *„Tuqbumi* e folosit pentru a descrie sentimentul copleşitor de-a nu fi în stare să trăieşti fără cineva. Traducerea aproximativă ar fi «mă îngropi».” Cum interpretează Merit aceste cuvinte? Ce dezvăluie interpretarea ei despre percepţia ei de sine?

9. Luck îşi mărturiseşte propria luptă cu depresia şi încercarea lui de a se sinucide. Compară experienţa lui cu cea a lui Merit. Ce anume i-a determinat pe cei doi să creadă că sinuciderea este singura soluţie şi că,

dacă ei doi ar muri, ceilalţi nu ar suferi?

10. Pe măsură ce parcurge lista cu simptomele depresiei (paginile 290-291), Merit confirmă că le-a avut sau încă le are pe toate. Aminteşte-ţi de comportamentul lui Merit pe parcursul romanului şi dă exemple pentru Secare simptom. De ce multe dintre simptomele depresiei nu sunt luate în considerare şi sunt confundate cu un comportament tipic pentru adolescenţi? Când se transforma acestea într-un semn al unui dezechilibru psihic major?

11. în ciuda eforturilor de sensibilizare a oamenilor cu privire la bolile mintale, sănătatea mintală şi tratarea afecţiunilor psihice sunt extrem de stigmatizate. Cum încearcă Luck s-o ajute pe Merit să priceapă că suferinţa psihică şi căutarea unui tratament nu o diferenţiază în niciun fel de oricine altcineva?

12. În sfârşit, de ce este atăt de important cănd Barnaby Voss se hotărăşte că e vremea ca toată lumea să meargă la şedinţe de psihoterapie? Ce înseamnă acest lucru pentru Merit?

îmbogăţiţi activitatea clubului vostru de lectură!

1. Poartă o discuţie sinceră, deschisă despre sănătatea mintală cu membrii clubului tău de lectură! Discută despre aceeaşi temă acasă, cu familia şi prietenii.
2. Accesează site-uri precum **https://www.antisuicid.ro/** (Alianţa Romană de Prevenţie a Suicidului), **https://adolescenti.deprehub.ro/**, **https://deprehub.ro/psihoeducatie/** şi **https://www.depreter.ro/** ca să afli mai multe şi să continui discuţia.

TelVerde antidepresie (permanent, gratuit): 0800.080.020

Consiliere online pentru depresie: www.depreter.ro

TeenLine: 0374.461.461

3. Dacă vrei să afli mai multe despre Colleen Hoover, caută şi celelalte cărţi ale ei, fa cunoştinţă cu ea

- -i ~ ^r/-,movare a romanelor sale,
intr-un turneu
dă-i follow pe